

عبدی القصر
حسن نقض حسن

مهرتو سفاک آج کپڑی کی کہیں چھاپیہ کلان قصہ بزرگوار دار

روز لیج
قصیدہ سفاک

کلان پنجابی

حافظ خوردار

کتاب خانہ دار

کے دیو
مطبوع

بسم اللہ الرحمن الرحیم

صفت شاربیدی تائین ہر دم لائق ہے
خالق رازق او ہوا یہ ہر سب جفتا ندا ولی
مارن رزق صاحب نے اپنی بہتہ و چرکتی دو تن
ہر جی تائین روزی دیند اہر جی ساری جگے
کیڑی تائین لپے پالن والا پالے
او ہومودی سب خلق خدا کی طاقت انسانان
گو میان بازان شکر یان تائین گوشت نہ کھوندا
گدر شیر سید اکیہ کر بیٹھے وجہ بیلے
آدم تائین شکر چاول دیو کو کھنڈ بلایان
کھنان تپی دام نہ دھڑی کر کی کہان فضولی
ہک کردی حیلارزقی کارن قاصد ہوں رزق
جو جی اندر سحر عتیق سبنان روزی دیندا
ترڈی کیڑی سپاہیون جو پیدایش ساری
چالی تائین سیمر غینون روزی دیون ہارا
جو پیدایش چور یا وان جو وچ جنگل مندر

ہر کئی وچ برکت ہو وی مولا اجر دیو ہی
ہر نہ خلقت تائین رازق و کہو کہہ سہالی
جس وچ خوشش اوسدی ہو کر دہی اوہ وکڑ
دا ہڈا لسا آگو چہا اوس خالق دی اگے
گر می سرگردانہ حافظ او ہوا ہڈا رسیالے
دو دن دیکی سردی آگو چاٹریگا احسانان
پتہ دیو وچ کیڑی تائین گہا ہر لوچا ندا
رازق رزق او نہاندی تائین یاس دیو کو شکر
کبھی موجب ہر اتان جو صاحب کھوایان
کھنان جو اکید ہر یاد ولت و یکہہ سمو لے
کھنان باز سجا پی بہتہ وچ جا گن نے رانی
کر کر یا و صاحبون ہر ہر رات پوجندا
ہر ہر اتنی فروق فرقی لشکر اوسدا جارے
عام خزانہ اوسدا یہ ہی بے انداز شمارا
باہجون صفت آبی سہالی ہر ہرین کچہ کہندی

بکنان رزق گهر یوچ حاصل عیش کین خوشحاله
 بکنان دی گهر پیر و میان رزقی لون ترساندی
 جهنم رزق کشانشین تی کردی عیش بهان
 بکنان حرص هوا و بهیری لبت گهرین میوی
 آئی موت مویا چوین کرنگ لی وچه ران
 بکنان حق حلال کهوانی کهاون کر ضرور
 مین مین کردیان عمر و دانی اوچ چکودی تو
 عین تی بکردی تائین کر حلوان کهوا یا
 جان مین کیتی سحر ابلیسی بیویار و حضور
 ساد هی تری مته دیوچه مولا کیسی کلا لکائے
 ایو محرم ایو محرم ایو صاف آئینا
 جسد امر شد آپی هووی اوغون کون بیلک
 راهون نهلا اوچهره سیاهی و پی خوف کهنیر
 روندی آون بهدی جان جهنم نیکائی
 هر هر رگ یوچه وجودی شیطان کیتا تها نان
 اتنی غالب دشمن جستی کیا کچه کری وچار
 جی اوسه غفاری هووی کیا پرواه آسانون
 اوسدی بی پرواهی کولون روندی کنی کهنیر
 اول نظر وجودون کر لون لالچا کڑیا راه
 کچا قلعه عمارت تیر حتمی کون لڑائی
 نو دروازی اوسه کیتی هر هر هووی کتے
 کشتا پیری یایه کوش تمامی ته کی هوو و بهیری
 دل دریا سمند دانگون اندر خلقت و مادی
 جهنم لون هر مولا دی اندر دی رشتانے
 هر مخلوق زنگارنگ هوو چو بخون ببا و پایا

بکنان درو پیکیا سنگن هوون نت سوا لی
 سته هی مونه تک ستر هوچن هرگز مول کهان
 بکنان مسافر بیندا کردی ویکه بانیان کاران
 گردش اندرین همیشه ناکجه کهادی پیوچی
 لالا مول گوا یا اوسنی کها دال گنا نان
 بکنان حرام هوو ویندی وشن تانپی یوچی یوری
 حرص هوا سجادوی اوغون جیون رولون شوبه
 انکی کهل کهانی کیرین سیخین چا پهر یا
 خاص یگان یون هو یا بیگانه دور کر کسین دور
 شیران منگل تها نان کنندی سبب جانوی
 ایسی دوری ایسی حضوری ایو یار نگینان
 چهره نهلا رزار لیدی کهرا راه کهادی
 بن مادی ایه دا ددی کهانی دشمن چو بهیر
 ایتهی اوتهی رحمت هووی دهن جنیدی مانی
 نفس کر می منصوبه بازی جسد اوچه لکانان
 سنی بیرون شی دارین ساتی شهر بر اجا پهار
 جی منه منگی مینه ساوی پریان دیکه لرون
 چیا فضل الهی هووی تانکه لگی تدبیر
 کیا دنیا دتیری هی غافل جستی کرین پسار
 و او دی آبا دی اوچه قدرت رب دکائی
 آپی کهلکس آپی میثین ایه دروازی چته
 جستی کرین خدائی دعوی کر کر میری میری
 دوست دشمن یاری سجا اک وندی اک بهر
 و لوچه بدان طبعان بندی او نهان حقیقت پانی
 بکنان شوق الهی و لوچه بکنان دنیا آیتا

جسے پایا اوس جہا یا ظاہر کر دینے کے
 جہان کن ولید کی کھلم کھلی جیون ہوون
 ختم نبوت واجب کر لیتے لایا جہنم
 جو کجہ گھر وجہ حاضر ہووے اوہ قربان کرانا

ہر تہوک آیتہ ظاہر اس جہ مولیٰ دے
 سبکوئے ذکر رسید کردی سنو دانشمند
 رب سیم تحقیق جتنو سے بنی محبت
 برخوردار بنی صاحب دی الگ لغت کرانا

نعت رسول اکرم و مکرم صلی اللہ علیہ وسلم

اصل شفاعت سرور کو لون حشر دے کر پامان
 تسد و کیا کجہ نعت کر یسین حافظ کر چالا
 فرق قوسین داوچہ قرآنے رب سچی فرما
 وجہ قرآنے پاک بنی نون عزت نال لایا
 نابین مین تون کس باغی دیکھو کیا کجہ دیا
 ہر پیغمبر اوسکے جہا وین خوشیاں کر دے
 مشرق مغرب تا کر اوسکے پلو چلن دورے
 اگی اوسکے جہندی چلن جیون ساں ہزار
 وجہ بہشتان ہر ہر مومن خوشیاں منج کر لے
 وجدین داعین چلند تیرین امت جنت دا
 ہو مقام محمود الہی اوسنوں آپ دیا
 اندر عرب بوجہندی آپے رسم کفر دے گاہ
 ترے بت پہنا وجہ کجے کیتے دور پلیدی
 اکہن دین بنو داسچا کافر دین گولے
 سورج چین زمینان انہر دین جو کجہ سکے
 غصہ کبر تکبر نا دلوچہ ذکر الہی
 حوران رکے منگل گاؤن نیاد سلطانان
 جد حضرت نے بیڑ لکایا محکم کر لکھانا
 ہر تہدی وجہ دے مدت گذری آپ بار

صد اہی کہہ کے بچھون نعت رسول کرانا
 جسکے سر دی اوتے چہلی نت چہتر لولاکی
 بعد احد دی احمد اوسد ارتبہ ایہو آیا
 ولسوف عظیمک اس خاطر رب صاحب فرمایا
 کفتم خیر امتہ خالق سا نون شرف دایا
 چہنڈا احمد محمد نوشہ روز قیامت پھر
 دے دور مان لمان ہوو تہہ اس چہنڈ نور
 ستر ستر ان بیری ہو سی تہہ دلایان خواد
 ہر ہر میریدان تائین بیری تے کہ لے
 خلعت لائے محمد صاحب کر باریق سوار
 اول ما خلق اللہ نورے قرب ادیا پایا
 جد ایہ ذات بنی دی لگے دنیا فی روش
 کافر بت بوجہندی آپے دڑگی وجہ مستور
 اوسکے تھی اندر کہانا کردا ذکر الہی
 اوسکے نور و نعرش بنایا چو دان طبق سوار
 خلق جلیم بہت سحوات حضرت اندر آپے
 شب سحر ابوالایا حضرت جہڑ الاشہامان
 بیڑے دانگر کبند آنا اگے عرش ربانا
 دے سو سدا ای کیتا بیڑے آؤ بیارے

جبرائیل نہ او ہے انا نالونی ملک مئیے
 تم دنی قتلے سرور درجہ آنا پایا
 سرخزائے ظاہر باطن سب حبیب پہنچے
 داغیم لکھ درود ہی تی مڑ جو نہ یاران تیز
 غوث الاعظم تائین رحمت جسد کھایا
 مولے ہی اوہ کساؤ افسر سنون جہ غلاما
 سایان چہ روشین جیون جن لائان کا
 شاہنشاہ ہو یا وح و لیان تابع سارا ہی
 جسے غوث الاعظم کولون گردن آہی ہر
 قادر یان دمنہ اونی دے نور لہے
 راجہ پر خوردار تائین دعویٰ ہر غلامی
 انیس و بچھہ ویامنہہ کالانت سالیان بیامان

دما جو کجہ دنیا آما رتبہ نہیا جیسے
 شاہنشاہ ہو یا بنیان سب تہین قوس پایا
 جہان حکم حضور و ن آبا سو مگر آن سگ
 صاحبزادیان تائین حافظ لکھ لکھ تائین
 حامی اوہ مریدان داوچہ دو ان جہان
 دہم پڑ مجبوتیت دی تاکر روان شانان
 سورج وانگون مند ہم کیتی اس نے کل ستار
 غوث قطب کل لشکر اداسر اک سیر لوار
 اوسد شاہان اندلیہ پڑ پڑ دی جاندری ہر
 جہان زبدریاضت کیتی خاص ہو او شاہی
 ایس علامی کولون سار جگہ جو ہو یا نامی
 ناز غفاری تیرے اوتے بخشین گاتون سائیان

درجہ انکسار و مناجات بدرگاہ قاضی الحاجات

رب رحیم شفیع محمد موسیٰ تدون خلاصو
 ایہ عبادت نہ بد اسدا ذمہ نہ ذمال مر لیسے
 سر بر کوڑا صاحب ہو کو بند پرتقصیر ان
 دم جہان کچا نہ ہو اسن ترین سرکار
 خوف تار جی روزا زلزلہ کی کجہ لکھ لکھایا
 پلے خراج نہ کوزی پالے سفر قیامت آیا
 لوکان ناز کمالین اوتے جہان کبھی وہا
 واہ تہان دا اون جاون جہان خیر کیا یا
 دوزخ ہشت نہ دلوجہ او نہان تے غور کیا
 جنت شکن عمان ورا کو جہان نیکانے
 رحمت داجد ساون لگو کانگ کہم دگے

تائین بھیرانی سانون دوزخ اندر پاسو
 وٹس پوسو صرافان کجہ کوٹیون کبر الیسو
 تائین عذر بندینون کوئی جرم الیق بزبحران
 کی کجہ عذر کریں اوسدن مین جہو منہ بار
 بندے عذر نہ کوئی حافظ جو صاحبے یا
 رب داس بندید اوتے بر خور دازو یا
 نایچی ناکشی آہی حافظ کی کجہ گاہے
 دوزخ و ناگ خلیل او نہانوں گل گل کر لیا
 دنیا عقبو یا جہہ دیدار و ن شرک تہان دہا
 کیونکر سنگے حافظ جسے بدیان عمر کو اور
 کالکھ سبہ گمان دہو سی عاصی ہون بج

۶
فضل آہی تی کر تیکہ حافظ احسنہ واری
جسد دلتی لگا ہوسی چپا کلمہ سندا

حضرت کرگ ملاحی ہمت بٹری پاراوتاری
پتن پلصراطی اوتی اٹکے کوئی نہ میندا

اظہار قصہ عشق

ہیں ظاہر کر عشقی دا قصہ راںجہاں بر خور دار
آہا حسن جمال حقیقی اندر پردہ دارے
لکھ عاشق معشوق بنائی کر کی رنگ نگاری
برقع نور نبوتہ اندر اپنا آپ دکھایا
رب خالق مخلوق محمد جتول نظر کجیوے
دلبر عنیک صورتہ کو لون صانع نظری آوی
رکھہ آدم پہل عشق مجازی میوہ عشق حقیقی
پہور گلان تے مائل ہو یا ویکہ جمال ربانان
یوسف وچ جمال حقیقی دتی آن دکھائی
مجنون دی تن چہرہ خاری برہون جام پلائی
شیرین تائیں چرب نوالا ظالم عشق چکھایا
ہیر سیالی دکر دل اندر دھو عشق آوڑی
بائی لون ایہ ہوئی بائی دانا عشق مجازے
جس تن اندر عشق سما ناں ہرگز اوہ نمر دا
بلبل پہور تینگان تائیں کونے یاد ہمیشہ
قصہ سبہہ بیان ہندی آہی وجہ قرآنے
احسن قصہ اوسدی تائیں خود مولیٰ فرمایا
پھر ماننا ایس قصہ دا کل عبادت آئے
جی کوئی صدق یقین لیا کی پھر ہی اس قصہ
فکر عبادہ معنی کہیں ایس کلام ربانے
حافظ نال ربیدی یاری جو کہان تقریر

جستہ چودان طبقات اند جان لگا سا را
شعلہ عشق محمد کو لون ہمیں رین اند مار کر
کھریا باغ حقیقت والا محسوس کرن نظاری
ہر ہر اندر جلوہ ذاتی اکد واک سواٹیا
چوہر ان طبقات اندر وسد نور و بلند دیوے
ہر شئی اندر یار دیوی جس کہتیں سو یاوی
اس رنگ تے مائل ہوئی جو جلوہ تحقیقے
مرن تینگ چراغلان آو ویکہ حسن دا بانا
ویکہ زینچا مائل ہوئی اصلی رمز نہ پائے
لیلی اندر جلوہ ذاتی اسون چا دکھایا
تا فرما د اوس لذت کارن اپنا آپ کہا یا
تا اوہ دقتی راتیں ڈھونڈی پیلی چاک نہاری
شریت مصریدا اوس پتیا نولون ہو یوں راضے
ہر مجلس وچ ذکر اوہ اندا عالم سارا کر دا
سے ہیر سیالی تائیں سنی دانت ہمیشہ
باجون قصہ بہتر یوسف سنن لائی تھانے
سہا میں اسون جو کوئی سند ہو ندا شوق سو یا
معنی ایہ کلام آہی دلتے مومن لائے
دین دیندی مطلب ہوون حاصل وسد حصہ
غوطی مارن موتی کہنن فضل ایہی سبحانے
موتی ہر پردے ایہیں جو اندر نقسیر

و یکہ مدارک ہو رہی تھی تفسیر غزلے
سبنان کا نا و چون لیکھی یہ بین ہار پرو یا
شان نزول السی قصتی دا کہی امام غزالی
نقرہ قمر بیضی اندر نظر آئی میں ڈالی
تائین دانستندان آگے تحفہ کر کی دہو یا
طعن نہ کرنی حافظ اوقی ما ایہ بات سہلی

بیان وعظ حضرت درمکہ و عیتر کا فلرن

پاک محمد کبھی اندر دایم وعظ کر نیدی
مشرق مغرب تا کر خلقت سننی کارن او
دن دن غلبہ دین بنیدار عالم تھی روشنائی
نصر بیٹا حارث داوود دشمن حضرت آہ
غیرت کہا عجم وچہ آیا پتی لی ز سارے
قصہ رستم او سوچہ آہ نالے اسفندیاری
ایہ کتاب بنائی او نہان جی پر جان شامان
چو ہٹہ اکٹھا کر کے او نہان ایہ کتاب بنائی
نصر اکٹھا کر کی اسنون غم وچہ لکھایا
کبھی اندر وچہ قریشیان نت ہنگامہ پائے
شاہنامہ دا قصہ بہ دن ہورون ہور سناؤ
کافر اکھن توں بہن چنگا قصہ عجب نامین
شکی ایہ محمد صاحب بت ول کیتی زاری
جہا یہ قصہ حضرت صاحب لوکان آکھہ سنایا
جنہان تائین روز ازلدی خہر دلیتے مارے

سی اصحاب بنیدی آکر آہی اوہ سندی
کہا کہ ہم ہوئی فوج کئی اک آوی اک جاوی
کافر و یکہ ہوئی شرمندی غیرت و نہان آئی
طالعند آہ اوہ وڈا رکھدا اعلیٰ پایا
شاہنامہ چال خسیدی اپنی کردلاری
جتنی شاہ عجمدی ہوئی ہور بہادر باری
خوش ہو طالعند او نہا دل شفقت کر گنگا لرن
توہ کوڑا اکٹھا کیتا سچی ہوئے کاٹے
خوشیاں کردا ناقریشیان مکے اندر آئیا
فارغ ہوئی لوکان آکھی سنیون ساری بہادر
چنگی بات محمد کر دایا یہ میری آہ
قصہ خوانان و انگون بیٹا ساڈا دل پرچائین
حسن قصہ حضرت جانبیہ بھیا نیز و باری
جنہان رب ہدایت کیتی کلمہ منہہ الہیہ
ساحر کاوڈ شاعر اکھن حضرت لون سواری

بیان اولاد یعقوب علیہ السلام

باران بیٹی پیدا ہوئی گھر یعقوب بیٹی
نام روئیل زیا لون لاوی شمعون شیخو تیا
وآن آئی تفتالی بیٹی زلفی آہی جائے
دسان بہر وان یوسف تائین پائی ایدر قصے
مانوا نہاندی لیتا آہی تینون آکھہ سنیا
جادوئی شیشیر غم بہمہ لونڈی دو تہین آہ

لیا مولیٰ راحیل بنی نے سالی و ت دیا ہی
 بہنان فرزند ان دو چون یوسف کو چاہا
 حسن یوسف و حدنگائی جو دیکھو تہا مین
 سورج و انگون حسن یوسف اور زردی چکار
 خوبی حسن جمال یوسف داکھن و چہ نہ آوے
 کی طاقت اس قسم و چار و ایتھو کرمی دیر
 چھٹے نال سمندر چٹن عقلے و چہ نہ آوے
 دو نہ سالان دایوسف آما جد مور مانو و چار
 آپ کہو آکر آپ پائی ویکھے دونی ہو و
 کہی بنی ہن لیے یوسف میر پیر و آو و
 بگا جو اسحاق بنی دایو و دمر کہر سا ہے
 نال نبید و نور داسو بے بے یوسف تائین
 پکا میرا یوسف کہرا لکون کہول و کہا یا
 حکم شریعت کیونکر آیا چور کوئی پکڑ سندا
 ہوا چار کتیا بعین یوسف و ت حوالے
 دولت نون ہر کوئی لاگو کیا چنگا کیا سندا
 گل اولاد می تہین بعین یوسف لہون آجا یا
 سرحدی شیرینی نظر ان یوسف و ت و آوے
 غیرت متسریران نون آئی داؤد کوڑ لگے

یوسف ابن یمن جو چین ہو یا فضل الہی
 ایک دم اوکھ ویکھن کو لون ہندانا و سا
 و انگے یوانی ترتر تیکے جا و س ہوش کد آوے
 حوران پر یان لازم ہو و ن جد اس کرن لگا
 ترک و چہ آسمان نہ ملی اس تہین دن ہو گھا و
 اس موعوی دی اندر دبی تار و خلق گھنیرے
 جس گھنیرے پونچہ نہ و دمر کون اسنوں تھیا و
 پہنچی کہن کتیا پروردہ صدقے لیکے وارے
 اکدم باہر جاوے یوسف یعقوب و دل رو و
 ایہ عاجزا و س دیکھ کر بہن دم دم دل سجا و
 چور می لکھے یوسف و بدھا اسنوں خبر لکائے
 اونوں پچھ لگے آہو پاندی دہم کہا مین
 ویکھ بنی اس کو و لون حیرت اندر آیا
 رختی و الے دا اوہ بنداسار سال سندا
 جگ اولہان وریوسف ارت تاسر جا
 یوسف جیہا دتیا اے ورا ہو و گ بند
 یوسف یوسف پیا پو کار می ہر دم شوق سو یا
 کل ختیا یوسف کتے مال خزانے سارے
 پیش نجائی اگے کوئی ہو یوسف دپے

بیان روز میثاق

جسدن حکم ہو یا سر و جان ہو و ن بہ سلا
 جسے اندر داخل کر کے عقتل شعور و دیا
 اول بنی کہلوتے آئے آہو اپنے پائے
 بیکر خوبی لگے آہو دیکھے اوہ سنگار و

کند آدم دی و چون کہند می آہو روح تھا
 آہو اپنے پائے اوتے ہر اک کو کہر وایا
 پاک محمد دی سبب پچھو ساری تہ کہر و آوے
 پچھو ولی کہلوتے آہو رہتی اونی سارے

ہو ر خلاق استہین کچھ دہو ترتیب کہلارے
چن جیوین روشنائو دلیان علما وان جیون
شاہان دی سر جہتر جہولن دنیا زینت آخر
ہر گل روپ سوا یاد سہو ویکہہ ربانیاں را
آدم ویکہہ اولاد تہامی دم دم شکر الاوکر
کس باخدی بوئی اندر یارب ایہ پیل لایا
نسل خلیل اللہ دی ایہی نوری ہر خوادا
دو حصہ اوس خوبی بخشو آدم ہوسروان
جسد کو لون دنیا وتے لکھ مشوق سوارے

اس تہین سچو شاہ تہامی آہر صفان قطار
پنہیر ہر سورجوانگون روشن لٹان مار
مومن آہر وانگ چغان صفت اندر روشنا
ہر صف جیون گلستہ پیل اندر باغ بہار
صاحب حسن جہتر صف ایہی شمع جوجان لک
جدیوسفون دہیا آدم حشر اندر آیا
حکم آیا یعقوب گدھر ہوسی ایہ شہزاد
نقش آدم کجہ است دتا نین ہویا حکم جیون
ریتجا حصہ خوبی آدم دنی عالم سارے

تولد شدن بے زلیخا

نام زلیخا با بیان دہر باغبان شک پیلے
متہا چن صراحی گردن نین ہمیشہ کہیوکر
سرخ پاسبان جو اہر موتی لڑیاں خوشیاں
باہان تہین لب نازک آہر سخن نہ کیتا جاو
نافہ کستورید اہر پریا آون مشک آوازے
دیکہہ ہینک دسرخ لالی دلون داغ لکھ
دنیا وتے اوس جیہ صورت ہو کاہی
وقت سنگار ترش اوستے اسامان ہیرا
زیور لادن نازو کھاون کیتا فخر تہانوں
جی انگلے صاحب سالون ہو وٹرو
ناہرواہ کیدی رکھے ناغم فکر و اندیشہ
ترنجن حوران بدہر بختین ترتر و کین کلان
مان لہون تہوڑی آنہی مہیون کیتو ہو

شاہ طیموس آواز مغرب اس گہر جویے
اکہین مرگان حسن پریدہ کمان چال دیو
ورلی دند جہتر دیان کلیان کہو کہ لکان
مژگان تیر کمانان پلکان لک ہنویچہ آو
تہوڑی لعل شمع جیو پیلے خال مار خسار
مخہ ہر چشمہ آبجانی زلفان چا چہیا
نازک بدن گلاندی کولون کلان مشک کلائی
ساد مراد حسن زلیخا سورج لٹان مار
زیور دی پرواہ لکائی اصلی حسن چہانوں
سوہر ساوی لال جو اہر تہون ہر خواہان
تیاں دی وچہ ہو کیدی راتہان ایہ پیشہ
نازان وچہ پروردہ ہونی زمین نہ لکن تلیان
نا عاشق معشوق کیدی اتنے مدت ہوئی

در جواب پیدان زلیخا توں اول یوسف علیہ السلام را

نوری رات میں تین آہی روشن لٹان ماری
 پلنگت لٹھا اوتی ستیان نازک فرش و چھائی
 نگلان کردیان کہین جریان مہی نیدر آئی
 حسن یوسفدا ویکہ کہین عقل شعور و بجایا
 دن لون دہی برہون کٹی سوسو غوطہ کھاو
 سچے کہی اگی پچی مڑ مڑ کرے نظیران
 کہا دن پیون سہجسن نامین منہ تی اور زرہ
 جس تن چاٹ برہوندی لگی سون او سون بہا
 منہ دی پرے دہی آہی دن بین چاری
 کیونکر عشق چھپائی حافظ چہل آتش جان لگو
 دائی مائی سببنان جاتا ایہی عشق نشانے
 جتنی نازک برہون لگی لوچہ کھاری پاو
 کرن تینران بیٹہ کینران جو کسی لوچہ آوی
 اک کہن جی دیو پرینی سایہ بیٹہ دبائی
 راز دلی دابی بی سدا ہرگز کسے نہ پایا
 مکر فریب زانی کر کے بچن آئے دائی
 عاشق نون معشوق ملا ون اندر عمر گذری
 رور و آہی سدھو میر ویدن اکہ نہ نامین
 پہا یون وہ فرشتہ ہو دیا آسمان بہن لیا
 جی کوئی آدم زادہ ہو ورت وصال کران
 دائی دیا چہل مکہ زلیخا ڈہلی اگی دائے
 سورج دا لگون خوبی او سک دور ون لاٹان کا
 چہچہ اوتی بیٹھا آکی چشمان چار کرایان
 سنکے ایہ حقیقت دائی حیرت اندر آئے
 دیو دہوئی خوابی اندر اوستہ بہن بہرائی

فضل آہی کہلا او سوچ چٹی مشک آوڑی
 طول سہرنی ریشم دہر کی چھو پیل کہندی
 صورت یوسفی او بجا گادتی آن دکھائی
 ہونا آہ سو کچہ ہو یا برہون کہیر پایا
 ہن وہ صورت رانی والی ہرگز نظر نہ آوی
 صورت دلبر نظر نہ آوی دلجو سی تدبیر
 ہر دم او سون پہلی نامین صورت اوں لبر
 ہن کہیں لستی او سون صبر قرار نہ آہی
 عشق تری چاکر این خبر کرن جگسار
 جیو بجیو پیمان بٹائی انہان تیون تیون
 جانی تانی و سٹس کوئی کیتی اوس دیوانی
 لون لون جی ہووی او تین کہاؤ نہ نظر آو
 اک کہن اس نظر لگی ہواک جاو و فرماوی
 اک کہن اس صورت کانی خوابی وچہ دکھاو
 جو کچہ فکر کیدا آہا ہر ہر اکہ سنایا
 او سولی وچہ اوسدی جیہی عورت ہو سی کاو
 کہین عاشق معشوق کہہن ہون ہر طاری
 جی تہہ ساک کیسہ ہو و سہینون اوہ سمجھائی
 حور پری لون دہا ہووی ستر مال منگاوان
 توڑی مانس سرکش ہو ویا وصال کران
 حضور دلبردی بین تائین خوابی وچہ دکھائی
 او سک جیہا دو جا کوئی ناہو سی جگ ساری
 ویکہ دیان مین کہا بل ہوئی چہریان تیز جلاں
 ہو ستر مندی بی بی تائین ایہ محل اکہ سنائی
 کہی زلیخا دیوان تائین قدرت ایہ نہ آہی

دای و زلیخا اکہی خواب خیال کوڑا دین
بی بی اکہی پیسیری نی جی سس ہووی میر
دای مڑکے کہی زلیخا ایہ خیال گواہین
دای پیو لون جانی حقیقت ساری کہہ سنائی

سننے دا اعتبار کنوئی کدایہ بون سچا دین
دلنی لقتش ہو یا دلبر اکسی طاقت موری
دلری آدن ایس گل لون کی چاٹھا مین
سنن طیموٹ مہرودیان گلان اوہندوئی یا

نوبت دوم خوابے بدن بے زلیخا یوسف علیہ السلام را

روون چیکر چنر زلیخا گذر یابرس و ہاڑا
اکی گون حسن سوا یاخونی نیر نکائے
تہہ و گندہ لہی ایہی جس تین صورت سازی
نہم ہین یاخو فرشتہ کی گوہر دریائے
رور و عرض کری درماندی کہا نہیں گل پلا
نوبیر ساندی عمری اندر لگا چٹیک تیرا
عجز نیازی بی دانسکے پہرا وہ صورت بولے
مین مان آدمزادہ ہنہی طلب تباہی آوان
جی تہہ شوق اسادابی بی محکم کہہ خبر
گلان کردیان صورتہ نالون اکہیل دہر گیا
جسد نام نشان بخانی کی کجہ کہی و چارے
عقل شعور نہر میا و ہنوں نہنہ لون گشی نور
پای زنجیر بیانی اکجار و روحال شنائی
لائی اوہ زنجیر اندی ہو جو راتی چیل چاوی
کی منگ کی پایا ایہی رتون پہر پہر روے
نت زلیخا رہی اکی رور و کرے دعائین

روندیان ہون البین جریان آیا یار و بار
و یکیدیان مین بچپون ہو کی سپر پرت چائی
کس کائند اکوہ مین تون سس مینون کر اضی
یا لون چن آسانی آہون اکہہ حقیقت کافی
کافی دس نشانی مینون ہووی بخت سولا
سیخ و چہوڑ آتش سولان ایہن میرا ہیرا
مین تیرا تون میرا ہی گہر طیموس اکوے
جیہا چٹیک لگا تینوں مین ہی لوچو پاوان
ست کوئی کری خیانت ایہی ماری تیر نشانی
ہتہ مروڑی تلیان پہاڑ حالت بچپن بیان
وطن لی رات زلیخا تائین رور و چمکھن زاری
محلان ہنوں ہبہ باہر دوڑی کیتی عشق دیوانہ
جو کہیا سوچو بی پایا دہر دی کون مڑائی
پاؤ زنجیر کہان مین اسونون جی عالم تہہ دی
طالع شوم دہراون ہوئی لیلیا ہبہ بکھو
رہا مڑا وہ صورتہ سننے مین کوارد کہا مین

در خوابے بدن زلیخا نوبت سیوم یوسف علیہ السلام را

بی دعا قبول زلیخا ترتیبے نوبت آئے

بریں دماندی بچپون مڑ صورت وہ دکہائی

اونا چو بی او مانزیت او مانسور دلداری
 ایہو چو اساو الیہیہ حلیہن وری میگائے
 پتا تمام نہ دستی اپنا دتے ہنگ بازار
 نا اوس رحم دیو چہ آوی نا اس بیت شاہ
 نا تو را تو بتاؤ سافون میں مگر کے آمین
 تیر بھی نوبت بولی صورت دنا پتا سچاوان
 سناے نام نہ لیا پہلے جیون پہلو پہلو آری
 مسک اوہی سستی ہوئی بند ترے پشوارون
 ترنجن سدہا بان سیمان صد نبٹ ندان
 سیمان باپ نہ لیا تائین آئی عقل کھان
 سوال الیہ الیہ شکائی عقل جو اہل ان
 بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی
 امانت نہ لیا تائین ہر دم سنج مہا جین

دور کرین پاؤں سدا پہر یا اوس چاکر
 منہ دکھارے مگر چپ چاکر کیتی اس فوٹے
 خنجر کمانان باجھون اس میں مار گداڑ
 نا اوہیہ کسیری آوی نا اوس خوف الہی
 مردی دات چوائیں پیور آجھ کدائیں
 نام عزیز مصر دا والی طلب تباہی وان
 جانے کو لون جدی بی نے پاؤں سو دلدار
 کپڑاں چھول نہ میں کر دنا زنیان
 سکی ویل کیتی رب کا ز گہریون بدائے
 جازنجہ لہائے بیرون لاکھ کیتو شدہا
 جواری بی بی بی بی بی بی بی بی بی
 عقلمند نہ لیا تائین ایا علیہن نجوان گیان
 مصر نہ لیا تائین ایا علیہن کدین گیان

آمدن الیہ بیان آہر ولایت قبول کس دن عزیز مصر

دعوت الیہ لیا دلو چہ مکان ہر دل کر دی جا
 الیہ بیان دی بہ حقیقت باب ہی بھائی
 چہ بیان دی سہو لیا نا کوئی حرف لایا
 والی کدین کر ہی ہمارے ایتھرتھن سنا
 دوران دیو بیہ دل کدین ہوا کدین
 اپنا بیہ مصر کدین کے مکان لہ جاہم
 چاہے مال دنا تائین کدین کدین لہا
 دتے تے شہداء نے ہوئے پہر یا دتے
 ہوئے دی دتہ عاری ہاتھ دیہر نہ لہا
 دت دی تہر نہ لہا تائین پیور نہ لہا

والیہ بیان دی چہ آہر ولایت قبول کدین
 اکتھرتھن لہا کدین تے بی کول بیانی
 ہر شخص لہا کدین تے ہر شخص لہا
 ہر شخص لہا کدین تے ہر شخص لہا
 والی تے کدین دی کدین ہر دل لہا
 دیا کدین دی کدین کدین ہر دل لہا
 کدین ہر دل لہا کدین کدین ہر دل لہا
 الیہ ہر دل لہا کدین کدین ہر دل لہا
 تہر نہ لہا کدین کدین کدین ہر دل لہا
 شوق نہ لہا کدین کدین کدین ہر دل لہا

دیکھو اوس نیرے سہیا لے قیو آسے تالے
 بے بہشت زاری لیتی آسے تالے
 لے کالے کیوں لے بنو جانت زلیخا پاؤ
 کرتا پاؤ سے آہن مار کے منگم کے پایا
 میں تہر بانی جندلیان کلر بہت پہلائے
 ہو بیہوش گئی او تو یلے چلیاں آپ چہر
 دکھان سولان فوجان کر کے مڑا لایا دیرا
 اگر بیہوش جاگہ پتی جس ور لے سو جانے
 اجات حال زلیخا دیکھ لو ہا سو کوانے
 اوس مرنے اندر ہونہ باقی کیوں نان گذریا
 جے عزرائیل نکر سے رعایت عاشق کو مچھو
 ناکف دی آواز زلیخا دلون وہ تے
 عینون ایہ خوش خبری سنکر صبر زلیخا آیا
 ہو یا عزیز غلام بے بے داخوبی دیکھ تدا
 بے بے محتر یوسف کارن آہو رب او پائے
 پری سوین کال بے بے دھو طرف عزیز کنار
 بے بے آوری وچہ مصر کو کارن یار پاری

سوخ سفید بناتے محفل رنگ سے نکی بانے
 تہہ میں اج عزیز مصر دایینون کوان دکھا
 ویکہر یامین بی بی تائین پھر کی گتے
 کندھی ہتھ گلان دو جاگا آسے بار خدیا
 پہلا ہوندا سی گہر تیدریدان زہر لایا ہوندا
 تکیان منہ لے جسہ ساری خطر گلان لایا
 بی بودا تین وچہ کنگر ہر دم سال پہلے
 جس کہا و نہ ہو یا وچہ لڑائی جانی اوکھا
 بہتر ڈان دیکے روون حالت دیکھو
 ملک الموت پو دل شفقت مرنا اس سچا
 جان گوار سی اکت قطاری عشق زلیخا پھر
 ایسے گہر وچہ مولا صاحب دلبر تیرا کھلے
 پر سو بے سا وکھا و ن لگے جدا وہ یارنیا
 پر قدرت ہو رہا آہو سنون ڈر نہ مال کدیا
 کیا مجال ہو رید آہو سنون دست چلا
 نال پرید عیش کما دی بان زلیخا باری
 یار نہ ڈھنٹس اٹھا گا و نہ بہتی جان کمار

بیان در خواب دین یوسف السلام و حاکمین و دستار

چل حافظ کغان و خجائان یوسف ہوندا
 کستہ میرک یا سلی سہنی عاشق ہوندا
 یوسف پڑ پود دی اولے سستا اکس ہوندا
 سوچ چن آما کے لینا منہ یوسف و لگے
 اس وسیلے محتر یوسف سفینہ ڈھلا مار
 او بہر و ابی محتر یوسف ابی جاک تدا مان

عاشقون معشوق ملائے ہر حضور دن پائے
 سکے حق تدا دی حافظ شتابا کسن سار دی
 منہ یوسف دیکھ خبر تہہ سو شکار گتے
 و ناک غلامان دوہن آہو کچھ اسد لگے
 دن جن سنون سہر کردی نال و یارن تار
 یوسف بے لے حقیقت دس اخیر سامان

سن یعقوب یوسف اسفند منہ بہ منہ تنہا گذار
 سرت یہ لڑکا بہا یان اگی سفنا جانناے
 جد یوسف فی حیمبر کستی پیو تعبیر چارے
 سفنہ دیان تعبیر ان دشن مجرہ تیر اورون
 پر ایہ راز نہ دشمن ہرگز مت شننی متیر کی
 دشمن شیطان اسدا دست کجہ جاسکھلائی
 بہین آہی متیر سری سندی گلید تیا مین
 ملک ان اوتی کروڑانی دشمن مار حیل او
 سنا نو چون یوسف تائین ہوئی ہر ساری
 سفنا ڈھائی اج یوسف ان چن یاران ساری
 سکے اک لک متیر یان ان مینی اک جانی
 یا کجہ فکر ایہا کر ہو جانی کتے دورا داء
 بول یہودا بہا یان اگی ایہ تدبیر کرانے
 اوہی آن بہن بوپاری کڈہن اوہ تائین
 ساکرا یہ مصلحت کر کے پیو دی جانب آنے
 کیون بابا جی یوسف کڈہن کیر منی ساہ نساڈا
 جی سو گھر وچ خوشیاں کردا پر ایہ رت شکاری
 سن یعقوب و ہمالون آگی خوف لیوچہ آوی
 بہن بابا ایہ کی فرمایا ایہ ہے جان ہاڈی
 نام اسدا دشمن شیران تائین کنن لگی دیو
 کوڑ لباس بانی کر کی راضی باب کرایا
 دل ٹھنڈی پیغمبر کہا یوسف نال لیجاؤ
 پیغمبر پوشاک یوسفون بہین آپ پوا
 کہانا نال لکا ہنایا تے پروردہ پائے
 پیغمبر کھانا ن کل یوسف فی کل بابین

یوسفون تعبیر ندھی مڑ مڑ گنوں لاوے
 متیر یہ یاد ہی غیرت مندی مت کوئی مار گواے
 ڈھی نبوت یوسف تینوں فضل کیتا غفار کر
 نسل خلیل دی تائین ہو یا فضل حضور ون
 رکی تیری مارن کارن کر سن جتن گہیرے
 تیری تی متیر یان اندر ترث وگاڑ کرائی
 بہا یان اگی جاگیر ہن پانیاں اوں کہائیں
 رخت متاع ان پیچ کر بہن لاکہاں دم نہ
 ولتہین باب یوسفون چاہی تسانگری دلدار
 اوسد اگی سجدہ کردی مان پیو بہانی ساری
 اک کہن اس مار گوا او مصلحت ہو رنہ کامی
 اوسد گیان پیو دی اگی ہو وی کم اسدا
 کٹر کے حج او جاری یوسف کہوچہ اندر پائے
 یوچن جاد دورا ڈا اوٹون ہو و دور بلان
 پیو دی ہنگن کان بیٹا بہر عرض سنا
 اکہیں گون اکدم ساعت جانی ناہ دوراڈا
 رکی جاسکھ کہانی جگل وارو وارے
 وکہہ پیو دی گہا ر پندہ تنگو اوٹون کہا
 جان جستی دیکو لون کوئی کرد ناہ دوراڈی
 کیا طاقت بہگہار ان تائین کرنی بات وہی
 نہر کہول کر بہن پیوٹون شربت چہ پلا یا
 پر جی نال شبانی مینون یوسف آن ملاؤ
 شکتے گا وچوڑیوالی نیر اکہیں ڈھل آئے
 جد چاہی کجہ کہا وی پیو خوشیاں کر کر چہ
 سینے نال اکا کر بہن روندا ڈا بہن ڈا بہن

پیغمبر حلوان پڑایا آپے ہتھکایان
 پیغمبر ہرودیا کیتا مہتر یوسف تائین
 خوشیان کردی نال شتابی توڑی بلکہ گیر
 جان مہتر دلاسا کرنے جانی ایہ بُریاے
 یوسف جہڑ بہائی تائین رلکی مارن چلے
 پیو دی اکھین لکھیا یائین اک لاہر اک چاٹری
 رامون چہڑ کوراہ پایوئے کرے پرترا نا
 نا کھ پیر گلات تین آہن رخن وین تہان
 مارن سخت طماچی دھتور اتان چھون والی
 کینان چاٹ طعام پایوئے ویت بیٹونی پاپ
 شمعونی رانا تہین پھر کی زینانی پکارے
 روئیلی دھو دمن تائین یوسف سی ہتھ پاپا
 انیون ہر ہر دین نون یوسف ہی تہ پاپی
 ہاسا آئی اسیو لی مہتر یوسف تائین
 یوسف اکھین اکوئی کیتا ان ساڈا
 اوہ گل پیشی ٹی بن میری رخن غیر تائی
 شکے رحم ہودی آیا ایہ گل یوسف سدی
 خون نکر ہوئی تائین جو چاہو سو کر یو
 یوسف در و حال اپنی پیو نون پاپنا دی
 جو کجہ بابا کھندا آہون تین سر اوئے ورے
 کوڑشکار بہانان کہے تہین تہک لیاے
 شفقت تیری بدلی بہان حال کیتا ہر میرا
 لون کوہ پیر پیا دایوسف سختی کر کے آندار
 بی رحمانی یوسف تائین آنداکوہ کناری
 رتا ابراہیم نبی نون تدسی دھی لیا یا

طعمہ کارن ہٹری ویر منع جیون شکر ایاں
 اسیو لی اوہ لی کرہین ہوئی لمین راہین
 شیران تائین باس کھائی کسدی طاقت ہوئی
 اگی داکم سارن ایہی کہندی گئی لوکائے
 ایذا ظلم نبی تے ورے کیونکر عرش نہ ہتے
 جان اوہ پیو تہین لی ہوئی سختی اوئے آئی
 جتلی کشدی تی وہہ سولان تہہ ہم پوی نما
 تو بہ تو بہ پوکاری یوسف دیکر یائین کاران
 منہ دی پرے سنن یوسف کی کچھ ظلم بہائی
 نہو سدا چلیان یائین دشمن ساڈا جانی
 تیز خیری کر گلتی رہی جیون حلوان چاری
 لتان مار یوسف تائین دھن وین چہڑا
 چہریان مار کرہین آپنا پلا اوہ چہڑاے
 کھو بیو داکھون تون ہسٹا اندر ظلم بلایین
 بہایان میریان کولون ویسی جانوس وراڈ
 جہاندا تون مان کرناہن میری ہوسن بہاٹو
 وگدی چہری بچایا اوسنی بہائی ہوسن کنڈی
 آخر ساڈا بہائی ایہی ربدی خوفون ڈریو
 کیا ظلم کرندی ایہن تین تی تیکے جانی
 پتھر روون ڈہین دیکی ہیکے اوپر دہرتی
 جو کجہ ورتی ہر سر میری تینون کون شاڈو
 روز قیامت ندر ہو سی میلان تہہ میرا
 رور و بہایان منت کردا ست کوئی شمر ملدا
 مشکاہن لیا کر اولٹا سٹیا کوہ و چاری
 دج چکھا وی اوہ فرشتہ آما اوس بہنایا

اوہ تھویر یوسف دماز و بابا ہنویا
جبرائیل یوسف دماز کرداہت شد
کہو ہی اندر سن بہا محضر یوسف تانین

ان وحی نے حکم موجب یوسف کہو لیا
کہ وسواس نکرتون یوسف سب ہنویا
اس گلد اسبے آبا حافظ آکہ سنائین

موجب اندر حقن حضرت یوسف علیہ السلام را در چاہ

ہو دیندی و قمر اندر اک مومن ہو بندا
وچہ صحیفہ شیت بنیدی دہا اس کو ار
رب دگی تھہ اوٹھائے کر کصفت ثنائیز
جو کچھ تھین سنگد آما کر س قبول الہی
پے دعا قبول ولید کو ثقف اوس سنا
پرا اوس کہو ہی اندر مومن کرتون جا بگنا
کہو ہی اندر حجر اگر کے ربون یاد کریندا
نور می شمع بلے وچہ کہو ہی قدرت دلکا
محضر یوسف نون بہایان کہو ہی اندر پایا
وکیہ کرہن حسن یوسف داسو سوشگر گدا
وداع ہو یا پیغمبر کولون کردا ذکر بانان
حلوانی دکر لہو کولون پیرا ہن پیر لونے
ٹھانان مارن ہاتھ اولارن ترنا لکشا
سن یعقوب بین فی ٹھہا ہی ہر یا یو کار
پیغمبر نون لکشا دکر کیوں نکل دوسار
اوس کہا دن بیون سچے ناہین پہلو حرم
دم دم دد فرقی یوسف دائر گنج ٹرکے
جس اچھے تھین داسان مین اوامین سروا
فرزند کہا و نیچے لکھے پیر چا و سب
یوسف نون گہاڑان انہان خندان کہاد

نام یہودا اوسدا آما ذکر کر رہی وہ چندا
حسن یوسف داظم ہراوان دزنگ کچھ
مہتر یوسف وکیہن توٹھی رہا منجہ جواہر
عمر ہزار و رہا اوس آہر و لو آما در گاہے
حسن یوسف دائر لیکارن آخر رب دکہا
یوسف بیٹا یعقوب داتینون سان دکہا مان
کہا لی اوسد کارن مولانت اناج یو چندا
کہو ہی اندر چان آما چن جوین روشنائی
پیغمبر نون اوس دلنے سینے نال لگایا
اج مراد ولید کو بی یوسف ملیا بار سچ
ہوئی جان مسافر اوسد جنت گرمی لکھانا
روندیان اگے یعقوب کرا آان دسہر کو
یوسف نون گہاڑان کہاد اساتھین ساڈو
تھہ مرور تلیان پہاٹے سہر نون مرور تلی
وچہ کلچے زخم کولار اٹ جاڈن سار
پیرا ہن نون مرور چن روو کر کر کے
جیون حلوان پیرا ہن سچے تیون پیغمبر
لکشا دکر دل ہنڈی کہو ہی رہا مین ہاتھ
جو گلد سے ہر دم تازہ جندہ لکھا
کرتے لہو نال جو پیر کے پیری پیرا

کر تہ سارا او ہو جیہا لیب نہیں لک لہو
 بہنان لوکان چو پٹی کتیر جو سی مجلس
 جنگلو چون لتا بہتہ اک بگھاڑ پڑوئے
 رو یعقوب کہی بگھاڑ است را بہت کیتو
 پیری وقت ڈٹوری میری پتہ تہ بگھاڑ
 ربت زبان دتی بگھاڑی اول کتہ سلام
 بنیان سدا گوشت سانی رب حرام کرایا
 چو کتہ تھمت میسر اوتی دیکہ پٹی تیر
 شکے ڈٹاہ مارے پیغمبر بیے لازم ہوئے
 رحم آیا بگھاڑے اوتی پیغمبر دی تائین
 لکے بین غریب چار امر صحر تہین آیا
 و پھر یان کد کتہ میری ڈھونڈان سدا تیز
 مینون کیا بگھاڑان شام نیں کسایت
 روز تاران او سکے غم جو چہ چلا ان نہ پات
 پیغمبر سن ڈٹائین زمان مینون صبر آدمی
 خبر یوسف دی ہی کج تینون رومند حیوان
 پر مین اودہ نر دسان تینون چلا نوج کپو
 کہی بنی بہانی تیرا چا خلاص کرائین
 کہے بنی زن بہانی میرا جیتون اچ ملائین
 کیتی جب بنی نے سنکے یہ جواب کر اکر

چو تہ تہاڑی اوتے دیکھو دندا او گواہ
 لازم ہوئی کئی دن دو جی جنگل کتہ او جا
 راسکیان بہن نکل پا کے پود دمر باں آندو
 یوسف میری ہٹی تائین جنگل بار کھادو
 رز قیامت اندر تیرا کد مینون ہو سو چکارا
 پچھون پیغمبر دی تائین دتا اوس پیغام
 سن تک سدا کیو چون او سکے تیر کوئی نہ آیا
 چو تہ گناہ پھاڑی جیڈا ایہی ساڈو تیر
 خون کیتو جی بیٹا میسر اکر کے زہ کہو
 پچھے کس جنگلو چہ وسین دس سانوں جانیز
 مدت داک بہانی اپنا عاجز ہے گویا
 شام زمینو چہ آیا آما مت اوہ ملے کد مین
 اسون پڑ کر فوج کرایا کسٹون آگہنا تیز
 کد جو اکی درختی دی رو رو کر ان کہانے
 میری درو یوسف کو لون جندنا نکل جاو
 اکہی مینون معلوم ایہی جس جا اوہ یگانان
 چغلان دامنہ کالا ہو سی جگہ سو تہو
 جیتون خبر یوسف کد سین مردہ پنجہ بٹین
 جیتون خبر بہانی کد سین مردہ پنجہ جوتیز
 پیر پیغمبر کدی طاقت جو اوتہ دم مار

آمدن کاروانان بر سر چاہ و بر آوردن پو علیہ السلام راز چاہ

مالک سے سوداگر وڈا نسل خیل پیارے
 وجہ زمین کتہ جان شھر دی لتا جا اکر
 سورج اوسدیان بالیان چہ آسمان

نکریان ہونڈیان سفند ڈٹھا آنا اوس سج
 رکتے بہانی خوشیان کردی تہی آہو سا
 کدہ آستینون باہر سنی تہہ آہو سا

موتی لعل جواہر اوستون مہمان پیر ہر سہی
 جاگ لہری تعبیر ن پچی جنہاں قرب آئہی
 لونڈا اک کنعان شہر دایتیری پوسی پتے
 دولت فرزند اندی تینون ہوسی کمی نہ کافی
 سکے مالک یہ بشارت کردا مصرتیاری
 خبر مالک لون ہاتف تی جاہ بین مژدیری
 مالک ت گہر لون آیا دل وچہر سک ہمیشہ
 متاودہ دولت چل ہووی جسدیخواجہ چاری
 مہتیر یوسف کہوہی اندر جردن پیراوان پایا
 جد کردانی ٹردی ٹردی پتہی کہوہ کناری
 کوٹرا پانی اوس کہوہید اپنڈا ناسی کوئی
 مہتیر یوسف کہوہی اندر قدم مبارک پایا
 بو یوسفی اوٹھان تائین کہوہی وچون آئی
 دانشمند کرن تعبیر ن کی اسرار آہی
 ہر ہر جا لگائی تینو لوک ہوئی تریائے
 بشر نام بشیر جنی دو بوکا اوٹھان ولایا
 دوہنہ تہین بوکا مولی جی کیناسی زول
 حور پری تہین جنس سوایا لڑکا وچہ دھونے
 بیج بیج آدن وکیں کن قدر قادروا
 اسین بڈے ہوئی ملکین ہونہ مشرق مغرب
 دن جن تاروی سہنان کولون ہند جنس سوایا
 سخن کڈن گادون لگی رکے سبہ تہوئی
 مالک جدایہ صورت دہشی منہ تہین شکر گزاری
 مالک چہیا یا اوسون تینو وچہ تداون
 رل کردانی چکر ن لگی حصہ ملکن ساری

مڑاودہ موتی میل کریں رکھدا وچہ دوپٹے
 دانشمند کہن اوس تائین فضل ایہی درگاہی
 تیری دوہان جہانمان ندر ہوسن نخت موتی
 تیری اولاد وچہ برکت تاک قیامت آئی
 ٹرکی مصر آیا کھانوں فضل کریمت باری
 برس پنجابان پچون لڑکا ہتہ آویگا تیری
 برس پچون کنعانے جاندا کرداسی پیشہ
 بد نام مالک جاندا ہو یا مت آوی اس ماری
 مالک تین جھگل اندر آتا راہ بہو لایا
 بیٹی اوٹھہ دوزانو ہو کی ٹرن ہرگز ساری
 تائین اگی اوس کہوہ اوتی اسن غول ستہوئی
 ٹھنڈا پانی مہمان ہو یا شربت کھنڈ سوایا
 ہو بیہوش زمین تی لیٹن سرت نہ اوٹھان کر
 اگی اوٹھہ پنجاون مولی سانوں خبر نہ کافی
 لوک مالک دی کہوہی وچون پانی کڈن آئے
 جبریل یوسف تائین بوکے وچہ بہا یا
 دموچہ بوکا باہر آیا بہا رہو یا سی تہو ہڑا
 ویکھدیا تین یوسف تائین دہلا عقل گیونے
 رب دنیا اوتی ساڈی تائین صورت ایہ دکھائے
 اسدی جہا حسن نہ ہٹا ہرگز اسن کدائین
 کس پانی تہین پیدا کیتا ہے تہہ بارخدا یا
 گنج اوجاڑیو چون لکھا ڈویری رہیا نہ کوئی
 برس پنجابان پچون سکدیان دولت ملی کناری
 ست کردانی آن کریں ہون شریک سالانہ
 آپس اندر بول کریں اوچی کرن کرکار

متریران ہتین اک یہود مہتر یوسف جانی
 آہود اکہوی ادتی سندی یوسف تائین
 ترت یہودارون لگا یوسف مویا توپارا
 مرکی آدھس کرانی غوغا کرن لڑائی
 یوسف تائین دیکھ کرہین آیا کول ہزاروں
 سنکے سب دوتی اوہون بہت ساڈی ہیرا
 اندر غیرت سی متریران دلدا دیر بجائے
 پر جسکے تائین مولی رکھی کسے طاقت آ
 تی کہی نظر ان کردی ویکین ساری ڈیری
 دیکھیاں ونہان یوسف تائین لونوں نشہ کا
 چوری کری زبان ساڈا پانسو نشہ جانی
 بت کیت ولون ملی لاہمان اک گئی بان رو
 توبہ توبہ کرن سہوی صورت پاک فرشتہ
 جیو نیچوں تری کرن سہوی تیون تیون سون
 مہتر یوسف چپ چپا تائینان قصہ سارا
 ہوڑا ہتتا جو کچہ دیہوتاہین چاء دیوانان
 برتر تیون شہطان نیال چان لیس لڑتائین
 سچ ایس سنگل مارو تر پیر ایس پناؤ
 اکا تین لیا سترتی جوا ونہان فرمایا
 ہوئی درم اہماران کالی مالک مل تونے
 یوسف پاک فرشتہ صورت خوبی وچہ نشانان
 ہایان مالک یوسف صورت اصلی نظر نہ آئی
 خوبی یوسفی یعقوبی ڈیہی کل زلیخان
 لہوئی یعقوبی تہین لین زلیخا آوسے
 تہین اوس محل ندیوی وال یوسف لکھتے

چوری آن دوو ملی اوسون روٹی چاکہوئی
 کچہ آواز نہ دتا اگون یوسف اوسدی تائین
 کیتا خون پودی جانی ہی لف سبر یارا
 منگن حصہ یوسف سندا اوہتی جری لوکائی
 یوسف کدہ لیا کروانان چلو تسان دکھان
 یوسف کہی سہویان گی جانی کل لوکائی
 آپنے ولون یوسف تائین مارن ادتی آئی
 جی رب دست تی جاکیری خوف نہیں جگبار
 مہتر یوسف والی ڈیری آہی لوک کہنیرے
 اکہن لونڈا ساڈا اپی مالک ایہ گل جانے
 چوٹھا خدمت کری مولی آپنوں کہوہ پوٹے
 تائین سہون مول خلاصی سون بہن بناری
 لونڈا اسون آکھو تائین شان ایس سرشتہ
 ٹہک پھر جی لونڈی کہوؤز ورنیال پری
 ڈروا ہرگز بولی تائین نمون جیون چارا
 تائین پاس ساڈی سون بہن ہی راگوان
 چوری کرد مول سون بہن نمول پھر تین
 جوا ندی روٹی باجھون اسون ہونول کہوٹ
 شمعونی تہین بچن سندا آہ خط لکھایا
 یوسف جینی صورت ونہان مفتی چاٹ یونے
 ایہ کچہ مل پوایا آہایان تہین کروانان
 تائین مل اوہ دی لکدی نانہہ چندی سہائی
 تا اوہ یوسف کان بچن جیون آتش وچہ خان
 اوسدن مل یوسف داستی جد اس بن کاوسے
 بی بی ہرگز چوڑی تائین پھر پوروئی اکہن

خون ہو اس مان کیتا سی رہن جیت
 مرسل پاک بنی اس گھون غیر تہین ہمار
 خودی تکر جیکوئی کردا بت نور ہون بہار
 جان میں بکریاں سی کیتا اوسے کہل کھانے
 جان میں کیتا سے لبتے ہو یاد در در گہون
 یوسف نیاں کس جیاں گلان ہر وہ پاکر دانا
 شربت اندر موہرا بہا یاں رطلو چا پالو نے
 خطا کہا کہ میں مالک کس سے اندر پایا
 حکم ہو دست اندان بہا یاں کو لون ہون غار
 مالک کس حم آیتا نہ کچھ مل سے جان تا میں
 اول ظلم کیت یوں تے وہ کہوے لٹایا
 جیسو میں تیرا آتا منجوا تا بہا سے
 یوسف دی سن گریم زار روون لے سار
 اکہن یوسفائیں نہیں ہن مان بچوون تا نہر
 مند کر کے بچوون تا وی جس لیاں نہا
 کر کے وداع ہر اوان نالون مہتر یوسف آیا

کہوئی جیتی سید یوسف قیمت ایہ پو اعر
 کی بنیاد اسادی غافل میں توں و چار
 ویکہ لیو جس کیتا ایہ اورک چوٹان لٹا
 منیاں آپنوں کچھ نہ جاتا شان دست بہا
 جن کس نے سہر نواں لکیتا یا میں قربا تا میں
 نس جانی تمت ساو کیو لون کر کے کو رہانا
 مہتر یوسف تا میں رمل نکل چا کہتے یوں
 مہتر یوسف کر جو بہا تر رخت نہ ہان کرایا
 مت تیار نہ پھر جیلا جو کر دعو عرض ہمار
 یوسف رو رو بہا یاں گے یا ان سامان بہا
 لونڈا کہ کے میںوں تہن کیوں ملحق نہ پھرا
 ایڈا ظلم نہ اگے ہو یا ایسا وجہ نہ اسے
 ایڈہر مہتر یوسف رو و دلہر کڈ آو اسے
 پرنیوں ہن کھرو تا میں پو توں شران کر
 اوہ سہہ جا جھرا دو آہے پیغمبر کھانے
 مالک نال زنجیران اکسون ایر اہر بہا یا

کریج کردان کاروان یسوی مصر شہر

را تین کوچ کیتا کردان مت براؤ دی آئے
 لکھ چہ کلاوی قسبہ رو کر کر رہا رہے
 ظلم کیتا تیریاں میں تی بو تہین ٹھگ لٹو
 مان آوارہ زبندی قبرون میں متھ میں دار
 بہائی جہون گہ انون پلو یوسف آہن مار
 جیتے لونڈا مالک ایسی یوسف جس حوالے
 جیتے جا تا چا یا جے سے منہ پھیر تا میں

مہتر یوسف قبر باغے اپنا آب و کھانے
 ماؤ حالت میرے ویکہ میں میں سرکھ
 لونڈا کر دجوایا اونہان لمان سفر پاوے
 رہنوں کہو جی تیری اوتے بنی مصیبت بہار
 نال زنجیران مالک لگے کیدو عرض دوبار
 اوس نے ڈھایوسف تا میں جا پھر ویاں بہا
 منہ دی پر نے ڈھایوسف جو میں میں

پہل گھایون نازک لہے یوسف در خسار
یار ب برکت ابراہیم چو تندرہ یار سپار
مینون ایس سختی دی کولون گنہین چہرین
پنی دعا قبول یوسف دی وحی کیا دگاہین
وحی زمین تی آپر ماری چہر سرخ آہرین
رخو دی او نہان خبر نہا خوف پائس جانی
کسے ایہ گاہ کینا ہے جسی سختو آئے
لڑا جیسے اکین نگار و ردماکت تائین
بین آئے تہہ اوٹھامی غضب آبی آیا
کہر اہو یادون لعل آیا قدرت دیکھ لہے
طوق زنجیر لہائے کرہن جوڑا تر تلوایا
مہتر یوسف موٹھری کروئی ہو و حیدون سوار

انگلیان نیان لاسان چہر ان کر فریاد پکار
لے اسواقی سے یقوبی جو مظلوم و چار
تھو تھنہن سید تائین بدلہ کچھ دو اہن
کر و انان تی او تیرے ہو یا غضب اہو
وسن لگا کر اڈا مان دھرتے جو فیہ سر
گوک پائے او نہان آہن نذر نذر کر وانا
ازبت تائین ہر تھن ہو و جس کیتی بریائے
اس لڑکی تی میرے کولون ہو یا براوتہ تائین
سجھ کر و انان یوسف تائین راضی تر تکرایا
سبہان جاتا او سکد اولے فضل ہو و ر
مسند بیٹھ و جہامی کرہن عت نال بہایا
وانک عین پچھو او سکد طور جوین میرد

مقام کردن کا و انان شہر کسان با استقبال من الی شہر

شہر کسان آیا وچ راہی آن لایونی تریا
حسن یوسفی اوتے او نہان اہر بت بنا
اوٹھون کوچ کیتا کر و انان شہر بیسے آہی
خلق تھامی کافر آہی او سکد اوہی جانین
یوسف اکبر اللہ صاحب بیون ہو بیایا
لے کہ شہر قدس دیوالے خوابتین اس
استقبال یوسف دیکھن مجری کر و سوار
کو کچھ تھنہن کر کے شیعت امر بجا لیا وین
کر کے آبر مہانی و افجری ملن مدد آیا
پتہ اکین ماکت تائین ساڈی ہو سردار
لے او سکد ملے کارن سانون چلے آیا

حسن یوسف دادیکہ پائین خلقی آہی مجھ پکار
وہ سی ورنان اسہوزہ لون سجدہ کر و سوار
اوٹھاجدوان یوسف لون انہان خلقی سوچ کر
دیکھن بیون کن بنایا سانون اکہ تائین
تہہ بت تمام کر و انان ہر ایمان لیا یا
آیا ہے پیغمبر زادہ شہر تیری و جد جاحی
کری ضیافت لے لیکارن کھر دیو چہ تیار
ایتھے او تہہ دوہن جہانین ولت حاکم کاپور
اکس تائین سردار ایہ ہر ہر سجدہ آیا
ایہ تعجب اندر آیا ایہ آوے ہر واد
اکھنولی ہو یا ات دکر تائیں قریب آیا

ہو یا حکم فرشتہ تائیں بنیان شکل سواری
 نیز می ہو سور فرشتہ و سنون گل شنائی
 حکم ہو یا سپہ داخل ہو و اس لڑکیدی اگی
 پیچھے رہی یوسف آگهی کون ہین تون بہائی
 شاہ کہیا کس تیری اگی کہی حقیقت میرے
 شاہ کہیا میں حکم ہو یا سی جو لڑکا فرماوی
 یوسف آگهی بتان تائیں پوجو ناہن مولے
 شاہ کہیا میں سرتی متان پرچی تہا کر میرا
 یوسف آگهی کردا او ہو جو کچھ مولا چاہے
 یوسف شاہ دوین جد گہر لون گئی ہو سوئے
 شاہ کہیا ایہ لشکر و ڈا شہر نہ میوین سپاری
 یوسف ہنس کہیا اوں تائیں یہین سبہ فرشتہ
 راگهی میری مولا صاحب یہین سبہ پوچا
 بت یوسف لیٹوڑ ڈٹھی سجدہ کری تداہین
 شاہ ایمان لیا یا اولون کلمہ پیری زبانی
 چاول دودہ را کرین کاسدک پہر لیا ہی
 یوسف پہر پہر جنگلو چون دیوی لوکان تانہ
 کاسا پہر یا اولون دسی کچھ ہو یا خالے
 ناک شاہ دوین جد ڈٹھا بھجڑہ یوسف سند
 لاکچا ہی سب حقیقت یوسف آگهی شنائی
 کوچ کیتا کروانان او تہون شہر غلامی آئی
 باران نہار سوار لئی پھر یا اس شہر ساہین
 مہتر یوسف سندی اونان چوڑا ریہا تہو
 لذت جس یوسف اولون ترمین رہی دیوئے
 یوسف فکر دیو چا کیتا میری صورت کہے

دوسی نال فرشتہ اوسدی حافظ یوسف ساری
 ایہ لڑکا ہی جسد یکارن تینون خواب کہائی
 چل کرین مہمانی کہا وروانی پیچھے لگے
 یوسف آگهی جسد یکارن تینون خواب و کہائی
 یوسف آگهی میری تینون اوسنی آگهی تیری
 سرتی منی اوس گل لون مت تده و سر جادی
 لیٹو خلاصی دوزخ کو لون ساری ات و رو
 تیری اگی سجدہ کردا اوسدی جی اک چم
 کھڑی مشکل ہی جو صاحب توڑ غمول بناہو
 یوسف پیچی لشکر و ڈو شاہ لون نظری آئی
 نالی کہا نا تہوڑا جاپے فکر کو اس کارے
 کہا و اول نہ میوین پانی نورون یہ سرتی
 ویکہہ تھان پیچہ بر واپسیرین بہتہ لگائے
 منہ دی پرے ڈٹھا آگهی لکڑی ہو یا او تہان
 ہوئی ترت تیار تداہین یوسف لون مہمانے
 شاہ کہی آزا لیش کارن سارا لشکر کہائی
 سچ ریاسی لشکر سارا کر دی سبہ نشان
 بہتان اوئی ڈٹھی آئی قدرت مولی والے
 دوین حیرت نہر آئی ہو یا ہر ہر بندہ
 بند زبان الگدی ہوئی سخن نہ کیتا جائے
 و شمع ہی کردانی لونڈا صاحب جس لیاے
 ناک کو لون کہ تہا یا ایا یوسف تائیں
 سو بیٹھن ترمین ڈی گئی سندہ چوڑیا گوی
 ناک آیا و تہا گاہین ہوئی شہر نکالے
 عالم ویکہہ ہو وی مسانہ ہوئی خا جیے

را تین یوسف اوس شہر دی اندر آیا
یوسف تائیں وہاں وچوں کوئی نہ بولا
تالف خبر سنائی یوسف دل وچہ وہم کیتوئے
لکھان صورت تیری کو لون اندر حسن سوا
پہنتی شہر مصری نیٹے مالک کہہ سنایا
اوسنی نال فرشتہ پیردی کردی ذکر اہے
بدل چھا تو کرنیدی اوسنوں دے پنےل لگاوی
مالک یوسف اگی اکدن کرواگریہ زاری
میری گھر وچہ ہن تک بیٹا ہو یا نہیں کوئی
مینوں دہرون اولاد دواؤ یوسف تہہ دھانے

سبنان صورت یوسف آہی ہر حسن سوا
اوسنوں خاطر اوتی کوئی ہرگز ناہ لیا وے
دنیاں اوتی میری چھی صورت ناہیں کوئی
مہتر یوسف سجدی پیکے توبہ دی در آئے
درجہ یوسف امین نظری ہر ہر منزل آیا
سبنان میں تبسج اوہنا ندی ملک چھری دگاہے
سر اوسدیتی رہی ہمیشہ جاوی جتول جاوے
میں ڈھٹا جو تیرا کیا موڑی ناہیں باری
اسن عم کو لون ہی میری رہی نول نزدی
دو دو بیٹے جمش عورت باران وار دواوی

رسیدن کاروانان در مصر

خوران جن تاربان کو لون کہہ سن سوا
کی طاقت انان اپنی پلوچہ ہوش گواہی
چھوٹا مالک کچن کارن پانڈا دہتم کہا میں
حسنے اندر مشرق مغرب تا کر ومان شانان
جسدا سیون مشکل ہو دی ایڈا پارتہ پاڑو
کھڑ پوسی دوطن بچھون چھوٹون سچ تساڈا
جائی سنا یا مالک تائیں شاہ آہا فرمایا
واہ رہا اس صورت والا ہی مل وکایا
یوسف تائیں مصر شہر وچہ پیرعن آن وکہا
غیرت آئی شاہ زانی آکے کرو تیساری
کہہ ہر یوسف آن کہلو دی اکہ ہر چہ کہلو او
جواوی سو میری اگی لافان اگر بارے
خور پری تہیں حسن سوا یا بکران خوب جوا

اگی دہم پتی وچہ مصری مالک لونڈا لیا یا
پریان اوسدی تائب چھان جلاوہ منہہ دیکھا کر
سن سن گلان غصہ ہو یا مصر شہر داسین
ملک مصر و اجنت دسی خوران جیون انان
اس لونڈی کنعانی تائیں کھڑا ستان نہ چاٹھرو
ایسے راہ منگا وان سٹون دسی نہت تساڈا
لین یوسف دی کارن اکون شاہ وزیر بچایا
جد دن وزیر یوسفنوں ڈھٹا حیرت نہر آیا
مالک کہیا اکیدیا و تہی سبہ حضور آوا مان
آن وزیر کبی شاہ اگی صفت یوسف دی کری
صاحب حسن سلام کینران خوب منگا کر او
تیت وان حسن یوسف وچہ حسن نہت نہت
باران نہر نہت و لڑکا حکم ہو یا سلطانے

ہار حیلان پائی کہیں زرین لکھان لایان
 دیہ ہزار غلام سنگار کی خوبے نیر لکھائے
 اک دہرایہ کھڑوائی اسی رستہ وچ بازان
 نہاؤ یوسف وچ نیل ندید کی مالک سے فرا
 جبرائیل ہشتان وچون تنبوا آندا
 مت کوئی ننگا پنڈاویکھے مہتر یوسف سدا
 مہتر یوسف کرو انون ہرگز نظر نہ آوے
 نہاؤ یوسف جد پانی وچون آنا باہر آیا
 مالک دیکھ جمال یوسف دا بہت ہو یا ہرگا
 مہتر یوسف مالک تائین آا ایہ فرمایا
 سرے تاج سخری دہرا مہتر یوسف تائین
 گل پیراں سی زلفی پیری لعل کناری
 سونیدی تھ لکھن پائے اوتی لعل جوا
 لعل پوشاک لائے کہیں کیتی انبان تیار
 اگے مصر لوجہ فرشتہ ہو کا دے ہر جا تین
 لڑکا اک فرشتہ صورت آندا اوس بویار
 میر شہ صورت اندر کامل دہی نیکے شہ
 عورت مرد مصر دیو چون باہر ہج ہج آخر
 جو دیکھے سو سجدہ کر دہتر یوسف تائین
 مصر شہر وچ دیر یا یوسف ہلکیان اگنائے
 بس راتوچہ ان نمولے کہا دا آنا کتے
 فجر ہوئی سجدہ خلقت آئی جتوں کردائے
 محلے کے چتر مالک دیکھے ایہو جڑی لوکا
 لو کہیں کہیں یہی آس لڑکی تائین
 آدم کل فرشتہ بنکے مالک نون سجھاو

پاو پال قطار کر اگر آتیاں ایہ کھڑوایاں
 حسن او نہاندا ویکھے کہیں مجنون پوکو کج
 ہر دل وسیع ایا دتے جیون پہلے بغ ہمارا
 مہتر یوسف پانی اندر پیر آنا جد پایا
 یوسف لائے وچہ ندید انون ان لگایا
 مرسل پاک بنی دیتا تین نظر کری کو دیندا
 مالک نون حیرانی ہو کر لوجہ غوطی کہا و
 پیغمبرون اگے کولون چتر یا حسن سوایا
 پچھون ہو گئے یوسف تائین سجدہ کر نیلگا
 باہون اللہ ہوئی تائین سجدہ روانیا
 جڑیا لعل جو اہر کولون کیا کج اکہ سنائیں
 پکا تہہ لکے والے سورج لاٹان ناک
 بازو بند زمر و خاصی مونڈ ہوئی پناہ
 ڈاچر اوتے وچہ عاری یوسف کردوسار
 چلو مالک باہر آیا رب نون کر وٹنا تین
 خوشی رہی جو اوس تائین نظر کری کو
 خضر جیون جس جاگا ہو ووستی یکے شہ
 یوسف تائین دیکھے کہیں سہنا ہوش ہلا
 ہر سر کوچی مصر شہر وچہ یادون و ہم کہا تیر
 سکے درخت ہوئی ہر اول میو سہی پائے
 شوق یوسف تہین کہیو اہو یا جو لوتو آو
 ہون تصدق اوسجا کالون ججا یوسف جا
 کس مطلب نون مصر کٹھے اسجا کا وچہ
 جان پوی وچہ جو ساڈی جی انوار کما تیر
 اکہ او نہان جو دیکھا باہر اکہ نیار کما

اک اک آن سٹو ہر کوئی چہ لکھ کا غذائی
 جس ڈنٹا سود ڈنٹا او تھے بو مالظنہ آو
 دو جیدن جد مالک ڈنٹا ہے ہجوم سوا
 دو دنیار کیا دجہرا یوسف اوس کمالین
 کھول دتا دروازہ مالک یوسف تخت ہمایا
 ایہ غلام لیٹول چٹر اجیدی پاس خزانے
 صورت دم ہوئی فرشتہ مالک یوسف سمجھاو
 سیردن مالک پاس مصر دی آون لوک تمام
 قرشی اوتے اونہان تاین غت نال بگا
 مالک کہے میتھون منگو دست کو ڈی جہا
 رکے کرن خوشامد سار جسد اتون آیا
 او ہند پاکہی تده مالک برکت میں چہ پیر
 یوحیا ایہہ بیٹا یعقوب بے لوڈا ایہ کنگا نے
 لوک کہن ایہ خواہش ساڈی یوسف نہ کہانا
 مالک کہے لوک مصر دی رکھو آو سارے

دیدن مصریان جلوہ از جمال یوسف علیہ السلام

کار گیر جو چکے آہے اوہ معمار سدا
 رنگ محل بنایا اس نے کر کے شکل عمار
 چاری پاوی کرے سب کو چوہا بٹھرو
 کرے تی زربتی اوسنے فرش فرش چہا
 مالک یوسف اوتو یلے بندہ سر جہ سارا
 تاران زلفان گند کہیں موتی مال جہا
 میرے تاج جہا زہر یاد ورون لکان
 لکن سو بندے چہ کبیر وچہ وچہ لعل لکان
 مالک چہ میدان کشادہ ایہ تہہ میر کرے
 اوس لے کرے مندل کھول لائل سنگار
 ہر چو بے لے مورجرا و قدرت دیکھ لکے
 عنبر مشک لگانے کریں دو ہر تکیہ لائے
 نہوا دہوا او یوسف تیا میں جوڑا لایا
 لعل جو اسر لایان کر کے ہر ہر جا لگانے
 سولے ڈر گنی پائے سولے وچہ تہہ
 سندریان دس بختین بلایان بھیا قوت جہا

گلوچہ کڑتہ دین و سدی موتی آہی سستی
 ٹپکا اک بہد از بختی پیرین جوڑا پایا
 اوت زبانی مرد زاندا سپہ لباس لگاندی
 پیٹر عرقی یوسف گی آتا تہ کھڑوا یا +
 اگی حسن یوسف دا آتا تیل سنگاران پایا
 یوسف گھوڑی ادنی چہر یا مالک مال پیادہ
 یوسف دی سرتاج شاہید العل جوانہ جانے
 ستر ستر کھی ستر نو کر اگے +
 وکین مہتر یوسف کارن لکہ مان جبری لوکائے
 جو ویکھی سوچہ کرد مہتر یوسف تائین
 کرسی تے بہا یوسف پردی چا اوتارے
 ہک دیوانی ہک تانی کناسرت نکائے
 اصلی حسن یوسف دی معنی جہان رب کہائی
 ترسی سہہ جوانان بکران صورت حولان پیریا
 پنجہ ہزار موتی تہر بندی عورت مرد تسمی
 دانشمند لکارن مالک منہ کج یوسف سندا
 صاحب حسن علام کینان مصری جو سن باری
 مصری بکران ویکہ یوسف لون تہون شولایا
 جیفرا یا اوہنا سہنہان تائین لوہو ہو یا جاکر

کلی اوس یا قوتی لائی بہکدی وانگ پلیتی
 جسٹے ترلیس پیر اپنا ہر جا چا جیٹرا یا
 تا اوہ مہتر یوسف تائین کل سنگار کراندی
 زین سہری روپی کولون اوس لگام دوایا
 لعل جواہر پیری چمکن چہر یا حسن سوا یا
 ہور امیر سیادی آہی جد تہر یا سہنہارہ
 تازی مژگر کرد بازی سجد اٹری دیگانے
 ستر ستر کھی چہا چہلن شادی دیو اُسٹرگے
 سو کو مان تہین سن سن آون ہر ہر پیری چا
 جسٹے تہا تس عقل نہر پیا کیوس ہوش کرد این
 حسن یوسف دی ماری آہی سورج جیون چکار
 حیرت یوچہ ڈوبی آہی اوتہی کل لوکانے
 پنجہ ہزار موتی اوج گانگالم عشق کہائی
 جند حوالی یوسف کر کی قبر اند یوچہ ڈریان
 وانگ تہنگان جند گواون خوبان ہولامی
 تائین حسن یوسف کی لون نیوگ کوئی بندہ
 اوہنا نول لوکے کوئی تہین کس قطاری
 واہ راجی دنیا اوتے ایہہ ہی ماؤ جایا
 مارن کیان کہائل ہویان ہر ہون کہا کٹاری

اکم ان دختر عاوان نزد یوسف علیہ السلام و ایان آورد

جسٹے ارم بہشت بنایا دنیا کی کر شاہی
 تختے تی چہر حکم کرندی کردی یاد خدا کی
 سکے کمال حسن یوسف اسیر لعل سداوی
 قسم جواہر ایک موتی دہر دہر دس لکڑی

لک مصر و چاک تہر دی نسل عادی آہے
 دولت حسن جوانی صورت اوسون رب دوکے
 حصے اپنی اگی ہری خاطر کسے نہ لیاوی
 وہ سی چتر اشتر فیاندی آہی لد لیاے

محلی تی چیر یوسف تائین کیتوس جدرن تظاری
 بهوش آئی جدا و سنون مگر کی آکھی یوسف تائین
 میں سان تینون لیون آئی پلی لی زر ساری
 یوسف آکھی قدرت کولون مینون رب و پایا
 بی بی آکھی حتی میں جاتا جس تین صورت ساز
 حجو چار عبادت کارن بی بی اوس بنوایا
 سی کولون تہین یوسف تائین مل باوجن آوی
 لکھان تاکر قیمت پتی لگے چپ دلا لان
 طالعند غریب لوکا کی جو کچھ گھر وچہ لپتے
 بٹہ ہی کمت سوتر دی اتی لین یوسفون کی
 خبر یوسف دی سنی زلیخا ایسا لونڈا آ یا
 گہر دیو چہ آرام نہ آ یوس کر کی سیر بہانان
 بی بی نون جدیار پیرانان بیٹا نظری آ یا
 کپڑا نوچہ مول مینون بند ترنی بشوازون
 جس صورت دی گاہک ہی گہر بیٹیان رگہ لے
 مدت دی ترندی تائین جان مطلب تہہ دی
 دانی پیچہ بی بی کولون کولن پائیہ اوس وار
 ایس مینون وچہ خوابی ڈہٹا ایسی مصر اتانی
 جاو کیہاں تہن ٹائی اوستی جا کر دست سینہا
 دانی نون مٹر یوسف آکھی کہو جانی بی تائین
 سن خوشخبری یوسف کولون آئی رنگ علین
 سنجین گود پی دنر تین بین فرزند نہ کوئی
 رحم عزیز آ یا دل اندر بی بی تہن زاری
 جاغزیز سخاس کہلو تار ساری لوک ہٹائی
 دائم نال یوسف دی آکھی ہر داک فرشتہ

حسن یوسف دیکھ کر یہن سی سی غوطی باری
 کسے تینون پیدا کیتا مینون آکھہ سنائین
 تیری اوتون گہول کہانی آہی کون چاری
 جسے ہور و ہوری صورت ہر مخلوق بنایا
 مال لٹائی فقیران تاہوشی خاص نمازی
 جو لگ جوی وچہ عبادت دنتی رات لنگہایا
 جد آ صورت یوسف دیکھی عقل شعور گواوی
 منان موہین آ قیمت پتی سیری پتی لالان
 سرگر خط یوسفون یون گاہک ہوئی بہے
 سنکے آس دی گل تدانان کہتے عالم پائے
 وہ چن حوران پریان کولون سہد حسن سوایا
 وچہ سخاس کی جد بی بی وٹس یار یارگانان
 وانگ سکونی پھی آہی چہر یاروپ سوایا
 تر تاجتہ رب لگایا بی ایج جہازون
 اکہین ٹس مہور آلیس اندر جیوتلے
 لولون مہند پوی اوتون تہن دم دم شکر لالو
 بی بی آکھی ایہو میر میگا ٹنگ بازاری
 ایسی پیچہ رو رو اپنی دیسی سبہ گواوی
 جی تون جاسین ہو ریدی گہر جیون میر کیہا
 مین تیر تون میری ایسی ملان تہ اوہنا مین
 آغزیری نون سہجانی گوشی ولین ولین
 بیٹا کر کی پالان اوتون مین ہی سوتر ہوئی
 لین ضروری ہو یا لڑکا پیاوین دہر زاری
 کر مالک جوتل یوسف مالک فکر کر لے
 صورت آ دم بن مالک نون دستی نیک شتر

کہو مالک جی مولاہا بالعل جو اہر جاہری
 اکبر محتر یوسف پاؤا کہ ہر ایہ پو او
 لیون دیون واسے او توراخی ہو کر سار
 گا و اچم کہتا کر کے تر کرار اس بنایا
 پھر ان آلون بہتر یوسف بہار سی تدا یا
 آن عزیز ہو یادگیری خالے ویکھ خزانے
 تو ربوۃ بغیر واسے بہتین ہسار آیا
 یوسف جردون عزیز لیا سر لوک فوس کرید
 دس ہزار سوئی دم اندر ہی ہی یوسف کر دی
 چالی ہزار مرخص ہو یا سے آخر لیدہ گئے
 مالک صورت اصلی یوسف ہر گز نظر نہ آئے
 اصلی حسن جمال یوسف داجد دہش کواری
 لوکان جانا فوت ہو یا یہ محم و چرا ب جویا
 تھہ مردے تلیان بہائی مین بار وکی کیتا
 بہتے تھہ یوسف دے اگے مالک آن کہلویا
 پر جو وعدہ کیتا سا ہو واہ واہن مین تاہن
 بیخبر زایا دسان پرچی کہین ہنور سے
 یوسف آکے مین ادہ لڑکا جو وجہ خواہی ہوئے
 یوسف مین بیٹا یعقوبے مان بیخبر ادا
 سکے ایہ گل تلیان بہائی آہن مڑ مار سے
 کی حاصل مین روون میرا چٹا باز تہا وین
 محتر یوسف دیس دلا ساوس نہین کجہ تیرا
 پراوہ دہ قبالہ عینون جو سر خط لکھا یوئے
 مالک وہ قبالہ دیکھے رو رو دواغ کہلایا
 آن عزیز ہو یادگیری خالی ویکھ خزانے

رستم عنبر سے کاغذی تھیل لکھا یہ ساری
 وارو واری سے چیران وکھو وکھو دوا
 تولن دلچہ فکر کیتو نے جو عاقل و نجاری
 پنج لکھ اشرفیان اک جانب ک دل یوسف پایا
 لکھان اشرفیان ہوسپایان تابی بہار سوایا
 اکو جنس نہ پوری ہوئی اور ان گتہ یانے
 ہو لاچار عزیز باقید مالک تہین بخشایا
 طالعندرا ہو جو گا کتلیان رہی میندی
 بیٹی پاٹری دسان نہران یوسف کارن مرد
 حسن یوسف داجلوہ ویکھو ظالم عشق کہتا
 وچین ویلے اللہ صاحب پردہ لاء ویکھو
 منہ دی پر نے ڈٹھا آما سر تریسوس کا
 چر دی بچون مالک تلیان ہوش کوین آیا
 یوسف دنا دولت او تون زہر بالیہ پیتا
 حضرت جو کچہ ہونا آما سو کچہ مینون ہو یا
 وچین بچے تہہ سینان مین اوہ مین بھائیتر
 مالک آکے دسان ناہن ہر گز سا کچہ چوری
 میر لیکارن کنگانے دل بنگہ کیون کستہ
 ابراہیم خلیل اللہ دسا داسے خوادہ
 دین دنا مین دنیا کارن کی کیتا تھیار سے
 میر تہے کہو آہے بریامی درگا ہون
 جو کچہ ہو یا روز زلدی لیکہ آہ ایہ سیرا
 سچہ متریان میریان کولون میرا مل پو او
 بیخبر تون پاس زلیخا ت غریز لیسایا
 دولت یا بچہ نہ لنگر نہ شاہید نہ سار

دت عزیز امیران و لون طعیان کے دہے آیا
جدون خزانے ویکھو جاگی انگلیوں میں سوائے
عرض عزیز کرید آ کے زرسی جس حوا
مرغ آنا اک اوسنے انگریہ جواب سنایا
اک تل تیرا بیان کینا یوسف اوس رمار
ہو تعجب یوسف کو لون ہو یا عزیز سوار
مرت لون خالی ویکھو خیر نے لغت را پیش زنا

دیدن زلیخا معجزہ یوسف علیہ السلام و حیرت ناک سن

دیکھو عزیز کمال یوسف اکہی زلیخا تائین
بے بے اکہی صدقی لیلی میں فرزند کو کر
کر کے نظر یوسف کو لون شکر کری سو آرا
آجیائے چشمان لدا اک کہت بند یون
لال جواہر ناک سے اُس نے گھول گہا
خوشیاں کردی یوسف تائین بند پاس یگ
تیری برکت کو لون پایا دلدار لیگان
اوہ بت سرخ سوندا آنا لعل جواہر بڑیا
بہج ہو یا بت ٹکڑے ٹکڑے خوف زلیخا کیا
یوسف اکہی بہترین تیرے حق عبادت پا کر
جی رت چاہو گردن تیری بی بی اینو بن سیر
یوسف اکہی اوہ رب سب احسن بہہ خلق
چو گاربتیر جس تیری صورت ایہ بنائے
ہر گھن مختصر یوسف باہر جا بیا جاوے
جیکر آغز دیکھے گایت دا حال ہیلیر
گرو عابت ہو وی سارا جیو نکرا ناگے

حضرت یوسف مدی تدہ کرتے فرزند کو کر
بٹیا کر کے پالان سنون میں بہر سو فرج
کی جانا ایہ خوابے دہایا ایہ ہر میدا
لون لون ہنڈ پوی اوسو لڑ سچہ ہیشہ جوا
جان و ناجی بہتر دیکھے میری نجات سوا
زار می کردی بہت مدی اکی ہر سجد یو چہ پا
ہو مراد و لید حاصل کرنی تدہ سلطان
جدون زلیخا ایہ گل اکہی منہ مدی پیر چٹریا
اکہو یوسف ایہ ٹہا کر میرا کس نے مار گڑایا
میرے التماس تائین حالت ایہ کر کے
کہنے زلیخا کون رت تیرا دس مینون چہ کچہ
کہندی بہت لون سجدہ کرناں وہ کیونکر نہ
بندی اکی سجدہ کرناں تائین ایہ بہلیائے
بے بے بہتر یوسف تائین دامن لون تھپا
کہن کنیزان رت یوسف پھیاں ٹہا کر تیرا
جو اکہی تیرا تیرا اکی تیرے

مہتر یوسف ہو وہ بلا یا تیرت ہو یا بت سارا
 بی بی آکھی سینون یوسف میں تون بہت پیارا
 بی بی توشہ خانو چون سپہ صندوق کہا نا
 تری سی سہ سوای جوڑی بڑن نڈو سار
 اینوین تریسی لعل جڑاؤ پاسین لعل سنگار
 فحری دیلی اوٹہ کیرہن جوڑا آپ لوٹے
 باہر جادی سدنگاوی اکدم سہا نہ دسی
 یلنگ چیمائی تکیہ لائی کہا ناں آپ کہوئی
 شہنشاہ بیٹی شرتکے منچ پتہ ہو راو ساری
 پیر جرنارائی مشکل جان سر نظر نہ آوے
 بی بی دی تن پیر کن بہا میں کہتوں تاکریکے
 ریزان تہین سجھائی بی بی جہر طور صلیان

حیرت اندر آئی بی بی دیکھ تماش سارا
 پرین کولون ریکینی تون بہت پیارا پارا
 ریشم تی زلفتی جوڑی یوسف دی وتری
 ہر فحری اک جوڑا لائی موجب قت بہاری
 چکی لون باقوت زمر و سورج لائمان ماری
 دامن حین جن دونی ہووی ٹکلیں دلچاؤ
 مران لگی اک ساعت دنون سپنا مولخ دستر
 مصر قتی شیرینی وندنی ندران روز منائے
 کیونکر لان زانوا نگون مہر تہین کہدو گار
 اکہین سستی وات نہ آوی دونی آتش لاوی
 گہر وچ ہووی بہت نہ آوی دنی آتش لگے
 باہون فصل یوسف دی سنون نا جو ہو دلدار

اظہار حال خود کردن زینحائیش یوسف علیہ السلام

اکدن سوہی سادی لاکھی کل سنگار کرایا
 کہو یوسف میں تیری کچی جالی ایڈ قضیہ
 نوہر ساندی عمری اندر جد میں شرت سمہالی
 وال دھوئی تی کنگی کر کی زلفان یوسف گندو
 را تو دیلی دلدار یکارن رو رو کری کہانی
 ہرشی اند بی بی تائین یوسف نظری آوی
 یوسف تہین سن قصہ کہو ہی بخون پیر ہر رو
 سچا عشق ہو ورجن جاگجو تی اک تائین
 لیلان رت کھڈائی آہی گہر وچ کس دلائے
 جد دی مان پیو دی گہر جیش روون ہدیوئے
 اکبکے نام غزیر مصر دا دیا پنا کوراوان

گوشی مہتر یوسف لکی اپنی کول بہایا
 تیریکارن پہلہ چیدی پیو دادا پتہ ریہ
 اوسدن دی تہہ خوابی اندر نی آن دکہالی
 ہار جمیلان گلوچہ پادی لعل جڑاؤ بندری
 دنتی رات یوسف دی اگتی لونڈیوانگ کانی
 لونون اوتی نام یوسف اکہیا شوق دکہاؤ
 میں ہی اوسدن غم وچہ آہی دن معلم ہوو
 سوئی ورتی دوجی اوتی سینون اکہیا میں
 جہگل اندر مجنون تائین جیو ہی رت پھوری
 تیرجی خوابی اندر جیوٹھالارا آن دلتے
 تائین بیتیان اگی ہر دم مصر مصر سناوان

جاسمین پارس عزیز آئی سان کنگے داپ چہا میں
جسک دی میں استی آئی اکر سہج نہ دہتا
ہن تون یوسف اکہین ہون اوہول ترہتا
دیز کوہ خندی یوسف ٹکڑا پاپیلے
جندلبان تی آئی یوسف مہر کرین اک ہوا
جی رب لت یوی یوسف یکہیلان ج کہوئے
اول آخر میری ویدن تدہ جاتی ہین ساری
یوسف خوف آہی کولون خشکے اوہندی پاپے
بی بی چہری میری لایق خدمت وہ فرما تو
لوندی مسد بادشاہندی جی چہر سون کدہا
لہان مخرانی مینتی چار عزیز لٹائے
مینون لایق ایہ گل آہی کران کوئی ہلیکے
لولی لیون خدمتگار ہون لون حرامی
بی بی دی ہی نیت مندے پیغمبر نے جاتا
بی بی دی تن بھرکین بہا ہین برہون اندر
جان تون یوسف طبعون ناہین سیک ہی تیرے
اکہہ ویکہان ہن کھری میں چہا پنا آپے باون
ہسٹن کہیں دی ورائی مہرا چاکیتوئے
وہکھان سوہاندی ہین گوئی میتی بارخدا یا
جددی باپاندی گہر جہین ہندی ساعت تائین
ہن ایہ پھیری جستی وچون جند نہ کل جاندی
اوڑک بی بی اکتی ہوئی رونی اکتی داسے
گر کے فکر اچہا کوئی یوسف وہ کلاوے
دائی نال زنجار لکی کردی ایہہ صلاحان
پچہہ عزیز مصر دی کولون کیتا فکریاری

صوت ویکہہ عزیز مصر دی لوچہ پھرکین بہا میں
کہا دن بیون ہسٹن کہیں لکی کجہ نہ مہتا
لون لون ہندی تن میری کیر لون بک ہتا
رد سوال زوال ٹیندا جیلی چہوڈ حوالے
اک گہٹ تیان ایہہ سمندر ہوندا ناہین تھورا
وہ دنیا کے ستر آخر اجر حضور ون پائے
پھر کی نبض میری ہن یوسف کروکھان کجہ کار
اوڑک وہ زنجار تائین ایہ جواب سنائی
چٹی چادر عزت دی لون کالا داغ نہ لاؤ
جند گواون لین نہر تین سید وقت تدان
شفقت کولون ہر دم مینون بیٹا وہ فرما تو
پہلیان ہتین پہلیائی ہوڈ بریان ہتین ہریائی
روز قیامت چہنہہ کالا دنیا تی بدنامی
اوہندی پاپی نمون جہونا پیلاچ چپا تیا
اکتی ہوئی یوسف تائین سو سو طعن مارے
ہن کہیں ہون ہین سرورگی کہی سخت اندھیرے
میک چہری میں مار لکی باہن مہرا کہاوان
سکھاندی جامیری چہولی ہر دم کوکہ دتونی
ان ڈوٹی لون روند لیا میں ہٹا دکھہ سوا یا
کونج وانگن کر لاندی ہندی ہین یارب کہائز
ہسٹن ہلاو تیر تائین یوسف بان شہراندی
اس کھانی لڑکی تی میں رور و جند گولے
روون بچہ ہن کہیں اکرم سہج سہا کو
خلوت خانہ اوسد خاطر رنگ نکل بناہان
میں تجھانہ اک بناون خرچ کران زرساری

ملاؤ زینجا تاکسین وچہ کردی آہو شاہے
 دلوچہ آیا مین بجانہ عالیشان بناوان
 نعل جواہر بہت پونجانی مان بی کی ڈنیز
 وہ گز چوڑی وہ گز لمبیں ہر سر کنداوسار
 ہر سال زہر دہتی کہنداناں جڑاے
 چار یطیف ایوان باجو روپدی تہم سار
 روپی دی دروہ کیتو زردیان میخان لایان
 ادھڑے دچکار حویلے شیش محل بنایا
 صورت بی بی ہتر یوسف کہندان نال کہائے
 ہن ہن نہ بہر ہی اوہ اس کے اوہ اس کے
 ستوان شیش محل بنایا اس وچہ نقش نگار
 پر بیان دیان تصویران بنیان سونی دوجہ
 پٹک سنہری تے وچہ و احرشیم دارنہائے
 بے بے سوہی ساوے لاکے مارحیلان ٹایان
 پہل گلاب آہی رخساری سرخی اوتی لاؤ
 کجھ پایا اکبین اندر لوکان دکنڈ مارو
 سرخ شہے تے خال لگائی آئی تہا توہائیں
 باروند جواہر چکے لگا لٹان مارے
 بے بے سد یوسف تیا مین آندانال دلا سے
 ستون شیش محلے اندر جان آ قدم لگایا
 دیکھ یوسف ایہ تیریکارن رنگ محفل بنائے
 بہر یوسف اس پنکھے اتے مل مشغول تہا
 اوڑک جندلبان تے آکر مین مرچکے آمین
 اگے ہتر یوسف کرکے بے بے اندر وائے
 نہر بہت وگی مین اگے تے مران پیاتے

لکھن زینجا چٹے اوتول اونوین کیتی رہے
 ماؤ کرکچ مدت مینون اوہو چالگاوان
 سوخوہر پہو چا یسونان چکے طور بنائیں
 چالی گز ہراوچے کیتو چار و طرف سواری
 شیشہ وچہ لگا کر مین پاس جواہر
 چہت پوایا سونیکو لون جوئے نقش سنگار
 چوگاٹھان تے ہیری پتھر لڑیاں نعل جرایان
 اس وچہ مشک معطر لاکے فرش فروش مہایا
 عاشق تے معشوق دووین مین کرن نعل جگا
 اوہ منہم کجی ایہ کہند اوٹا کر دست حایل پاو
 ہزان موران دیان تصویران پلوپال تھار
 بے بے باندی تائیں دیون شیرین چرب لوا
 گئے اوسے داوتی آہی رکھے پلوپالے
 نعل جواہر ناکے تے لڑیاں سن لٹکایان
 جن و نجاری لالائی تائیں دونی آپ دوآ
 دلبردی اس مارن کارن کیتو تیز کارے
 ہر مل پایا دلبر کارن ہوون دور بلا مین
 یان جہامی مشک ملاؤ زلفان کیس سوار
 رنگ محل کہائے یوسف رکے ہر ہر با سے
 بے بے ہتر یوسف اگے رور و حال ستایا
 تیری خاطر سوہے ساوی ایہ سنگار کرکے
 ایہ نوالاد صلے والا اک جا بیٹھ کھوٹان
 مویان تائیں کیوآن یوسف بہور سمجھ کہ آہن
 ہر در واکر کنڈا دیکے فضل تدا مین چارے
 جے پھر جام پیا مین تھین جیوی ایہ نرا سے

بدل رحمت و سدی یوسف کو لے ہو وہاں
 مینون حوران و کین آون ترتر کن تار
 مہتر یوسف بے بے تائین ایہ جواب سنایا
 زانے دامنہ کالا کر کے اندر حشر دماڑی
 خوف آہی دنیا اوتے ہن مین نگہ حوران
 دو جاخاوند تیری مینون بیٹھا ہے فرمایا
 لونڈی داکم خدمت کرنی چھری لایق آو
 بے بے آہی وقت بچا پہل دی گئی گہیرے
 رب رحیم گنہگار ان آو او رک فضل کرے
 ہو رگناہ تیری تے یوسف دولت بھلاو
 یوسف آہی دولت دتی رب ہو وراضو
 ناگر خوف عزیز بکولون اوں شراب پلا مین
 یوسف آہی رب بکولون ہر دم ڈریان پے
 یوسف ناگر حیلہ سازی گہا موہن گل پلا
 روون چپکن اندر یوسف مدت گزری سار
 مہتر یوسف رب بکولون دم دم سنگی یار
 مرسل پاک بنی او تو بے ہلن اپن تائین
 مالت دی آواز یوسف لون لون بغیر او
 صورت مہتر یوسف دی یوسف آن و کھانی
 تھہ دیوارون باہر آ قدرت نال ہے
 پاناہت آنا و چکارون صورت چنے و ہے
 او ہندی بار زمین ول دیکھے یہ گل لکھو ہے
 ملک آہی بازو مل کنڈ یوسف دینا مین
 صورت چا عزیز مصر دی حاضر رب کرے
 پردہ ہو یا وچہ دمان کے اکند و جی ہے

ایہ محروم دہرا ہون ایہی آخر مٹوین مٹریا
 کہی سنگ پئے دل تیری سند اپرین کنار
 تار بیگانی تائین چٹین سر پر مندا آیا
 دوزخ اندر بہن سین کر فریاد پوکارے
 بدل اس بریائی سند دنیا اوتے پاوان
 بیٹا ماؤ نال گہیرے غضب آہی آیا
 محلیں وکے کر خیانت اپن جان کو او
 جی رب بہک عدالت آو روون گے گہیرے
 بخشش اپنی سند حصہ ہر تائین ویسے
 رب دیکو لون بدلہ دیکے مینون پاک کروان
 بیخبران سزائین لہین جان او ہو ستر فانی
 ہرگز ہوش نہ آوی او سنون روز قیامت پڑ
 بدل مارن آدمیان دادست بدستے لینے
 سکدیان سکدیان گوشی اندر مینون لچ لکھا
 او بکھان اک ساعت سیر کر دیکھان دلدار
 رب تیری مدت باہجون کرد انفس خوار
 جہنم دار رب رکھا ہو و ہر ڈوہر جائین
 ناہتہ پائی زلیخا تائین پاک تیرا خوادہ
 انگل نال شارت کردا ناگر تون بریائے
 او سکداونے لکھا آنا ناگر تون بریائے
 مین مان عظمت تیرے یوسف کرین کلام تیرے
 انگلیان تہین نفل شہوہ آہی گئی کدین
 روز قیامت بریاران دا ہو سو رو یا ہے
 اکے مین مان حاضر یوسف ناگر ایہ بریا
 غیور رب سب بنایا ناکیا سے کتے

حور هستی حاضر گیتی یوسفون دکھلائے
یوسف آکھو کسد یکارن تینون رت بنایا
جس کہو ہو وجہ پایا آما یوسف وہ دکھایا
صورت کو بھر بی بی سندی یوسفون دکھلائی
مہتر یوسف تائین وڈا ناگ آما دکھلایا
مہتر یوسف دیل آئی بی بی کچی راضی
بی بی بھی چہ خواہی اندر یوسفون دکھلائے
تاہین مرسل پاک نبی کچہ فکر نکر دی مندا
خوف ربی تہین پیغمبری تہر تہر دی کنبی
بی بی آکھی ایسی دم وچہ مرسان کہا کٹار کر
گلو چہ پلا پاکر ہن رو رو کر دی زار می
اوہ لستی اوہ چندی تاہین کہہ نبی لا چاری
وہ بی بی تہر نہا یوسف جیون بیکھی شہزادی
داؤ لگا چہ نہا یوسف باہر نکل آیا
پچھی دوشی بی بی آئی تا یوسف تہر آوی
رنگ محلانو چون یوسف نکل گیا اگیسے
پھر کی باہر یوسفون کچہ کیون میں تہر کرے
مہتر یوسف اوکے اگی نکل ندسی کافی
بی بی ویکہ دو ہاند تائین خوف لیو چہ آیا
خند فریب نانی کر کی چچین کہارن دوی
ہو کو بول یوسف تائین سہ دیوی گہر تہر
سُست آہیہ چوچر وکاتائین پلک چہا یا
جاگ ہی میں سستی ہوئی نہا چوچر تداہان
حران تیران لون جیکو نظر کر دی جی مندر
ہو یا غضب عزیز یوسفون مارن ادنی آیا

ویکہ یان ہن پیغمبر لون سہ نہر ہیا کای
آکھی جس زمانہ کیتا اپنا آب جیہ یا
کھی فرشتہ اوہ کہوہ یوسف کین تو منہ پائی
نہا یوسف اس عورت نال کیہ کرنی بُرائے
بولی صورت زانی کارن تینون رب بنایا
پر ایہ رب سبب بنائی کر سست داری
ایہ تیری لون سہ ایہ آہر قصہ کر اعلیٰ
لوری جتار رب بنایا سہ پیغمبر سدا
اگی حسن زلیخا والا بلدا بہا ہا لستے
جی اچ راضی کر تین یوسفون شرویان عمر گزار کر
مدت دی تر سندی تائین کرم کرتن انواری
نظر کر دی در داری سستی نکل آہی سہارے
انگل نال نارت کر داکھل گئی در داری
سینون ایس بلای کو لون مولی اچ چوچر
پچھون کوڑت یوسف چوچر تداہان
اگون اعزیز یوسفون لیا آہارے
کی کہہ تہر تو یوسفون دوسریا نے
تر دی دوون وسان آئی اپنی جانی
یوسف سیر خانہ تائین ہوی کچہ سکھایا
ہتہ زمین دی ادنی مای پندی اوہ کہلوو
لونڈی پال گہر انوچہ کہین پونین کچہ سیر
اکہین جریان اس لونڈی دا آہاند پائیا
اکیٹے سنون گہر وچہ رکھو اکیٹی رکھہ ساہان
مارن کٹن دی اوہ لائق یار کہین وچہ بندی
اول آخر قصہ یوسف سارا کہہ سنایا

جد و انجمن استی آیا پچھے لگی آ ہے
 اچ نال دلا سے انگل پھر کے مینوں لید کر
 اول خیر حقیقت یوسف اکہہ سنائی
 کوین خدائی غرق ہو وی انبر رہیا لگانے
 عاشق کی معشوقان اندر رمضان ہوں چولے
 جتوہ و جٹا ہر نیدی ہوں شاہد کسی نہ تائیں
 تسمان کہا کر بہت بی بی سچی ہو کہلوئے
 شکر و عزیزی تائیں چور و لیو چہ وڑیا
 مرسل ہی او تو ملی جو سکرئی جالے
 پیہر نان پہ عشق زمانہ کی مندی فکر جہانہ
 بکر فریبہ ناز کیوں رونہی گئی کہنیرے
 شیخ شاہ عابد ناز جو بیاتی وچہ پہا ہی
 جسد لیکان ہو یوانی مصر شہر وچہ آئے
 ناکرینب شکایت حافظہ زمانہ کی ہر جائے
 چالی روزہ کی لڑکا وچہ پیٹگوئی لولے
 حیرت وچہ عزیز یاسن کی لڑکے تائیں
 لڑکا کی عزیز تائیں حقیقت اسہہ کمال
 یوسف لیکار و دھنگان کوں پاٹا ہوتے
 فی سبھی سے کورٹہ پانا باقی چوٹی آئے
 پڑتے ویکہ عزیز یوسف کی لیجی تائیں
 نوان و شک بلایان ہو ویدیں گلاب تائیں
 رہ کر اس کی کو لون سن رتے برباری
 نئی رت زرخیا بی شوق یوسفی روک
 ہر آئین دیکھن کالہ کی سات ترسندہ
 ناپہ پیر کو پڑائی یوسف دوس نکوئی

انسان کے ہتھ کھار رہا نہیں کرتی بُریائی
 لاگو ہوئی مہری پچی کرین کو بن بُریائی
 منہ سپری تی تلیان پہاٹی بخون نیر دائی
 ایذا ہی مر جاوین یوسف ناہ جوانی مانے
 او نہان باجہ نہ شاہد کوئی کُہرا سچ اگو لے
 قسمان کہائی سچا ہو وی مینوں کہہ سنائین
 کر کی کمر فریب ز نانی یوسف دی ستر ہوئی
 دیکی تازیانی یوسف کو ٹریان منہ دہریا
 سچا چوٹھا معلم یتیموں بنون پیا سمہلے
 دہرون دہراون مولاکتیر ناقص عقل تنہا زمر
 تاج ہوئی او نہا دی کو لون دے بین بتیریا
 تر پہ ہوئی چہنڈر بد مصلی جویں کند یو چہر
 اوسون آپ کہائیں بہتین جیوں بی مہر سائی
 مرث عشقی نون غیر شاہد و پیا ہی کسی پیا نے
 شاہا حاکم عادل او ہر جو جوٹون سچا اگو لے
 چوٹھا دوس دو ناہ یوحین دیوان و سنہر
 چا پیرا ہون دیکہ یوسف اکسہ ہو گئے جالاء
 نائین کوٹا یوسف ظاہر کوٹا کہہ دہون
 یوسف تین بہت نیوی آپا کر ی بُریا نے
 تیرے کل و گاڑ لیا کی منہ کاکہ لائیں
 پتھر جو کہن کم سا ڈالیں زور دین
 مصر شہر وچ تیری پارون ہوئی یوحین
 یتیم مروری تلیان پہاٹی بخون ہار پرو
 بین ہرگز منہ کھلائی نائین جاندا وئی کدور
 شہر بہت اکسہ دوا بین جاتا زہر ہوا دہ سونی

تاناں بنیا اگلا بچلا سارا توڑ گویا کہندین راس نہو کو مولے بن کی ہو گھیا

شیدن زمان مصر و طعن کردن آنها ز لیخا و امر

ہر مجلس و چاہو گلان کے مسجد کے دار سے
اونہان و انگشت کار ز لیخا چھڑ مر مر ہوں
لوندی کچھو مال ہوئی ہوئیں جگہ سے
لعل و کہانی منکا ہو کے نظر نہ کرن نہ ہو
خاطر و چہ نہ لیا و سے تینوں ایہ طوفان آیا
کی طاقت انسانا تائیں جی مل بہن و چاکر
ناس اونہان و چہ بہا جیون کتڑیو چہ تا
جد تک آپ نہ پڑی لعل منکا ہو کا و سے
باجون کندر پایا اوسون ہرگز روپ کو
لونے باجہ نہ لذت آو لادل کو نمونہ کہا و
غمرہ ناز کرشمہ کر کے گہا مل کرن ہزاران
کڑہ کلیجا اس واکھا ئی جیون پٹیکہ داباشا
کھٹی مرغیو انگون ایون مڑ پیا پتہلے
رلون اپنے حسنہ او پر اید غور و فکر یو
ہار و گن جان بہر ویکہ کیا یان تسانان
ناز کرشمہ شیرین گلان کر یو اگے جانے
دیبا تے زلفتی منکس فرشتہ ہزار
سرخ باقوت جڑا سے اس تہہ بہ تہہ ہزار
شک معطر تے کستوری نازہ سارین کتہہ
رنگارنگ لپٹ شاکان لہان جیون پیلانغ ہزار
چشمان کو لون کرن لڑائی لگے جگہ جیون
فلجی شیریں سچ قبول چہ آسو بہر جاے

خبر سے مصر دیان زمان گہر گہر کرن اوکار
لا ند لیخا مال جھان لون تر بلوہیکے آیان
بولے ناز لیخا سارن زمان وار و وار
مصر یو چہ شہزادہ تینون لہدا ناسو کو مڑ
کہیا لونڈا کھانے ہو سی جس تینون پیرایا
تینون ویکہ پکیر و گن آسمان تہین تیار
ناز کرشمہ شیرین گلان زلفان و لاپہا ہے
انہان گلان و چون بے بے تینون کٹ آو
جی سوکار بافتیان لون دہو دہو لیا و
جو سو نعمت رنگ بے نیگے چٹا طرح لکا و سے
کجریان بازاران اندر بیٹن لائی سنگار
جھیکر پاس اساو آو سے ویکہ اوہ تماشا
جی ہانے کری اوہ اس دل ہرگز تاب سچلے
سکے فخر زمان و بے بی الہی رت بہن ڈریو
حوران تاب سچلے اس جی پیر کری نگاہن
کہے ز لیخا بیکے آوین کرسان مہانے
بے بے خوب ضیافت کیتی کہا ز تہہ پکا
کر سے ہر ہر جا کہے کہے سبز مرد سار
مسند پا لو پالے کر کے دوہری تیکہ لائے
سد رنگا یان حوران پریان آیان لاسنگار
اس ہس لون مران لاون کرنے عجیب شے
زرد و سفید لاوتار سے قلیو نان خطا

فونے صاف فلو د اشربت لگا رنگ چائے
 سرخ انار ترنجان دہریان خاص شیر بیکالے
 کھانے تہین جد فارغ ہو یاں لین ترنجان
 بے بے اول دانی کھلے جا کر منت زاری
 جی اکواری قدم مبارک اس مجلس مچہ پائیز
 پیغمبر ہیرے اکون آب زلیخا آسے
 تیر یو لون زلالان رنان سیخان زمین چاہر
 یوسف راضو کیتابی بی جوڑی زرین کو
 ہو چہ کرتا دامن ساری نعل جو اہر لکے
 یکا لک جزا و بدار لقان سن لکھایان
 اکہین یوسف بلن مثلالان نان انگنگان
 ویکہ بیان اوہان ہوش نہ میا بنہ نان لکھا
 حیض آیا ہر عورت تائین خوبی ویکہ یائین
 جان و چون دانگ ہو تاکہ لہو کن دہان
 ہل گئی اوہ ناز کرشمہ نظر لایونے تارنی
 عقل آونے رمل کہن ایہ انسان نہ چاہا
 بے بے ولون ویکہ کرہین رنان اوہندیہا
 بہنان رل تقصیر قیولے کہن بوڑ تائین
 عشق تداویرت زلیخا خلقت کوڑی ہوئے
 سن یوسف دا ویکہ کرہین ہر اک گاہک ہوئے
 اکدم مشغول تہو امان رکے دار و دارے
 دوران وچ بہشتان سنئے اوہو رہا اسٹا
 یوسف تہ نمان تے رکھو میں اس لایق تائیز
 نیز نہ کہا زلیخا مڑ کے آکے رنان تائیز
 سہاقتان سفارش کس کارن میر کیم ہوار

ورق سنہری روپے کو لون گردی آہر لائی
 ایدون ہون ایدون کہا دن شیر چچ پالو
 کٹ کٹ پہانگان اگے دہریان ہرندی تائیز
 تیرے پچو زلالان رنان بولین لالاسا
 رنان کو لون سچو ہو وان مردہ منجہ جو یائین
 رو رو و ہتر یوسف تائین پیرین تھ لگائے
 سن سوال ربید یوسف چل او تہہ اکو اے
 تاج سنہری سر نے دہریہ چکے نعل سوا
 نعلان موج ماری اکپاسے اکول مو تو لکے
 مجلس اندر اکہین چشمہ ان جاکر لایان
 چہیان دانگ تنگان دیون لین انگنگان
 اک ترہین گکیان شعورون اک سو یان فا
 جاکر ترنجان تھ کٹیونے ہو میہوش تداہین
 پردہ کچ لیا سہ رنان ویکہ بانیان کاران
 دسر سبہ گئی او پچھلے نخر رنان دساری
 ایہ جوان ہشتی ایہہ انداکو من خدا یا
 ویکہ زلیخا تہے مڑ مجلس و پتہ سوائے
 نون سچی سان اک جہاتی تہین پایان بیکہ
 اس د جہاد دنیا دلتے ور لاہو سے کوڑی
 یوسف جی تہہ ایہ نہ تھا وکرو اسان لائے ہو
 رنگارنگ متاع حسدی گاہک ہو بوارے
 فرنی دلتے پائی فلو د اوہو سے گرم تدا
 خدمت کچہ فرماو مینو کرسا سنج صاحبز
 اون زہر تدا اوہو یا میرے حق بلا مین
 تائیں کارن میر یو لون تھون ایس گارو

لازم ہو یاں زلیخا ولون کرن نصیحت آیاں
جام وصال پائی زلیخا اسدی کردلاری
مست قیدیو چہ چا دیوائی اوتھی لین منترائن
فقد فریب تانی جہری کر کر تکیان سارے
لازم ہوئی زلیخا اکھن قیدی ایس کر این
شیر نانی ہوئی زلیخا پنجریان جدیا نے
جان پہنچی وجہ عاجز ہوئی کل اطاعت کرسی
ننگے یوسف ایہ مصداحت ربیل ہتہ دھما

اسن یوسف جی عشق تساڈی بی بی لیکان لایاں
اکی تہوئی تیری ادنی مت کوئی پاٹن پاری
دی تہنیاں مار گوا وی ہوا سمجھہ کد این
یوسف ہرگز منی تائیں اکھین ہی ہتہ راری
طوق زنجیر لو اکھین سخت تہنہ دو این
ساڈ تر تہی اکی تہی کٹڈ نیال نواسے
تائیں اندر بند بخانہ بہدا ہویا مر سے
بند پھلی ایس مجلس کوٹونا کو غیر ہلائے

فرستادن عزیز یوسف علیہ السلام را در بندینخانہ

بی بی اقی عزیز اک راتین جدون کتشی ہون
جو ہون تہن تائیں کیدی سہوئی تو آئے
طوق زنجیر لو اکی اوتھون سی شہر ہراون
ننگے ایہ تہیر یوسفون کتیس چا حوالے
دیہ را دھیری ہن یوسف جی چاہن پھلیاؤ
غصہ ہو زلیخا مٹکی حکم پیادیاں کر دی
ہر کوچی بازاران رستی فٹ اس پھیر لیاؤ
لونڈا ہون بی بی تائیں جکیوئی ہتہ پاوی
ایسے طور یوسف تائیں شہر یوچہ پھرایا
عاشق ہوئی اسدی کچھی یہ تا قابو آدمی
ایہ جوان فرشتہ ہتہن کٹھن ہوو بڑیائی
مہتر یوسف بی بی کچھون بند یوچہ دوا یا
معشو قانون تہہ کراون پتہ رانڈی ری
جی مشوق ہوون ایدر مان باز دس ہونلی
کم زماندی ایہ تہن کٹھن ایہی چالے

رور و بی بی خاوندگی کر دی ایہ وکھوئی
تائیں سچی ہووان جی ایس ٹال کران بڑیائی
دی تہنیاں کچھون آہون بند یوچہ دواون
بی بی مہتر یوسف تائیں کر دی ایہ سوالے
یوسف ہتہ کٹھن لکے کچی ہووی تا بڑیائی
طوق زنجیر پاؤ اس تائیں کر سوری خردی
دی تہنڈورا لوکان تائیں اچھی ایہہ سناؤ
ایہو حال ہوو و تائیں اچھی اکھن سناو
جو دکھی سوتلیان پتہ ایہ ہی چوہہ ہنایا
سچی ہووی اسد کا لکھ کیتوکر دھونی جاو
کمزلیخا کیتا تان ایہ داسن پاک کرائے
ساری عشق زلیخا نوالی ایہہ فساد کرایا
عاشق ہو یاں ایہ پھل دیون ردون کچھی ری
چالان بازاران تان کھانہ بست جین ہونلی
کچھی کچھی لاری کہن پیونڈی ک دوالے

کنان غری تهرین بر چاون یک گل آتشین
کنان غری تهرین بر چاون یک گل آتشین
کنت عشق نور غمزه آوی بهمانی کسی
کنت عشق نور غمزه آوی بهمانی کسی

خود دیکت قیدیان پر سیدان بر سر یوسف

مست بر سر یوسف سجاد و پیر یوسفی
مست بر سر یوسف سجاد و پیر یوسفی
نام الی در سر یوسف سجاد و پیر یوسفی
نام الی در سر یوسف سجاد و پیر یوسفی
کوه یوسف کس تیر لیکان کرنون فرج چترای
کوه یوسف کس تیر لیکان کرنون فرج چترای
کسی کرنی بر یانی تهرین کپور زنگ مخکن
کسی کرنی بر یانی تهرین کپور زنگ مخکن
کسے حسن تیریدیان تهران اندر لکان یانی
کسے حسن تیریدیان تهران اندر لکان یانی
خالق چپد وسیله پیر یا نده مخلوقی تانین
خالق چپد وسیله پیر یا نده مخلوقی تانین
دل ساقی تهرن یوسفی گل رنجه چا واری
دل ساقی تهرن یوسفی گل رنجه چا واری
مهر یوسف بند یحانی جدا قدم لکایا
مهر یوسف بند یحانی جدا قدم لکایا
دیکه عبادت پیغمبری سببه ایمان لیای
دیکه عبادت پیغمبری سببه ایمان لیای
چی تهرن چا هو کهرین و نجایان سی تر کر جا هو
چی تهرن چا هو کهرین و نجایان سی تر کر جا هو
اک تهرن یوسفی رعنسی دلجی کهرین و نجایان
اک تهرن یوسفی رعنسی دلجی کهرین و نجایان

طوق زنجیر اسادی نالون کھرا آن لہا۔
یوسف اکی دھاکر ان بین ہوسو تسان خلا
طہن ریسید جانب یوسف نظر ہے اک بار
صورت ہو رہی ہر ہر کوساریاں رنگ نایا
زرد آتلیں سرخی آہی زردی سرخی والے
چاکھران وجہ یوسف حق ٹرم کر دن دعائیں
باقی رہی یوسفی خدمت چاکھر بار پہولا

صورت زنگ چھانن ایسے کھرا آن چھڈائے
دل لے کچھ دسواس نکر ہو ہو دورا ودا
گلی مٹی ڈانگ نہان تہین جدا ہوسن سار
لگا سے سو کالا ہو یا کالا لگا آیا
جاندی کسی نہ ہو ری ڈٹھے قدرہ ایو دکھا
ہر جاگہ پیغمبر تائین کردی صفت تائین
رات دن پیغمبر کو لون ہر ہر نعت یاسے

سلام دادن یوسف علیہ السلام بزبانی کارواچی پند

بند خانہ اندر اوچا اٹا اک چو بار
اکد مٹری شام زمین تہین قافلہ آما آیا
بار یو چون ڈاچی لکے ڈٹھا یوسف تائین
ڈاچی دی گل سن پیغمبر بخون بہر پرتان
ڈاچی مہتر یوسف اگے کھری ہوئی سو بار
بنیان نا کر عرق زمین ہو یا اوہ کردائے
چھڈی واک تہون کروانی زمیون نکل آیا
یوسف آکھے قسم الہی تینون ہی کروان
باران ڈال آہو اس درختو اچی لمین سار
درخت رو کو اس ڈالی کارن جھڑو سن ہو
سن کروانی اکھن لگا اوہ یعقوب و چار
اکول یوسف تائین رنا اکول اوہ کردائے
کہہ بلوچ نہ لانا آیا ایس پارون بینون
یوسف دی تھہ کٹکلیا مسرخ یا قوت جڑا یا
دینین سلام تیراوس رختہ جد کنعانی تھار
خوشی ہو یا کردائے یکتہ کردا تسلیمان

مہتر یوسف بار یو چون کردا کین نظارا
سن پیغمبر لیکن کارن دلوچہ درد سوایا
اکھے یوسف تیر کارن پاندا باب کہا تین
پھر کے اک چھوڑی والی دل جیون سخن بہان
آبلوچ ڈاچیت تائین ڈنگ آہو اک ماس
یوسف آہو ڈانگ گا دین زمین جھٹوٹائے
باری اگے اکر ہین آدب سجا لیا
خبر دین کنعان شہر وچہ آما درخت لگان
کٹ لیا اک ڈال اس بڈا کتا جدا بچا
اکھین نور زبیا اوس کون ہو یا ڈول
یوسف کارن روندار بندا جگمے یا سو یا
یوسف اکی تون کیون روین بینون سن سن
اس آہی ہو بینون کہا دی کتا دان کینو
وہ ہزار دینار اوس قیمت آستہ تھہ پھرایا
راتین ویلے اوس قید جدا چاچا مٹائین
صاحب جو فرمایا بینون جاسنا وان با مان

دو جی تے چہرہ او وانا گہنجیاسی کروانی
 پہنچی جا یعقوب بنی نون کس جاگا وچہ آ
 بہین یوسف داسنون اکی رتدان رو
 پرین عرض کہان جاو تہ جی پودل سہو
 بیٹی جا کہیا بیوتا مین آیا اک و چار
 اوٹھ کھڑا دہ یا پیغمبر اوہیاوت دو بار
 لہو بی جی تہ ہین سیکون اٹھ خوشبو
 مصر شہر وچہ قیدی آکا علے اسدایا
 لہی بی جی منھ تہ اس داد دہا ہو و ہان
 پراوس پردہ اندر مڑ کیتی گریہ راک
 پیغمبرن ایہ حقیقت رتون بہر ہر زمان
 کہے بی کجہ رنگ سے تہین جودل خستہ
 کرے دعائی ستاشن نال ایسانی جاو

راتین گہر یعقوب گیا سی دیون تپا نشانے
 مصر شہر تہین اک قیدینے دتے ہین سند
 بولے ناہین نال کیدی مٹی نیند سوو
 وگد دہنڈا نامیری اوہ اشہون تاگراو
 قیدی کس سلام لیا یا مصر وں اوہ و نجار
 پیٹے دا پھر موڈ اٹریا ملیا اوس و چار
 کس پہو چایا تینون ایتہ اکہین سچ شہو
 تسلیماتان کندی تائین مینون اس پوچایا
 کہے بلوچ نہ مین منہ دہا پردہ اندر ساہے
 وردان دو کہان دسر کچا ہوو کہار
 پھر کے اک چوڑیو اسیخان وانا پھان
 کہیا بلوچ دتی ہو دولت لڑکے اس تیسرے
 حور قصو بہتر موی جنت اندر کیا وین

خواب بدین عزیز و تعمیر کردن یو علیہ السلام نشانیدن پر

چل حافظ مین طلبا و فی قصہ تم کران
 جو سخت و دی مدت آہی گذرن اٹلے آئے
 کری دعا الہی میری فضول کریں خلا
 پی دعا قبول نمیدی رب سبب بنایا
 فخری شاہ کچہری اندر کہے امیر وزیران
 ست گامین مین فرید دہیان رت بیان
 ست بہری مڑتی دہی ست سکے اس جا
 ستہ کوئی میر وزیر سیا کر تعمیر و چارے
 گریہ فکر سے بہتری کو تعمیر نہ آوے
 ساقی یاد آئی گل واون شاہ نون کہے تاو

قیدیو چوان کہندی نون اپر تخت بہاوان
 مہتر یوسف اکرا نے نون سرحدیو چا
 قیدی اندر مین عاجز داہو یا جیوا ودا
 سقا شاہ دہانتس راتین حیرت اندر آیا
 خواب دہی مین رات اندر کروا ہو تعمیران
 موٹیان لیان نون کہانیاں شیران واکت
 سکیاں بہری لپٹ مکامی قدزہ رب کہے
 دانشمند کہاوسے فکر کرو کچہ سار
 رل اکہن ایہ خواب کوٹو دین کہیا کچہ نہ جاو
 اس تعمیر چارن کا یہ عاجز فکر کر اسے

قل تقیمه عزیز زلیخا سے ترمی آ ہے
 حکم ہو با بازاران رستی کل سنگار کر او
 مصر شہر و چہ بند یخانہ باران کوه و تہ آبی
 خلعت شاہی پہچی ہی پہن یوسف سرائین
 وقت سوانہ درویشک و جہی سن شیدانے
 ورا آکچہری یوسف شاہ آناکل لایا
 شاہ کئی تعمیر خواہید یوسف و سرائین
 شاہ کجی اسان سدیر تہن روت و نیاشاہی
 یاریمہ کہ ہوہ ایسی ہو کہ برن نالے
 حکم تیرا بادشاہی تیری کل جمال خوالے
 حکم خزان یوسف ہی ہو ہو سبہ سوا
 حکم ہر یاست سالان قی دایہی کرو سوا
 شروع عمارت سی کردانی بہترین دیوار
 سوگز شہنایا آباہر گہر چوہا انسان
 پیرایان جڈ و نہ کر سامان تہن کو بیان پیرایان
 فوج پیاست سال بڑی تراسی کچی دوی
 چشمی اکوہ تلانہ کہی ندیون سکی پاستے
 پہن سال و باجی کارن یوسف نقد و تولے
 ترنجی سال میان گہر دیکی وقت نگہایا
 پنجویں ہر سیر اند روی کجی ساری پتیر میان
 ستویں ہر سیر اند ہوتی ساریو انک غلامان
 جہری لونڈ اکندی آہو بہتر یوسف تائین
 ربیعور نہ چندی بدلہ دم خود ہوکی بیوی

یوسف ساری سنی حقیقت کیا فضل رہے
 فرش فروش مزین شاہی ہون و ہو و جہا
 بازاران کوہ لونچہ و ورستی فوج آہی کل شاہی
 چہک آکچہری سرائین نہن تہن آکچہ سنائین
 صورت کھن کارن آون بچہری لوگ دیوہ
 تنخو اوتی یوسف تائین انی کول بہا یا
 کر تعمیر ساری یوسف و سکی تہن تہن
 کل امیر نہ گنیری کردیم دولت خواہی
 تہن کندی تہن تہن ہی ایہ ہا سبہ
 دایہی دی تہن تہن تہن کل زار جہا سنے
 شاہی دی سیانی ساری کر کر نظر سبیلے
 جنگل کوه نہ چہر چہر و خانی جانہ کائے
 رات نہ ہرگز لائی آہی اوتل اند معماران
 ہی کو جی خواہی آہی دیکہ رابیان کرمان
 شان سالان اندر پیاسی کو جی پیر وایان
 داؤد چہلی کہاؤ نہ جی مان ربیعہ نہ سادی
 پکی کولون مرمر جاون عالم و چہ حیرانے
 دوجی سال متاع گہریدی کپڑ وچ کہا دوتے
 گہنا گنا جو کجہ گہر دا چوتھی سال دوا یا
 سال چہوین چہ آہی سچا یا خطر کجہ کجہ چہنا
 خبر ہوئی ایہ ساری ملکین کر ومان شان مان
 ساری لونڈی امصدی ہوئی ریدیانہ کجہ تہن
 نہن بولن واکس داری بدلہ اکثر تہن

فوت شدن عزیز مصر

مویا عزیز وزیر مصر داہوئے ضبط خزانے
 ہاتر یوسف کو لون کجہ دن چہک رہند آہو
 یوسف لون پرواہ نکاحی بیٹھا حکم کماوے
 چالی برسان بچہون ربی یوسف تخت بہایا
 ملک مصر دیو چون یوسف آہی عقد کرانے

باہون پکڑ لیجا کر بھی رہے ناوہ سمیانی
 مہر یسینون پٹر بدکھ دیو کری جو اس دلچاہو
 دن نے رات عبادت اندر دمدم شکر الہو
 تخت جو انے حکم کماو پٹر باروپ سوایا
 پتر دہیان اونہان و چون مولو چادو

آمدن برادران یوسف علیہ السلام برائی خریدن غلام مصر

خطبیا کل عالم رسیا پہلے لوگ سکایا
 چالی سال فراق یوسف ایغیر لون ڈھیا
 وانے رات نہ بہش یوسف دم دم آہیں
 اوس تندہ و فیر جیدی آہو خویش قلبیوسا
 رکو تدا یہ ساری بہائی پیغیر تے آئے
 پہلے تہین سین عاجز ہوئی مر د پتر دہیان
 جی سو سوادیو لون سر پر ہوئی ہی بریا
 قحط دہانے حالت سسکے پیغیر فرمایا
 پتر و نفل کری اتخارہ فرزندان فرماو
 نام عزیز مصر داو الے عالی ہمت ایہے
 مل لیجاو جو تھہ آوے دانے لالسیا و
 اکس سین فیر کانی مل کہتوں لیجاو
 پیغیر فرمایا اون او دہت بھی زمانے
 آف پیغیر تے ہونے دم کہوچہ ایہو رہند
 بوی جی رخت کیندہ ہو پیغیر نراوے
 دی عزیز مصر لون آہو لایق ناہ لتاوی
 وت کہی پیغیر بنیان جدوان کجہی جباو
 تہین سچی سخن الہو جہڑا ہونی ضرور

یعقوب بنی لون ملن پیو دار بسبب نبایا
 ہوا چار رہید اڈا سرکے داوے سہیا
 ہونا دیکے حجر اندر بیٹھا رہے کنا رہے
 بیٹیان مال اوس گل نہ کٹتو ویر بیان کرکے
 ہر وار واری پیو تے سات اکہہ سنا
 جیلا سانوں و سو کوئی ان پو کھہ حلیان
 رحم کرو مصلوبان اولے میند تیلے تے
 پانی لیاو وضو کارن تازہ وضو کر ابار
 علم الہی و چون بینون اینو ملکر نظر آوے
 غلہ دی اوس کہو پو کہو لے دن تے رات چھو
 بیٹو بیٹیان روچہ آکے پیٹھہ سوکھا لو کہا و
 خالے تھہ نہ زیب سانوں غلہ جاہنگان
 تھوڑا لیوی ہتا دیوی ہی مشہور ہیانے
 شاہ مصر تے کی لیجاو ان رمل سارو کہند
 ور شاہ اڈا جو فقیری ناہین کوئی شہزاد
 ایہو کہہ دی اندر آہے بچو سببہ آسا
 اول حق عزیز مصر صفت شمار سناو
 کر کے تسلیمات کہلو و مال آدابان دور

جو کچھ مجلس و چہرہ حسن او ظاہر کرو گئے
 رخصت ہو جاؤ پچھروہین باہر آؤ سارے
 رخصت ہو بیوہ تہین چلے انہاں بہار گدا
 لگے ایسے رشتہ کتنا ملک مصر دی ملائین
 او تہی چو کیدار بہائے آوی جو کروائے
 کون کوئی کے ذات تشدد کس کا گناہ تہا
 جان کروائے او تہی آوی لوکان بکرا کھدار
 کہن اسین پیغمبر زاد میریئے مان یعقوب
 چو کیدار ان خبر و نہان و جا حضور سنائی
 اندر ور کے یوسف اگے عرض کیتی بہر دان
 شاہ کہی ایہ بہانی میری ساروی ہین پیغمبر
 با جہ گناہ انہان مین تائین جتکل مار گویا
 کہوی تھین کروانان مینون کدیا جڈ کنا
 چو لچکا لونڈا کر کے انہاں سے وچوایا
 انہان مارن وچہ قصیر نکیتی پر بکایا مینون
 یاد آوی او ظلم تائین رنجون ہو یاں سگار
 کیتی عرض وزیر ان سنے ساریاں قید کرنا
 بند بند جد کر اکیہن ساری شہر ہر این
 گل سیران دی سن یوسف زیر کہین دہل
 کر سان مجتہد نال نہان وچون بہان نال
 حکم ہو یا تاجا کروانان کہانے خوب گروا
 کو چور سے تے بازاران گل سنگا کرنا
 ست جا چو کیدار بہائے عاصور و پے و
 تخت اوئے پھر یوسف بیٹا سرنی چتر شام
 کل میر وزیر تہاے ابو آہنے پاسے

چنے مندی چاہیا تو جو کچھ او تہی دے
 رکھو یا نصیحت میری جد جاؤ دربار سے
 ملک مصر دی جدی اوئے منز لو منز لے آوی
 کسانے دی راہی او تہی ان کو سس مین
 ہر ہر ملک تہیں جو آوی کچھ بیتا کسانے
 کس مطلب نور چلے ایہ عرض حضور
 ات مقام سننا و اپنا کون کوئی و سگار
 کتنا تہیں آوی ہر ان غلیہ دی مطلوبے
 شاہ آہن ردوان لگا خلق تعجب آے
 حضرت سر کیون ردوان لگاسن نیران وانا
 میر انہا مارن کارن کتے جتن گہیر
 مشکان باہان ہین کیرہن کہو ہر وجہ لکھا
 وچن کارن میری کردی وڈراہی سن سگار
 مالکسن کہ میر تائین طوق پنجہ پیر لویا
 ایہ بریاں انہان کیتیاں اگے سناؤن مین
 قحط پیاہن ان وچا جن ہن آوی بو بار
 طوق زنجیر و نہان و تائین سخت نال پونا
 نیکے نیکو دے بدلہ بدیون بدی کر این
 سو تیری مین اوہ پیر تاجے پیو دجاو
 بدلے بریاں کد کرمان مال نہان پھلایا
 خدمت بہت دلا سار کے عزت نال بہاؤ
 وچہ کچھری رنجورنگے ہر جا فروش مہاؤ
 سچ سے مران و سچ تہاں کسکے ایہ پنا
 صفات غلام کلمہ نے آوی دوسرا وادھا
 سختی سے چو کیدار گرو ملک دی آہ

برقع گهت موبن بیضا آما شاه یگانان
مصری آن وزیر کنانی خیرت اندر آئے
وکیه تجمیل شاهی سدا ماران پوش گویان
صفت ثناء غریز کریندی اویا حبه عبرانی
کون کوئی کی قوم تسا دمی کیتون موبن آ
جنگل یک بیزاران اندرون آسا دے
قطر پاکل عالم زیاده بران نہ لیتے
یوسف کہ طور تسا دسا دسا گردانان
چوراچکی تہنگان منتورالشی دا پھیرا
کر اتفاق پوکا دے جی چورہ کہو اسانوں
بیٹی مان یعقوب بیری سبہ پیغمبر اوی
یوسف آکھی پاپ سا دسا دسا دسا دسا
جیوندا ایو پاپ سا دسا دسا دسا دسا
یوسف آکھی کتو پانی ہی موبن دے
وہ پانی پانی سے بار بار دے موبن
اوہ صورت پانی سے بار بار دے موبن
ایو پانی سے بار بار دے موبن
خبر موبن ہیو پانی سے بار بار دے موبن
چوٹا اوسا پانی ہیو پانی سے بار بار دے موبن
یوسف کیا آکھی کوئی ایو پیغمبر زادے
غرض کن جی شام زین وچہ سا دسا دسا
ہو یا حکم بقولان تائین کہا نا اہنان کہو
ترجی دن ایو ہوئی اکھی خفت کا لہ آکر
شفقت کر کی دیو جازت طری وطن بخاوات
یوسف آکھی پانی آکھی کہا دسا دسا

حکم کیتا کنعانون آی لیا و کھان گردانان
ہر دل ہو رہا شہر دین اکدن اک سوئے
وار و واری نیو کھنہان آسام بولایان
یوسف و سو بولی اندر کھنہان تاشانے
کسین مطلبان آئی ایشی دیکھو ملک پر آئے
سعد اندر کھنہان شہر پتھون وات دورا
یوسف کھنہان تاشان آکھی مان ہیو
تہ دسا دسا دسا دسا دسا دسا دسا
مکھی کر و خرابی ایشی خوف کہا دسا
ایسی خنہان لایق ناتسا نون
ایو پانی سے بار بار دے موبن
دن سے رات گذری کیونکر زہر کھرا پھیرا
کھرا پھیرا اندر کامل پیغمبر دسا دسا
اک ہو موبن دسا دسا دسا دسا دسا
کی دسا دسا دسا دسا دسا دسا دسا
یکہ کہہ دسا دسا دسا دسا دسا دسا
ایو پانی سے بار بار دے موبن
ساعت جدا کر دسا دسا دسا دسا دسا
سچا ہو قول تسا دسا دسا دسا دسا
ایشی کون گویا دیوی ایو ہر ملک دورا
ہر دن زکار گنمت ہو رہا پکا و
اول تیلانان کر کے مطلب اوئے آئے
مان پیٹنی فرزند تائین دسا دسا
ایہ گل مینون جیونی دسا دسا دسا

پہلے تیردیان سادی اسپن ان جہنم
یوسف الہی ان ایجا ہوقینہو سارے
چوٹا بہانے اوسدایا وند تحقیق کران
ساری بہاشی مصلحت کرکے شعور نون چہ
جو کجا و نہان آدا آہا بہہ حضور منگایا
بورسی غلیدی پھر دتے انون نقد سوا
کتنی مدت پچھون تودی بہتر جا کئے
ملکہ اکہن پیودی تائین مصر شہر تائین
سیرت صورت اس پیغمبر دیوانگون دسو
پھر گل تہین پیودی اگے گردو شکر گدار
شعور لے نون قیدی اندر دہو تان چہ
بنیامین چلوان سادی چو تہن ہرمان
جی ایہ اوستہ جا کہیں ساؤ و دگواہو
پیغمبر گل یوسف والی یکہ تا تو پکارے
ہوا چا پیٹو دیا تین تیسل ب حوالے
پاک محوری سو گدی ذرہ فرق کیتو
بنیامین نون پیغمبر مجلس وجہ بولا یار
پکڑی حضرت سما جیلے سرادک پرستو
عاصاتہ دنا حاتی تہینتہ فرماوے
لا لیا س ایہوندہ جاناو چہ کچھری شاہے
پکڑے حضرت ابراہیم شفعہ کٹر لہجوا بہن
رور و وداع کرے پیغمبر جی کر کرداری
باہر جنتون وداع کیتا سو بہتر یوسف تائین
ایسے جا کہ یوسف اگے بین فرستد و سخایا
ونستہ فرزند تان تائین کہ کہہ کرد و نہان

دیر لے مجاہد سار پیغمبر دی جائے
اک بہانوں لے تہے چنڈو اون تیکے ہار
تجھے ہوون قول تسادو مٹاں چاہو و
حکم سو یا بہر دیو چہان خاصا بارون غلے
لیکے مر او چہان اندر چوری چا چایا
ہست نونش کر کے انہان گہر دلیف چلوان
شادیو چہ گہران دہونی خوشیاں کسمیانہ
وجہ سخاوت اوس جہا و لاہو گل تین
جو منہ منگی سوئے دیندار جرج آون تہے
ہو کہیں پیغمبر تائین جو کچہ گزری سار
مصر شہر داوالے او تہے بنیامین بولا
تاہین بہاشی بدنامی چہ تہے ناگردان
جو منہ منگی سو گتے سیان تر تہو تان
اکھا فکر نہا ندا ایہے مت کر ہو کہا و دوا
سرور عالم ختم بنیان تمامین لیس نالے
یامر سو یافت اندر ساری انہین پیوے
کوڑتہ اپنا لہ کہیں اوس کر گلوچہ پایا
چادر پاک خلیل التدری مؤنڈیان آوے
خیری مال تینون رب ہون ہو مجد پوچہ
برکت اسکے ہوسی تینون ہر دم فضل الہی
شاہنشاہ تبرک ساڈا سر لے چاہنو تین
دردان دکہان سولان مرگوبائی و تہا
بنیامین نون گل لاکے رونما گت کہا تین
کے کچہ ورتاک سیکے اوئی بن ہو بار خدایا
ہوا الہی دیوانہ تین نظر لے مت بار

مصری آوری کنعانی رکے دودو بہائے
 شامی طرف جہرا دروازہ وسیع جانب آیا
 جبرائیل یوسف کی تائین لوی آن سینے
 پہن لباس غریب نوا الا وٹھرتی چہر جانین
 برقع گھٹ ہو میں تی یوسف داچی تی چہر آیا
 کون کوئی کی کہیں مطلب کجا گاہیں آیا
 آئی یان کنعان شہرتین پاس غریزی جانا
 یوسف بازو بند جہرا واپنا چاکو لایا
 بنیائین کچہری آکی لیا آن بہراوان
 بازو بند و تاروس میںون کرکی بہت دلاسا
 بدتہن پنج بازو اوپر دم وچہ غائب ہو یا
 لے لے سہنیاں بہا یان استون بہر وارو
 اس گل تہین سہبہ کنعانی حیرت اندر آٹے
 وٹھرتی کچہری اندر آکے رک کنعانی ساری
 یوسف بہر بہرائی تائین ٹرٹسی گل لایا
 برقع اندر وٹھرتی یوسف لون وادد وائی
 ٹکڑی چم کیرہن یوسف سرتے چاہنائی
 حکم ہو یارل کہا نا کہا دودو وٹھرتی بہائی
 یوسف آکھی کیون لون ناہن نا کیسی کہا نا
 ردون ہکا ہو کیرہن حالت آکھ سنائی
 میں ناہن اہنا نہا مشیرا سکا نا کوئی بہائی
 یوسف نام آدین بہائی چن جیہی پیشانی
 اوسون سی بگیٹان کہا داچی ہوندا سجا
 یوسف نال بہا یا اوسونجی میں بہائی جانے
 برقع اندر بنیائین یوسف دیکھد یا میں

بنیائین اکلا ریا کس دروازے جانے
 بولی اوسدی کوئی سنجانی سبھی ناسبھا یا
 بنیائین کہلو تلگے اوس دروازہ ایچ
 بولی جبرائی سبھا کی شہر پوچہ لیا میں
 بولی وچہ عبرانی جاکی بنیائین بولا یا
 گسدی کہرتد جانا ایچ ہوندا میں مرد پرا یا
 یوسف نال لیا کی کہیں ہوتا تھا کون
 بازو بنیائین تائین آہا اوس مہنا یا
 آکھی اکی مرزی میںون میلچا جات یان
 لیا کہول یودی اوسون کرکی تہین کرنا سا
 موندی بنیائین اندر نظر مہا پا یا
 غائب ہو دی بنیائین پاوند وہ وٹھرتی
 بن چیمیرا میں گلیدی معنی کون سنائی
 تسلیا ناں اگر کر دی صفت تہا دوباری
 بنیائین لون گل لاکے رور و نیروٹھا یا
 ہردم درد وچویر لوالی ٹرٹھون سوئی
 آکھی چھلی اونان حقیقت ساری آکھ سنائی
 بنیائین اکلا ریا رور و نیروٹھا
 یا ای تیری بہائی ناہن یا تون بن شرمدا
 دودو جہری رکی سبھا یہہن سکے بہائی
 اک آہسا اوسد تائین ڈاڈی قلم وگائی
 دنیا اوتی اوسدی چیمہا ہوسی نا کوئی ثانی
 رکی ایتھی کہا نا کہا ندی میں تی میل بہائی
 دودوین رکو کہا نا کہا تی کر لون جیٹو لکھنے
 کہا نا نہل گیا اوس تائین دم دم ماری تہین

لوہو نیر کڈ اول ہو یا کر دال نظر نہ رہے
 یوسف کہیا کہہ تون ویدان میر تیا میں بہائی
 بنیامین کہیا تہہ جہا آما سیرا بہائے
 یوسف مٹر مٹر کس تلی دہی ملک گدہان
 باجون حکم ربائی کینو کر یوسف آپنوں دسی
 دوحیدل فرمایا یوسف رنگ محل کہلاؤ
 مرد واد چو بار آما چنگی طور سبایا
 صورت بہتر یعقوبیدی کبھی سن خور زدن
 شمعونی وچ سچی ہتی دودھو کی چھری یون
 روپنی دئی من تائیں یوسف سی ہتہ پایا
 ننگا کر کے یوسف تائیں ہندی ہتہ دوہار
 یوسف مٹر جہ کہو چو چون کہڈیاسی کروان
 وچوں لی شرطان کر کی طوقی زنجیر پوٹ
 ملک بیگانی جاکر بہن چن اوسد تیا میں
 خط عبرتی نال حقیقت ساری کبھی آپے
 دہرہ پیا اوہنا نہی دلتی کبھی آپے ساری
 کہن وزیران تائیں لکی چہ پہ سکی دل ہندو
 یوسف جانا لازم ہوئی ویکہ حقیقت ساری
 دوحی جاگا اندراوون فرش فروش وچیا
 یوسف آن گھرو چہ بیٹا آپے مجھہ سناؤ
 اکہن تہی قصہ ظلمی کاریگر کہہ وائے
 یوسف اکہی شامون اپتہی کاریگر سے آیا
 وچہ کنگانی اک لڑکی تے کیتا ظلم بہراوان
 پیغمبر دی بیٹی ایہود سو کہاں بہن ساری
 میں چیزن ہو یا ایہ سنکے کھڑا بہتر خونی

مست ایہ یوسف بہائی ہودی مٹیریا میں بہن کچھ
 ویکہ یائیں مٹیریا میں بخون رووین جانی
 یاد آئی اوہ صورت اوسدی جند نہ کل جانی
 رمل دووین اک چوکی تلی کہا ناہی تہہ کہو امان
 ویکہ بہراوان ولون یوسف کین ویکہ کین
 یاران بہا یان میں وٹہ کہنا ناہی تہہ کہو او
 اوسدی اندر یوسف بہراون نقش نگار کرایا
 یوسف نال جو بہا یان کیتا کہیا دال شمشدان
 کبھی ہتہ یوسف دیاں زلفان پند مٹر جانی
 راتما چارویشلی نی پلا چا چہ سٹہ کایا
 کہو سی وچ لٹکا یا آما بیچارے ویکہ یاری
 لونڈا کر وچو آیا آما بہا یان مسلمانان
 چور اچکا کر می حیانت رات دنی نس جا
 پاس سنون ہرگز کہو ہون وین ربل تین
 ویکہ یائیں اوہنا تائیں ورتی آن سیاہی
 جی ایہ کم اسادی جانی شاہ سان پھر مار
 اسجاگا وچ کہانی کارن ہرگز ناہن بہندی
 ہوری جاگا اوہناں بہاؤ کر ورت تیار
 بہا تو بہا تلی نعمت وٹو آپے رقاب چنا
 کیوں وسنگ محل اندر کہا نامون نہ کہاؤ
 ویکہ یائیں وٹہی ساڈا پاٹ کلجا جلے
 اوس عجائب قصہ سالون ایہو آسنا
 ایہ مٹیرا اوہنا ندا آما پو اپیان ماوان
 ایہ حقیقت سچی چوئی آپے سناؤ باری
 جسے نکر دی بہائی اوتی کیتی ایدز بونی

شاید لسان کر ایہودی ظلمید اور تارا
 سچ کہیں بل یوسف اگی جد موقینون ہون
 ایہ بعض نقش کار گر غلط بین لکھائے
 یوسف کہی ہے تساوی ایسا ہو اک بہاؤ
 آ کہن ایہ سچ کیا ہو جس کس ایہ شنایا
 یوسف کیا ہو رتسا نوچہ ایسا کوئی دوی
 غصتی تہین جد لغرہ ماری چہرہ کل ناند
 آ کہن ایہ یہود ایہا ایسا بہائی ساڈا
 یوسف آ کہی ایسے ہو و سپہ زور اور بہاؤ
 اوہندی پانی ساریاں شکو سر یہ لازم ہون
 بنیامین یوسفون آ کہو سینون عرض فقیر
 یوسف دیجا صورت و کیہاں جو اوڈا جا یا
 صورت یوسف دیکھ کر یمن روڈو دیا ہین
 یوسف اپنی بیٹی تائین سد کر یمن سمجھایا
 میر یسور دیکھ کر یمن جی اوہ روندائے ہی
 یوسف ایہو بہائی تیر کردا جہر اشاہی
 پہل گیا خوشخبری سنکے وانگ خمیران انا
 پر ایہ راز بہراوان اگے چا چاوسین تائین
 اوٹہ بہر اگل لایا لڑکا منہ سر او سد چہن
 محالوچہ بولایا آنا بنیا مینی تائین +
 لوہو نیر کدا دل ہو یا ندیان نیز او چلے
 بلکہ بہائی آپس اندر فرحت دیوچہ آئے
 بہایان اگی میر ہرگز بہیت نہ ظاہر کرمان
 رور و بنیامین سنائی حالت یوسف اگے
 او سد تائین لمین تان جد ہوسی حکم ربانان

آ کہو جو گہاڑان کہا دا ایہو ہودی و چارا
 ساتہین ہی ایہ کم ہو یا ہر سچی لیو و کہوئی
 یوسف آ کہی انیون ہوسی بعضی چوہہ لکھا
 زورینال رختی تائین منڈ ہون چا پٹا لے
 ایہہ روٹیل بیٹا ہو اگی زورایڈا اس پایا
 شیران تائین تہین پیردا کر کی عاجزوری
 دوجی لغرہ کولون سبہہ چوانان چپ گر لند
 ظاہر باطن زور اوہی ساڈا ایہ خنوا د
 ماریاتان بہراؤ تائین فوسن یہو گہاڑی
 روون نامی ہوڈا ہی سن سن کل و کہوئی
 مڑا کو اراجازت دیو جا و کیہاں تصویر
 نام لیو سن یوسف سند انیر آ کہن بل آ یا
 بہر کی بہاہ و چہو لوی چہن آواری آہین
 ایہ ہی چا چا ستا تیر جس بن محل کہو لایا
 بولی اوسدی اندر و سنون جا کر دیہ سنہی
 تام عزیز مصر دا والی سایہ ظل آگے
 سختی گئی فراخی آئی پھریا ہو زمانان
 جد ہر حکم کہی ہوسی لمسی باب ندہین
 نظر کر نیدار جی تائین واری لے لو گہین
 پا گلو گہریان دو بہائی دوزنی گہت کہائین
 ہٹا ہٹان دردان مڑاؤن صبر نہ اونچن ہٹا
 یوسف بنیا مینی تائین ایہ تاکید کر لے
 جد لگ حکم آلاہ نہ آوی سر پر ایہ جرنان
 رونداباپ ہو یا ہر آبتنا کوئی دن ہن تگے
 پرین ایہون جاندا تائین کرسان مضر کانان

یوسف اچھا اوسنوں کو ن مین ناپین جان دو
دوری کندی بہا یان رکھے ای صلاح کر این
تہمت چور بد تہ دی کے لوک پھرین پلا
بنیامین بہا یان کول آیا سہنے لے خوشحالے
کہے ان خوشوقتے تینوں جامو جہ منوین
لے یوسف داعم کا جدایہ صورت فرسے
حکم ہو یا پھر دیو غل وطن جاو ن کنگانے
خلعت ہر ہر تائین دے جنسان نقشہ کیرے
دبم پاتے تہروائی اوچے مڑ مڑایہ پکارے
نعل جوا ہر ناکے لے اوس تے مین جراؤ
چخے کہوٹا اونہان بچو یوسف چا دورے
منزل لے پتھر آسے اگلے چا چارے
دہ بہا یان و بہار ان و چون کد کا مین پے
ابن یحیی دی بوریون پاکٹ ہونڈ کھدینے
بنیامین بہا دان اگے طغیان کو مٹھا آیا
کی کجہ عذر کران ای تھے ظاہر ہونی چورے
تھ کمان رتے رکھے مڑ بنیامین و چارا
پاکت سیر رکھے با جہون کس نے ہو چہا یا
جسے دم تساؤ می اگے بہار ان و چہ چہا تو
کہے روئل کہے سچہ اکر کا مصر شہر دی سا بین
بنیامین تائین لوکان نے یوسف کول آندو
جو رید احق کے پیغمبر حکم شرع فرماوے
بنیامین کہے ایہ ساؤ حکم شریعت سدا
حکم ہو یا پھر کہو اوسنوں ہو یا غلام تساؤ
سچے پتھر کے آکے کر دو مدت زارے

اگے چہری دوری گذری آہو اوہ ضرورے
جے پاکت سیر بوری اندر کوئی چاہا بین
تیر تائین بہا یان و چون رکھان اک کلا
ساری بہائی اوسنوں ہو کر وار وار سوک
ایس گلی دی سا کر ویدن ہن تون سانوں مین
و یکہ دیان دل راضی ہو یا پھر صورت دھسے
بنیامین دی بوریو چہ پاکت کرو نہا لے
کد کرین جان اوٹھان تائین ہونی ایک کد
غائب ہو یا پاکت خاصا آنا جو سر کارے
لے شیر خور دے کوئی ہو دے جو م کہوٹا
چور ہو دی سو گڈایا دے ویکھے کل کوکا
پاکٹ ہونڈن کارن اونہان بہا رٹا سا
پچھے بنیامین رہیا سے بوری اوہ کہوٹا
ساریان بہا یان دیکھ کیر ہن اوہ کد پا چہوٹو
تہ خوادہ یعقوبے دا ہے بدنام کر آیا
منہ کالے ہوئی ہان سارو ناچہ چلے روکے
سا کر اکھن چوٹیان قہان کیون کہائین یا
اک کیر ہن بنیامین ایہ جو اپ سنا یا
ایہ ہے اوس کہوٹا ہو سے عاقل دل لا
کتیا ایہ فریب نامی کیون انسان اٹکا بین
وقت حدالت حکم شریعت تہا تہین پچھو
مارن کٹن قید کراؤن یا لونڈا کر کہوٹے
سارو مدت رختے والا چور رکھے کر نہا
بہا مین پیغمبر دایا ہے بزرگ خوادہ
ایہہ او تھے ساؤ می ہوئے شاہ بہت خور

باب کو لون اس بہا تا مین فنان کر کو کیا
 کے منہ لیکے جاوان او تہو کی کجہ جا کہا نان
 ایہ گناہ اسانوں بخشین کہا موہین گل بلا
 اگے چوری کیتو آسے یوسف اس کو بہائی
 یوسف آکے ظلم ہو یا جو مینون آکھ سناؤ
 عرضان مڑ مڑ کر یونا بن نا کر موہین پہکا
 حکم آکے نال یوسف نے پایک چا چپایا
 سب کٹانے حاضر ہی یوسف پاک تائین
 یوسف اکی پایک کہندا ایہ سن باران بہا
 جنگل کوڑکار بہائی پوتہ تین ٹہا گہریو
 مشکان باہان بھج کر ہن کہو ہر وجہ سٹا
 کہو ہر تہین کروانان جہندن کدھیا اس چارے
 کہو لے درم اٹھاران آئے دین جو بارے
 دو جی وارو مڑ کے یوسف تھ پائے فی تارے
 بہائی نون انہان یجن ویلے ای خط کھایا
 کہن اسین پیغمبر زادی ظالم ہر دی خوئے
 لازم ہو کے اکھن لگے پایک چھوٹھا و ستر
 یوسف نے مڑ پایک تائین آماوت وجایا
 یوسف آکھ ہن ایہ کہندا اوہ خطا تہو ایہو
 یوسف خط پھراوان والا مجلس وچ منگایا
 خط پھریان گیر ہن اینا لازم ہوئی سارے
 یوسف عرصہ عویا سنے کے بنیا نین نون کہندا
 خط انہا نڈا نڈہ پھاتا ہویا ہوئی بہائے
 بنیا بن موہین تہین کہندا خطا انہا نڈا ایہ
 لازم ہو کہن اوہ یوسف لو نڈا پھاسا ڈا

پاک محمد ضامن دیکے پیودی تائین آئے
 پہلا ایہو جی ساگر بہائی ایتہو ہر مر جا نان
 اس بن پیغمبر کٹانے مرے ہو کے چلا
 پچھون اس نے دو جیو اکر کا لکھہ ہر ایہ لائے
 ایہ شریعت قید کر ایا وطن تین بن جاہو
 اس نون ہر گز چھڈان تائین لکھانڈ گل اکا
 ہمت چوریہ مڑ دیکے بہائے قید کر ایا
 تے نال وجایا آکا کدھیاں اوس صدائین
 اک بہائی دوسری اڈا انہان چادر تگا
 بیرون نگار تما جی اگے رکھ لیتوئے
 لوہو تہین پیرا ہن ہر کے پیو دیکول کیا
 لو نڈا کر کے انہان دتا کر وانا نون بارے
 ایہ نکوئی بہا یان دسر انہان کیتو بہارے
 پایک اندر مجلس شاہی اوچی سد لکارے
 اپنے بھین کا غذا و تے ہر العبد کر ایا
 جنہاں نکر می بہائے اوتی کیتو اڈیز بوئے
 یوسف اکی ہن تگے نون چھوٹا کیا نہ کسی
 مجلس اندراو پیچے اس نے رت اواریا
 وچہ صندوق غریب مصر دی مہیون لو سنے
 تھ او نہان دی دکریر ہن آکا چا پڑایا
 منہ تہین ظاہر ہن ناہن دلوچہ کر دی آئے
 نیک سین تون سہنان وچون ایتہو تہین
 انہان داکھیا ہویا ایہ سے اکھین برا خدا
 اس گلیو چھوٹے ایہ ہن مہیون لو سنے
 جہندا ایہ قیالہ لکھیا گیا و مان لتا ڈا

یوسف شراوس پاک تائین آبا بہتہ لگایا
یوسف بنیائین آکے پیچ دی گواہی
کر کے قسم گواہی دیوین بنیائین سچاویں
مگر کی ہرگز بولی تائین ہوئی بہت خواری
بہتہ بند بنیائین کہلوتا میں تان شاہ سولی
بہائی میلر یوسف انہان جہر سی وچوایا
بہتہ لگایا پاک کہندی یوسف زندہ ہمیں
ڈیری آ مصلاحت کردی لکنغانی ساری
لی بہتیار یوسف کی گی آئی بہن پرتان
سے سی منت ناری کردی یوسف پاک سخانی
جنڈن تہین بہتہ دہوتی اوہنا دہر وٹوئی
ساری تان پیغمبر زادی قوت ایڈر کہا تان
ایڈی وچو لڑائی ہوئی سی ہائیاندی ماری
یوسف آکے رب دیکو لون دایم ڈردیان وٹے
شاہان مال سر و تر کی جنہان دعوہ شاسہ
حکم کران بہن تیخان اگی کیماں ہوو دسار
پردل اندر خوف الہی سمجھ ہی اسانوں
کہے ردیل یوسف تیا میں جی یک لغوہ مارا
دو جا لغوہ جہین تان پت منہ چن گامین
یوسف اگی جاتا آبا لغوہ ہی اس کران
غصہ دوسدا مٹھا ہو سی لغوہ مول نہ چل سی
رسم آبی پیغمبر زادیان لغوہ جلد ورنید
جی پیر نسل و نہاندیو چن بہتہ کندی تان
لغوہ کرنے اوتی آیا پیغمبر دا حساب
غصہ سچ گیا دوس دیہی سر دہوتی تیون

آکے یعقوبیدالونڈا یوسف کوئی نہ آیا
یوسف نام لونڈی دی بیون یعقوبی گہرائی
لونڈا کوئی یوسف تائین آکے کل کور اوہ
بہگ بہن یا چور اچکی خلق سنا پکاری
پچھو اپنی پاک کولون کر پیونیک دلالی
فوت ہو یا یا جیوندا وہ ہی ماؤ پیٹو دا جیا
نیرٹی ہی تدرہ تائین بہائی یوسف رب بلی
نال عزیز لڑائی کر ہو کون جتی کون ری
وچو چہری بندی شاہی آہو کھری جاتان
برقع اندر کچی یوسف شیر جیون ستر
سی جیاندی کھیل ہوسن چہری دسری
نیران تائین بہن پیر کی اہو داہد کران
سی جیاندی لون مار کر بہن تدرہ تان ساری
جی سولٹی دی و رہو وی ناہ برابر کہے
کی مقدور تیا ڈا اسی کر ہو حال تباہ
وت بنی اوبی شاہا اگی کر ہونا دو بارے
جس گودی لایق ناہیو کہنا تان نہون
کچی کے پیہ زمان تین کہڈان کل نہر
چہری ہو سندی سنون ہوسن سچہ فیائین
بیٹو نون سمجھا یا نا تدرہ بہتہ کندی دہر
لازم ہو کی لونیوان لون دلدی اندر گل سی
پیہ چہر کل زماندی لونڈی شہر فناہ کرید
جیونیا فی تہین اگ سچ جائی تیون آہا جاند
پچھون ہو کی ٹپی یوسف بہتہ کندی تیرا
دعوی کولون چھوٹا ہو یا لونڈا تان

لکھی لقیں ساڈی سلسلہ انتہی ہی کوئی مندا
 ساری استہین منکر ہوئی ساٹون خبر نکوئی
 یوسف آکھی ز در تسانے سارا لالیوئے
 پہلیو پہلی بنائی مولی اکتون اک سوایا
 پتر مرمردی سی چونکی حتی فرش چہائی
 فرش ہو یا سہہ چنیا چنیا سہم ہوئی کنگانی
 ساری ہو پیغمبر زادی تائین کی کرائین
 جاتونی جی نسل شیودی بہادین ہو و کپہائی
 سے تدبیران کر کر تیکہ پیش نکائی جائے
 اک جنی لون بہایا نو چون رکھ جنون چاہو
 یوسف آکھی دسو کہان ایہ حکم شیع فرماو
 رور و کپہ روتیل بہرادان کی مہنہ میں لیجائے
 پہائی چند گہرانون چلی کردی گریہ زاری
 شرمصرون کنگان شہرول شرمسرنل آئی
 نو بہائی پیغمبر آگے ہوئی آن سلا میں
 بنیامین چپایا پاک و سنی کیتی چوری
 جی جانان ایہ چوری کردا سنون کیون لیجائے
 شہر مصر تہین پیچہ منگا ہو جتی ایہ ہی ورتی
 اگی در دیوسف دیوالی پیر پدا لون کہاندی
 اگی سوز یوسف دیوالی نبی آما و کہیا را
 اگی بہٹ چاند آما مرہم صبر لوئے
 سندا خبر زمین تی دھاترنی جان و چاری
 ہوش آ یا چر بچون اوٹون رور و کپہ خدایا
 وچہر یاندی سب پہلیری کٹری آرا سہ آوی
 فوجان درد فراقان آکی ورتی لایا ویرا

جسے ہتہ کند لوچہ لایا مجلس چہ ہی ہندا
 چپ چپا تا ہتہ کند تی لایا سہہ کوئی
 لغرہ دی بھی کر نیکو لون بہرگز نا جیتوئی
 بہر کو دعوی میر کر نیدا پاؤ نہ کسی کہایا
 یوسف غصہ کر کی اوٹون اگوت چہائی
 مٹر کی انہان تائین یوسف کردا سخن زبانی
 ناہین اک لغرہ تہین بہنجان خاکی نال لائین
 ناہین اید عزیز مصر لون ٹوہ کہتوں آئی
 اوٹک ساری منت کردی اس کھیتی آئے
 بنیامینی تائین سہر ساڈ نیال چلا بہر
 چوران تائین چید کرین ساہرن قید گردو
 اگی تی بنیامین لیا یا اگی تی مویا استہامین
 اک وچہوٹا بہایان سندا دوجا و پیو ماری
 سن خبران پیغمبر ہر دم و دنا ہوندا جائی
 ورتی جو کچہ سردی اوتی کہندی اودہ تہین
 قید ہو یا اودہ کیتی بچی دوش کسی ہوری
 مصر شہر دیوالی کولون چور نمل کہاندی
 چور ہوئی کنگانی ساری ملک مصر دی دہرتے
 بنیامین دی گل شکی جند نہ نکل جاندی
 بنیامین ملیدی اوتی لایا کس دوگاٹا
 بنیامین دوباری مٹر کی آہی تیج لگائی
 ترشیچ کٹی مرغیو انگون دیہی اوسدی ساری
 یوسفون میں رونداسان بہن بنیامین گویا
 ہندا ندیو چ جوت نہ بنیامین تنون جہر جادی
 پیغمبر دی دیہی بچی جیون سجان تی بیسرا

موت هودوی هتبه درمندانمی یا ایله لای کاو
 جی آتش اتر سارهی بلدی سول نه دسه
 یوسف بنیامینی تائین هر دم ذکر سمباله
 سجد یوچه پیغمبر راتی رور و کر دتاری
 چنگی موت و چپوریکولون پوچه روح سداوی
 حالت پیغمبری روز میان موتون گئی گیر
 ملک الموت مات کارن اکدن آبا یا
 که یوسف دجان پهر اکتی تده قبضائی
 ملک الموت نبی دیتائین ایه جواب سداوی
 کبی نبی اده کنری جا گاوسل سانون بهار
 ایرویان بشارت مینون یوسف لسی نیری
 اکدن پیغمبر وچه سجدی ربنون حال سنا یا
 سوئی هودون دویستی تیری تاه پهل و نه جوا
 پر سکینا تائین اپنی نال طعام شهوانین
 دونه کوه تده کس بلطری بیلیان سد کهوایا
 سنگ رئا ده تیریکولون مژمر و دسولی
 تده پیغمبر و دویلی جردون طعام پچه وی
 ملک الموت بنیدی تائین دئی آن تسلی
 دودین جبران سن پیغمبر مجلس وچه نکاح
 جبران غیب لپی کولون پردلیدی گواهی
 عرض کرن جی خط حقیقت پی چا لکها هو
 فارس نام پهو دید ای اده فرزند چکانان
 خط لکها یا اوسدیکولون چه زبان غیر لانه
 خط عزیز مرصه دجان بیه یعقوب کهوایا
 خاصان لون زامون کارن سختی اندر پائی

دکنانه کوئی بنده حافظ دروادی مر جادی
 جستن لگی سوئی جانی هوری خبر نه کسی
 هولاجار او نهانمی تائین کیتس رب حواله
 تیری با بچون کهر امیری دلری ماری کهاری
 هر دم مرن و چپوریکولون بل آدی بل جادی
 اکمین تها تین لوهو و گس گل گلدی بیر
 پیغمبر فی اوسدی اگی رور و حال سنا یا
 یا اده وچه حیاتی اپنی سانون خبر زکاسه
 جیوند ا یوسف سختی اوتی بیها حکم کماوی
 حکم نه دسن سانون آیا ملک الموت سنا سته
 دلری کوه قسلی هوشی تو لری پاک اگیر
 خاطر یعقوبیدی مولا آلم وحی پوچا یا
 دنیا آتی او نهان تائین تینون آن لاجان
 تا فرزندان دا ایه لمان اجر حضور و ناپیر
 نیکاسی هسایه سنگی در تیری ته آیا
 اوسدی نا امیدیکولون هوشی ایه بر حله
 سد هسایان سکینان لون اپنی مال کهوایا
 دد جا خاطر یعقوبیدی وحی الاهون کله
 جابو یوسف تائین دسوند بهر صر و دسند
 یوسف ہی عزیز مرصه کردا هر بادشا به
 قاصدا بیتون اسل کریں ثرت جواب مدکا و
 منشته آبا پیغمبر فاسد یا اده مردانان
 پیغمبر کهوایا جانی رور و آپ زبانه
 جیوختون جاو تیان نمبه ای پیو واد آ یا
 صبر کرن تی سنگی کچی فرحت او نهان پکار

ابراهیم خلیل اللہ نون سن چا نکیاران
 اسماعیل نبی دی تائیں گلتی چہری و گلے
 میں فرزند گویا اپنا یوسف نام چروکا
 اوسیدیا گا چوٹی تائیں یکہ کریں چوٹیا
 جیکر غاصب پنا آتا ہی ایہ ڈنگورے
 جد و استینان قید کیتا تہ کی سخت بندہ
 شفقت کراں بدی اوتی بیابہج آسانان
 اگ رن یوسف دا آئیل دوباری پائیں
 بہمت چوری تہ نسلون سمجھ کریں گل کہی
 اصحابین پیغمبر زادی عزت حرمت و
 پھر بار کا غد یعقوبی فی رور و ہو یا نسا
 کا غزلیکے قاصد پڑیا یوسف نون پوچائے
 پیو دا لو ہو ویکہ کریں حالت وستی ورت
 جسے دی اوس ہوش نہ پیا نکا باہان سٹی
 عقل شعور یا جدا و سنون رور و کرنی عاقر
 چالی سالان اندرا و سنون رور و کرنی عاقر
 وحی الامون نازل ہو یا آجواب لکھا ٹی
 ابراهیم چکھا وچ پکی صبر کیتا پیل پائیا
 اک بی بی دی جان کارن دن ایڈیا یوٹی
 جو کجہ آوی رہد پار و ان راضی ہو کر چلے
 قاصد تائیں خلعت و کی لکھہ جواب پھرایا
 پیغمبر خط و اج کریں سر نون پیا ہائے
 ایڈی عقل فراست دانش اوسنوں رید پوٹ
 پیغمبر سی تائب ہو یا سچ عزیز شائے
 پھر کے خط نبیدید لوچہ شیعن آئی شادی

ربل ڈہا اوسد اوتی اک ہوی گلزاران
 صبر و ان اجر ہو یا سجا گا دینہ فوج کرائے
 روندیان اکہیں نور نہ پیا کہا نون گیتا تہ
 اک بل اکہیں محل و سی مجنون انکون تہون
 ہوتی ڈا ہڈی انگل پھر کی میر تائیں نوری
 بہتہ پیار یا مول ندسی حالت یہ ہی میرے
 تائیں آہ غریبان لالی سون ندیا کدھان
 آہ غریبانکولون اپنا کیون گہر با جلا میں
 جی رب شاہی لٹ دو دیوی تائیں دریاں تہی
 چوری کم آبا بڑیا ران چوراندی ٹہنے کالے
 روندیان ہو یاں کا غذا اوتی لہو چہر یا آبا
 برقع اندر پڑھ پڑھ یوسف رور و ویر و ہائے
 تختے اوتی ہوش نہ پیاں چہر یا اوپر دہرے
 مہر یوسفی ٹہنے مارن عطہ گل لون جسے
 رہا پیتھون میل کریں سینے بند پوٹیا
 دندان در و فراق و دیر اہر پیل سوز سوایا
 انیون یوسف لکھا جاندا جو نکرو حی سانی
 اسماعیل ضا بقولی دینہ فوج کرایا +
 یاران بی بی اکہیں اگی صبر نمول کیتوئے
 سختی بچی فرحت اوسنوں تیرت لہی کہلے
 واؤ واکر نال شتابی پیغمبر آیا
 کہڑا ہی جس اس براسی طعنہ سالون لائی
 یا اوہ ہی پیغمبر زادہ آیا اوس علم عطا لے
 بندہ سی قصص ان کرد اصحاب بخش خطا
 دلدا کول آتا تہ کہڑا چلے واؤ مرادی

پیغمبر فرزندان آگهی مژمه لعل جا و
یوسف ہی عزیز مصر دایه دل دی گواہی
مژ پھانی رل کرن تیار میصری اندر آئی
یوسف تائین ملکی ساری مژ مژ کردی زاری
نیترو بیان شبر ساری پیکلی کولون مردی
برقع اندر روی یوسف سیکے حالت پھیان
رب ل ہتہا و ڈھائی یوسف حکم ہوو و گکا پون
حکم آئی وحی یلیا یا انبیین یوسف تائین
تخت اوتی چتر بیٹھا یوسف مکرئی تجمل شاہی
پھیان تائین حاضر کینا آگهی ای سروایان
منہ تون برقع لاهی یوسف پھانی کرن نظاری
خال آہ حضاری اوتی مہتر یوسف تائین
سار اکھن توین یوسف ساڈی بیٹو دا جایا
یوسف آگهی آہوین ٹان ابو میرا پھانی
وکیہ کرین شمرند ہوئی اوہنک باون ساری
کہا ہ موہن گل پتا پاکی جیبہ نسکی من ڈنڈی
سجش گناہ سانون یوسف جو ہوئی بریائی
سختی پچی اللہ صاحب تینون تخت پھیان
یوسف آگهی جوون دل ڈاڈی قلم و گائی
مین رضی رضی ہووی جسہ صفت فقارک
رائین یوسف رو کیرین ر بول ہتہا اوٹھائی
پچی ڈعا قبول یوسف دی وحی الایھون آیا
پھیان تائین آگهی یوسف کر تہ کوئی لیجا ہو
دید ہی ہوئی شن اوسد کی حقیقت ساری
اوہنہ بیو دا عرضی ہو یا حکم ہووی مین تائین

یوسف نون جا ڈھونڈون اوٹھی جرحضون و پاؤ
مرت ر تخت پھیان ہووی حکم کماوی شاہی
کہوئی دم جو تحفہ کر کی پاس عزیز لیائے
اکل چوڑا پھیان اندا ہی دو جاحظ خواری
اکے تی ات نہ لہو اوٹھان اکی نہ کہاون ر دو
کل قبیل سختی اندر مایان پھیان تائین
پھیان اپنا آپ بھادان ہن مین بھر صبا تیر
نال پھراون مل تون یوسف اپنا آپ بھائی
صفان امیر وزیر کہلو تے کردی دولت خواہی
یوسف نون تسن چیان کہیان پیکلی لیکان لایان
چن چین ہی مہتر یوسف پھانی آہی تاری
اوچھا تا آ پھراون گیا ہوش کدائین
برقع اندر ساڈی کولون اپنا آپ چھپا یا
تخت نصیب کیتا رب تینون مولا ہتہا و ڈیائی
یوسف ہر ہر پھانی تائین لیند اوچہ کناری
ہنکے ہتہا یوسف دی آگهی ساری کہندی
بریان تین بریائی آوی پھلین تین پھل پھانی
سانون نجل خواری حال جو کیتا سو یا سیا
کیسی طاقت ہی جی اوس تائین چاٹرائے
خطرہ ور دلتیون کر ہو گزری جو کجہ ساری
باپان دا حکم ہووی تا دلدی ویدن بجائی
لعقوبی نون مل ہن یوسف ر سبب بنا یا
نال شاہی جا کرین مینودی منہ تے پاؤ
سنے قبیلے آون کارن کر ہو تر ت تیار
دیتون دی ایہ سبہ حقیقت بیٹو نون جاسم جلاز

اودہ پیراہن لو ہو پیر یا کھڑی سی مین تیرا
 حکم ہو یا پیر مین تائین توہن لیجا پیراے
 اتسی فرسنگا ند اپنڈا اثر دا پیر سپادہ
 قلعی ست جو اندر خوجی پئی سن س یامی
 مصر دن نکل ہو دا باہر اوہ پیر مین چٹا کر
 حکم ہو یا اوسن تو تائین یعقوبول جائین
 بود مانع گئی پیغمبر لونون فرحت دمانے
 مجلس چہ نبی تد اکھی جیکر اللہ بہا وری
 مہتن لوک بہترائی عقل نہر پیوس جائی
 آپودا پیو دی اگی تسلیمات کر لے
 دل دی اندر شادی ہوئی اکھین نر وائی
 سینہ ٹہنڈی پیغمبر وچہ قبیلے شادی
 لوک ہوئی شہر دی تنگی ہدین جو ساری
 خط یوسف جو لکھیا آبا پیغمبر دی تائین
 پیچھے حمد سلام نبیدی بندہ عرض سنائی
 آؤ مصر سر فرزند ان ہو یا حکم ربانان
 لحد دہاڑی گزری آہی یوسف کرمی تیار کر
 تربیہ بیجا یان ڈاک سواران پچھ آدن پہا
 کل پروا رکھیا ہو کی مصر لول سدائے
 نہائی کر مین پہا یان یوسف خوب پوشا کالان یان
 منزل منزل آئی آہی مصر شہر دی نیٹس
 پیغمبر بشپنہ جبہ گلیدے اندر پایا
 خبر یوسفنوں مصر پستی آئی نی کندانے
 ملنے کارن پیو دی کردا یوسف چا تیار
 سازش ہوئی گھوڑا یان مین تیراں کھڑن یان

ایہ خوشخبری مین لیجا وان بدلہ ہو دی میرا
 ہنکے لک پیو دا ٹریا داؤ دا نگر جائے
 تہوڑی مدت اندر پیوئی پونچیا سی شہراؤ
 کچہ کہا دی کچہ آہی پئی جد آخر سنائی
 مشکبشتی اوس پیراہن چہرہ مشکوار
 بو پیراہن یوسف والی پیغمبر پوچا پٹن
 بلدی اک چوڑیوالی چا سٹائیں پانی
 نیڑی انہان روزانہ اندر یوسف ربلا وچو
 سویاں گیاندی گلی پارون ہرگز خبر نہ آئی
 کر لسم اللہ منہ اوسدیتی چا پیراہن پانی
 تنگی ویل کینی ربتا زمی قدرت وں دکھائی
 سن سن لوک نبی تائین مین مبارکبادی
 اکھین بیان کمان اندر کون کوئی دمباری
 مرگئی اودہ پیو دی دتا اودہ مضمون سنائیں
 بلدی اک چوڑیوالی ملکہ پانی پائے
 مگر اندر آکر مین کر ہو جا کانا نان
 سو پچا پوچائی بختی اوتے پاء عمارے
 کوتل گھوڑی مین پہجائی ہول بنی سد مار
 لوک ساری کنتان شہر دی رور ووداع کراؤ
 شادی سنگ جوڑ لائی ہینان ہینان یان
 گردنواچی مصر شہر دی آلا یونے ڈیری
 او ہو گلد پوچہ رکھیا یانان نوان لگایا
 نیلا نوانگون کھڑیا یوسف سنگو خبر نہائی
 نال تجل شاہی سندی ہوئی خاص سوری
 کوتل صفان قطار کھوڑی سنی عماری فیلان

ماہی کنی مراتب چلن لوک نشان چہلار
 چار و طرف نقیب پکارن دہم پائے تائین
 سرتے تاج سنہری چلے تہند و کاری فوجا
 ویکہ تجل یوسف سندا پیغمبر کنگانے
 فوجان آون ملل جاون یوسف پیرے آیا
 یوسف بیونون ویکہ کہین یاد اوہیاتدیز
 مرثیہ یوسف تائین پیرے کہ پیغمبر گل لائے
 ویکہن کو لون صبر نہ آوی پیغمبر کنگانے
 سینے تہند پی پیغمبر روشن ہو یان اکہتین
 بچہون ملک یان بچہون تر ت آہ گل لایا
 دین خلیل اللہ دی آتے آہ اوس عقید
 کہے برونون خلقت ساگر ملک مصر دی ایہے
 پہلا ہو و خلقت تائین اج خلاص کراؤ
 یوسف ساری خلقت تائین چار اذکر آئے
 مل گل بینان پھانی ساری شہر مصر آئے
 ویکہ نی مہ یوسف سندا دم دم شکر پکارے
 ان یوسف پیر یوسف تائین اوپر تخت بہایا
 چالی سالان بچہون مولے ایہ تعبیر وکہانے
 تدون سجدہ جائز آہ ستر داران و تائین
 اکہ بریکے پیودی اگے بیٹھے آہو ساری
 یوسف نے جو ظلم ہویا سے ساتہین اوہ بخشنا تیز
 سن یعقوب نہان دوزاری دیجواب نہان
 کتنے مدت گذری بچہون کردی گریہ زارے
 غم نہایان دا ویکہ کہین جہم یوسفون آیا
 اگے یوسف ہو کہلوتا پچھے ساری بہانے

عربے واجی تی شدیانے ہر ہر ہر قطاری
 وجن پیرین کرن نگار و جگتی یان کہائین
 خلق تماشے کارن آئی جیون دریا مٹون
 تھہ اوہائی کیرہن ربے کہند احمد ربانے
 او تر یا پیغمبر او تہے دم دم سوز سوا یا
 رو کرین گل لگو دوین شوقون پیر کہن بہانے
 چالی سالان دوزاگ بلدی ملکے پابو جہا
 جیون پروانے صبر نہ آوی سو یعقوب نشانے
 ایہ و بلا پیغمبر تائین تھہ نہ آوسے لکھین
 جسد انامیب یوسف آہا ربے تخت بہایا
 ابراہیم بنید اخاصا سے یعقوب بنید
 سہ غلام یوسف بندے بیٹھون لیوسنہ
 شادی ہو و عالم اندر اجر حضورون باؤ
 خط غلامی ہر ہر تائین آہو تر ت دوزا
 اکہ و جی تہین چہر دیون چہر دوزا گل لایا
 تخت نبوت حسن یوسف دیکو لون نفل گذار
 مانویو بہایان یوسف تائین سجدہ تر ت کرایا
 بہین کے تھہ یوسف دی اگے سجدہ کردی پہا
 بن بن اسمعائیل تائین تینون آہ نہان
 بن بخشا گناہ اسا و عرض کیرین غفارے
 تون راضو رب راضو ہو و اجر حضورون تائین
 ڈیری ہو کہلور ملل بخشش سے منگا مان
 رب کو لون بخشا اسانوں جسد صفت غفار
 پیغمبرون قبلہ جانب آہا لہرا کرایا
 آمین کردی جد پیغمبر استغفار کر لائے

وہ بیان برسان تا کرو وں اینوین کر کر زار
ساریان لون نامیکہ ہونی ساتہ غصہ
ہو یا وحی الاہون نازل کہے دالشمندان
رب نصیب نیت کیتو انہان ہر ہر تائین

توبہ اچی قبول نہوی حاصل لید خواہے
ڈاڈہ بنال سرور کچھ اوسون بی پروا
پے دعا قبول نیتا تیرے حق فرزند ان
سن بیٹا پیغمبر بن آ کہے حمد تائین

در نکاح آوردان حضرت یوسف علیہ السلام زلیخارا

آحافظ ہن بے بے تائین یوسف چالائو
جیون یعقوب بنو دیتا تین ٹہندہ چورچہ
غم اندوہ فراق یوسف بے بے نت سوا
نان اوہ مال خزانان رہیا اوہ سردار
گئے جوانی پیری آئی پھر یوس تھ ڈنگور
دیور جیٹھ نہن کوئی مصر شہر داسائین
چہکی راہی اوئے پائیس جس اچہ کسوار
بت پوجینہ نت زلیخا ہردن فجر یوسیلے
لکے ہوئے اکس دما دوت جواب کریند
وقت جوانی کولون ہن مین مران کنار آئی
لیکے بت زمین تے ماری ہوا چوری چور
ربا تہ دل ڈھنچو بندو تیرے ویکھ کرین دربار
یوسف وچہ عمر گذاری کیتے سے سے جیل
لرتون کرم غریب نازا یوسف نے ہ کلا و
چی دعا قبول بے بے دی جان صاحب اول
ہندران برش ڈھٹا اہس منہ یوسف تائین
بے بے راہی آتے آہی بیٹھے اہنے مورا
یوسف میر تماشو کارن کیتو خاص سوار
جس رستے دل ٹری سوار پی بھی حال فقیران
ٹو جان آون لنگہ لنگہ جاوان بی بی کچہ بخا

مدت دی ترسندہ تائین جام صال بیا
اینوین بے بے چچ سہا وری ملے یار کینے
وچہ کچہ برہون دتے کدین آرام نہا
ملن یوسف عاشق سوا یار بے نت سوا
پھر کے تھ اوٹھائی کوئی ٹری جیکوئی ٹور
یکے شاہمین وچہ آہو ایہے موئی آہا بنز
دن تے رات طیفہ بے بے روون چکین آ
اجی امید گوائی ناہین مت ایہ یوسفیلے
سار لیر یوسف کارن تینون رہی پوجیند
تیریکولون اکس دما وری کدین مراد پائے
پہتر پوجن احق مانس کرن عبادت کوئے
تیزی باباجون ٹھاٹھان کولون کھار ارفا
کیتے خراج خزانے ساری محل بنار ٹنگیلے
مت سکریان سکریان ایس بندہ جندہ نظار
موم ہو یا دل حضرت یوسف قدس رب دیا
حضرت یوسف دیا آیا بے بے ملین کدہن
تھ ڈنگوری گل وچہ کور تہ شین آہا ہورا
دوچہ تانگہ لیخا آئی دے کوین وچار
کی کچہ حال زلیخا ہوا دلوچہ سے تیران
جاگا کولون مول نہ بے بیٹھے رہو نکانے

جد بہتر یوسف والی آئی خاص سواری
 تیرے بچے مال خزانہ یوسف کل لٹائی
 مویان تائیں کیوں یوسف کی سچا کہا
 سے سے طعنہ یوسف ماری مل کہلوتی اگلا
 اکدن زور سا ڈاٹا سے سے نازا وہٹھے
 جس دن زور سا ڈاٹا ملٹنگا یون لکھیں
 وہ دنیا کی ستر آخر اکھین لوک تہارے
 آہیں ماری انہر ساری پھر کن پیاہ آلتے
 یوسف دیکھ فراق زلیخا حیرت اندر آیا
 حکم ہوا اس بی بی تائیں گھر وچ چاہیا
 کر کی سیر شکار یوسف دی آئی جدون سواری
 بی بی حمد شاہی اول آکھہ سنائے
 جو لگ بت پوچھندی ہی تو لگ ہی دوی
 جام وصال پیاہن یوسف مطلب ہونکو
 یوسف آئی تیرا بی بی دیا وقت نہ کوئی
 اکھین لونہ دند موہن وچ آخرو دیا پیری
 بی بی آئی سہرہ کج بنیا رہتیں چاواہن
 اکواری مین دیکھان تینون آسجھاتی پون
 یوسف نرا بی بی بی سکے بول تہا وہٹا
 ربارکت پاک محمد صاحب بنون ختم حبیبی
 اس بی بی تیا مین یون اکھین دی روٹھائی
 ایہ لکھی دم کتنا آہا اکھین بی بی تائیں
 پیغمبر مری بی بی آکھی ہن کی خواہش قیری
 اگی نالون حسن سوا یا نبیا منجھ دوا مین
 مہتر یوسف بدی اگی مڑ کی کیتی زاری

باہان چاک تانان دوین کر فیا دپوکاری
 ہن تک شوق تساد دیوالی مینون سول سوا
 کس کے فیا دکران کس تین دادنگا ہان
 کہ مین نہ پچھین ملت ساڈی محلانہ یاسن ہنگا
 جان اچ وقت تساد آیا شہر دن باکھنڈا
 اچ شین سدی وارنہ دیون پرت نہیکھن
 ہتھون مینون بدلہ ہویا دم دم بہت خواری
 خستہ وچ نہ قوت آہی تہر تہر دیہی کنبہ
 حالت دیکھ زلیخا سندی رورونہ دیا
 مڑ کی جدون سواری دی حاضر آن کراڈ
 حاضر کیتی یوسف اگی بی بی چا وچارے
 واحد رب پچھا تاندی دلون ایمان لپائی
 تون بلون جد بہتر حید یا سٹیا گت ارور
 ایسی شوق تساد دیکو لون قبری جوگی ہوئے
 حسن جوانی ہی باقی کتنا کوچ سہوئی
 اتنی لوبی دوری ہوئی ایہ ہی وقت طہیر
 دبدی پیری یس بندیدی تاگنہ کتھن مین
 دسی اوہ جمال تساد وخر برا بر تہوان
 عجز نیاز کریندا بہتی مڑ عرض سنائی
 برکت اوسین فرزند ہی جہری اوس خیر
 موئی جوالن تائیں باتیون قدرت آئے
 اکھین دشمن نوین ہویا بدیان کپہر مین
 کہے زلیخا جی جوانی ایہ ہی خواہش میرے
 سکے ہنگر تازہ ہون کلر کول کرائیں
 ربا دیہ جوانی مڑ کی فضلون ایہ وچاری

بی بی ملی جوانی مڑکی اگیلون حسن سوایا
 حسن جمال کمال زلیخا ماری ہما نہ جوانی
 بی بی رونبید تیا میں مڑکی کردی زاری
 وچ نکاح لیا و بنیا میں تون میر تیا میں
 مہتر یوسف کری سٹھل آیا وحی الاہون
 وچ نکاح لیا و زلیخا مطلب پس ورائے
 ملک ریان امیر تھائی بی آپہ سدوائی
 باران براندی بن بیٹی خوبی میں لگانے
 مار جمیلان لعل جواہر ہر اک موجان پار
 سرخ کناری سرخی چہری سرخ لباندی لکے
 شوخی چشمان شوخی کج شوخی زلفان ساری
 چشمان مست جلیندہ آئی زلف کندل سرخ
 مہتر یوسف بی بی رکی چہچ آہی تدمانے
 جیہا عشق بی بی لون آہا یوسف یدل یا
 عاشق تی معشوقان سندی مقصد رب و آ
 شوقون اکدن پھریابی بی کر تہ یوسف سندا
 جتنے و کہہ قضی بی بی ڈھٹی آہی ساری
 حسن جوانی یوسف جانی جسد کوئی نہ ثانی
 پھر کی آتش برہونوالی آہن ٹہندی ہوئی
 بی بی و یعقوب بنی تہین علم پھر پس ساری
 میریوچہ نہ ثانی آہا بی بی سندا کوئے
 سینتری سال بی بی تی یوسف چہچ آہی مانے
 مولی اگی یوسف آہی کہی امام غزالے
 مولی زلیخا پچی یوسف عقد نکیتا کوئے
 جیو نکہ مولی دنیا اتی بی بی خوشی دیکھائے

آبی وچہ جمال دو ہاندہ مڑکے رب دوا یا
 کی کچہ سن دل تیری اندر مطلب کہہ زبانی
 وصل تیریدی پچی بندی عمر کوئی ساری
 خدمتگار ہو وان میں تیری دائم کران عایز
 حکم ربانان یوسف اینو نکہ ہویا ہر در گاہون
 سارے میریدی تر سندی ہو وں جیو رکھانے
 مجلس شام سندی کر کے اور دعا عقد پھرنے
 عنبر شکستہ ہانی جوڑی یورانگ لگاڈ
 سورجوا نگون ہتی آپہ حسندہ چمکاری
 سرخی چشمان سرخی غاڑ سرخی رسا نو لکے
 شوخی مستی دندان اتی آہی بی غباری
 خونی آن لاندی ٹھوٹی پوشو پوش پکاری
 سورج چن اکٹی ہوئی آہن حمد زبانے
 وصل زلیخا سندا ہو وں دم دم شوقی سوایا
 شکی دیل کتی رتبا زری کھریون بدل آئی
 اج پیغمبر کچہ یان پاڑیا لڑ پشوازی بندہ
 دوتی خوشی فراغت ہوئی ہر دم شکر گزاری
 و تارت ہندا ون کارن سخت آہا سلطانی
 جس تن لگی سوئی جانی ہو رنجانے کوئی
 عالم فاضل وڈی ہوئی ظاہر باطن باری
 جہڑا مسئلہ حل نہو دی بی بی دسی سوئی
 باران بیٹی مولی دتی بی بی تائیں جانے
 وہیہ دہاڑتی پچی یوسف کوچ کیتا لاؤ بالے
 شادی چونپ لیتون ادھی آد لکیری ہوئی
 وچ بہستان بی بی یوسف ہوسی حب سوئی

بہت ڈی اولاد بنیدی مہری آئی آئی

جہی لکھنچسپہر دہاڑہ موسیٰ نال سدائی

فوت نسل حضرت یعقوب علیہ السلام

پہنی عمر یعقوب بنیدی وقت چلن دا آیا
یوسف آئی فرزند ان سہنان پیغمبر فرماوی
شام مقدس اندر مینوں کرتا بولت پہنچا و
روح نبی دا جی چوان آبا جودن سدایا
بہنیا یوسف لشکر دیکی شامبول پہنچاے
جنت ویلی تابوت بنید ایت مقدس آیا
جیونکر دووین ایہ پیغمبر جوڑی جی آہے
ملک یان نیادی اولون آبا جودن سدایا
کافرا فاسق ظالم آبا دین نرہند اکوئے
ملک یان فی یوسف جو سن حکم شہر عمری سار
یوسف چند وزارت پٹھا وچہ دربار سجائے
فضلون پین جہدیکہ تائین بیکہ تین چہر کا یا
ہم مینوں اتھیلان دتوئی تاج نبوت سدا
تو پین والی میل صاحب نذر دوان جہانان
تنگ آبا ان اسن جیون پھین کا فردی سکر کارگر
جبرائیل یوسف دی خاطر مولیٰ سی بچو ایا
پہچی سی جلاولا دتیر اہلبر ہوسی بہارا
اکس ہاڑی یوسف سندی باہر گئی سواری
بے آہے پیچے اپنی خد متکار غلامان
ترتیمان کوٹان اوٹی جاکی کیشاں لکھانان
انہی شہر یواوین خاصا وشن اپنی تائین
نام مدینۃ الحرمین کہایا اٹھ مبارک جانے

سد حفور بنی تندرہ ہوئی اگر جی سنایا
دنیائانی اولون میرا جہا پھر روح سدائی
پتو دا دیدی روضی اندر میری قبر کراؤ
غسل جنازہ کفن دواکی تابوتی وچہ پائیا
پیغمبر لون اوتی جاگا چنگے طور دباے
عیش بنی دا اوسو یلی آہا روح سدایا
توین پین اک قبری اندر دووین آہو پائی
نام قابوس جیہا چہر تختے شاہی لاکہ بانان
جودل اندر اوسدی آوی کردا آہو سونے
لکھاندیوچہ جاری کیتی منہم ہوتی ساری
اکراتی وچہ سجدی پکی بنون عرض سائی
وت غریب نوازی کرکی اوپر تخت بہایا
پین یہ خالق تیری اگی عرض کری ایہ بندا
چلیدی واری مایین مینوں اندر مسلمانان
پئی دعا قبول یوسف دی جبر دوان کر لری
یوسف مینوں اللہ جلا ایتو نگہ فرمایا
تد یوسف تندرہ دنیا اولون کرنا کوچ لگارا
کل اولاد یعقوب نبی و نالی آہی ساری
چالی ہزار انداز آیا عورت مرد و تھانان
جبرائیل کہی آ یوسف ہو یا حکم ربانان
موجب حکمی یوسف اوتی کیشاں چا بنائین
و شن کارن آئی اوتی چار و طرف لوکاں

رنگ رنگ عمارت کیتھو او چا قلعہ بنایا
 تریہہ کوہ او تھون پالے آنا جبرائیل فرشتہ
 نہر قیوم نام اوس نہر داجبرائیل رکھاؤ
 جو مصریو چہ برکت آہر جبرائیل اٹھاے
 موسیٰ زلیخا اوتے جاگا ادھو دفن کرا

عالم سارا ویکھن کارن اس جاگانوں آیا
 نیلون نہر کھدائی آپے کر کے نکاسے
 جتول جائے پالے اس داکل نگر ارکھ
 موجب حکم الہی کر کے اوتھے جائے
 کرے زیارت اس جاگہ دوسن تک

فوت شدن حضرت یوسف علیہ السلام

وقت چلا نیراجد آیا مہتر یوسف تائین
 جتے حکم ربانان ہوسو ادھو مجھ دبانان
 ہو یا وحی الایہون نازل یوسف کرو چلانا
 بہائی بیٹھو بہ بلانی خطبہ اوتھان سنا
 بہایان وچہ یہودی تائین یکے بہنا
 دین خلیل لہدی اوتی رہنانشان
 وعدہ وچہ اولاد تسادی اتنا ہوسو بہائی
 ایسپر تھوڑی مدت پچھون ظالم پیدا ہوسو
 نام فرعون ہو ویکگا اوسد ادھو گرگ خدا
 ساری جو اولاد تسادی اوہ غلام کرے
 گڈر لگا گھر میرید اجہندن بانگے لے
 ظلم اوس داجد غالب ہو عالم ایر ہویدا
 مڑا لکڑ کوٹھے کی چٹرا وچا گرگ آوازہ
 معجریان تہین موسیٰ اسنوں بہتا عاجز کرے
 اوس نبیون میر لطفون ایر پیغام دوا
 کڈھندوق میرا اوس ویلی پتوال لجانان
 سید بہتر جبرائیل یوسف آن سنگا یا
 ہر کوئی آکھو قبر یوسف دیر گھر وچہ ہو

افراہیم فون کرمی نصیحت بیٹا دسمجھائین
 باہجوں حکم الہی میرا کرنا ناہ لگانان
 سپرستان داجل کر ہو ہو یا امر ربانان
 حمد الہی کہکے پچھون رور وودل عکرے
 تابع ہو وواسے پچھو چٹری سپر بہائے
 اوسے اوتی رہنانشان سرخو دجوڈ دینا دیشہ
 شہر مصر وچہ باہجہ تسادی خالی جانی لگاؤ
 اوس کے ظلمے کو لون سارا ملک رعیت رو
 چار سو دربان تختی اوتے بیٹھا حکم حلاؤ
 کنڈری وڈی چھوٹی موٹے ہر گز ناچھوڑے
 اوس دناڑی اندر ظالم اوہ ظہور کرے
 لاوڈی اولادون لڑکا موسیٰ ہوسو پیدا
 دین ضعیف ہو یا تقویٰ لے مڑے ہوسو تازہ
 اوڑک غرق ہوسو سن لشکر دوزخ دیو چٹھے
 ظلم اوس کے تہین جس راتو چہ مصر بنو ٹھنڈا
 دادمی ابراہیم بخدی روضہ کھر وقتان
 سنگھدیا تہین روح بنید اجنت دل سدھیا
 عالم اندر بچ لڑائی کوڑی ہسے کوڑی رو

ریل سرداران مصلحت کی تھی چا صندوق بناؤ
 افرایم آواز ٹافٹ سفیان ناگر گریہ زاری
 پانی جھٹھون تاکہ پہنچی اوہی برکت آوے
 مشک لوامی کفن و لکی پٹرن جہاز ٹائین
 جدون صندوق بنید اکھر کی اوپر نہر لگایا
 پانی نہر اسی چکارون جاگا نظری آئی
 بہت زمین معطر آہی چٹو مشک آواری
 مٹی اوتی پاکر بہن جد سے باہر آئے
 موسیٰ تاکر اوسجا گا وچہ اوہ صندوق رکھایا
 پٹیل گئی اوہ گل یوسفی یا دیکیتی کستے
 موسیٰ لون علما وان کہیا وچہ لپسی پریشانی
 و ہندی قبر یوسفی موسیٰ دس نکونی پائے
 پیغمبر وسعورت کولون ہو یا جاسوالے
 عورت آگہی حاضر ساتین جدون صندوق رکھایا
 پر اکہین تہین انہوان مین ورنہ وچہ پران
 زور پران قوتہ جسے اکہین دروشنائے
 رب تہین ایہ دو انبیا کر کے خاص حائیز
 بنو ہو یا متفکر اس وجہ و حی الامون آیا
 اکہین روشن بند ہو یا نگر رب جوا
 انر دسی لیکے عاصا اوپر پالنے مارے
 آپے وڑ کے موسیٰ اوہون کہند صندوق لایا
 جتویہ صندوق بنو دایا ہر آیا آٹا
 رات اندھیر غباری اہو چٹریا چین تدا مان
 مہتر یوسف شام زمین وچہ آٹا چا وٹایا
 حافظ نال ہر ساری کہیا حسن قصہ

مہر دی صندوقی اندر یوسف چا رکھا و
 نیرت ہوا و پیٹو و تیا بین کر ہو نیرت تیار
 باغ ز رعیت جس جاگا وچہ مہوی پل کپڑا و
 نہر قیومی ول لیجلی رب دیان دیکہہ رصنا مین
 عجب تماشا لوکان تائین اوتی نظری آیا
 اوتی قبر ہوئی سی ظاہر ویکہ کل لوکانی
 پیغمبر لون او جاگا وچہ رور و رکھن ساری
 ہٹا ہٹاندی ٹریانی اوتی قدرت رب کہائی
 جس اتی دی کدہن واحد ویلا آیا آٹا
 موسیٰ اوس اتی اندر ہر گز راہ نہ دیتے
 چہ صندوق یوسف آئی ناٹا نو چہ حیرانی
 پڑ ہی سی اک عمرون ڈی اوس گہر موسیٰ جائے
 قبر یوسفی سس سانون لیلے کچہ دلا لے
 مین و سجا گا تائین جانا ججا اوہ دبا یا
 ہٹن دیر ہر قوتہ تائین دسان جاٹکان
 وچہ ہٹان تیری نیڑی یاس ہو وان ہٹکا
 تان مین اوس جاگا دتائین تینون دکھائز
 جو کچہ منکر بند ہو عورت بہ کچہ رب دوا یا
 پیغمبر لون ادس بے بے ذوقی قبر نشانے
 پاٹ گیا سے پانی اوہون قبر ڈھو وچکار
 پیغمبر لون مولے صاحب ایڈاز ورو دایا
 برکت اوسید کولون موسیٰ راہ آٹا تد پایا
 دن دواگون چائن ہو یا آٹا اندر زمان
 جتہ ابراہیم سے دار و ضہ نور می آیا
 مرت کچہ اس داکھن کولون دون ہو

تفسیر ان تہین جن کدہ ہوتی دریکا
جو کجہ سادہ کو لون ہر یا حاضر ان کرایا
عیب ہو و جو اس داندرا دشمنند

غوطی مارن موتی کدہن کرنے جمع حرا
چنگامند جو گہ اندر یاران لون دکھلایا
پہلوی آئی چنگ حشر مین لون کوئی طری

خاتمہ

نامی تلخ جسے بیلے بیشین لاپو اڑا
وارث ورثہ شری اندر مقبل مقبل ایہ
ویکھہ صدیق لالی شعران و مجلس اندر آیا
حافظ بر خور داری وانگون شعر جو نہ تھا
بہو کہہ اچھا بن سوئی جنہاں نظر صرافی
حافظ بر خور داری و انجو جن جن ماری ویا

جد گہر سیا لے پچھن آؤ لازم ہو یا وچا
فرد چنگا وچہ ہتھو جائین ریس نہ پچھ کرے
سنکے سخن حقیقت اوس کے غول بلایا
جس راضی کیتا عالم سارا جگے کر مہانے
موتے سنکے جو اک جان چھوٹی ماتش لائی
دانشندان اگے اس نے تحفہ کر کے ڈھویا

رسول اکرم صلی علیہ وسلم خاتم النبیین

صبا پیش بنے گو حال نازم یا رسول اللہ
زعصیان شرم ہارم زیر ہارم یا رسول اللہ
زعشقت سینہ بریان دیدہ گریا نم بودہ ہر
دین ویرانہ سینا لم دیکھ دیدہ شد عالم
زککے نوکے شگان ہم ہدا از دیدہ گیان
میان آتش مخرومے ابن معود ابراہیم
سیح برج چہ چارم روز و شب گوید بخت
قرار عرش عظم از قدم پاک تو حاصل
سرا حدافتد از تن چونا مت بشنود ازین
بخواہم آخدا اگر یہ بیداری نشد حاصل
فقیر خستہ عالم در دیار ہند می نالم

بصد شور و فغان گو بقرام یا رسول اللہ
لگاہ محبت فرما بکارم یا رسول اللہ
بسوز اشتیاق دل فگارم یا رسول اللہ
بجز ذکر تو فکر کس ندارم یا رسول اللہ
بلوح دل صفات می نگارم یا رسول اللہ
بنور پاک تو شد لالہ زارم یا رسول اللہ
بدیدار جہالت انتظارم یا رسول اللہ
بموسی گفت فاخلع کردگارم یا رسول اللہ
بود بادشمنانت کار زارم یا رسول اللہ
منور تا شود چشم خمارم یا رسول اللہ
بیادروضہ ات جان مے سیارم یا رسول اللہ

غزل لغت بیرون کائنات فخر الموجد اسلمہ علیہ السلام
از تصانیف منشی کریم بخش تخلص بدر تاجرتب لایعشر میری بازار

تیری فرقت بین ہوں یا ریاحیب اللہ اوٹھا کے بردیا نے جو جلوہ دکھلاؤ تیری فراق کا ہمیں سار جو ہوا اللہ ہزاروں مردہ کرے زندہ ایکدم میں تو پلا کے وصل کا اک جام اپنے تشنہ کو نہ پیتا ہند میں یہ زار ہے پڑا ہر دم	دکھائے اپنا دیدار یا حبیب اللہ جیسے یہ ہجر کا ہمیں یا حبیب اللہ بچے نہ عیسے سے زہار یا حبیب اللہ ہلائی لب کو جو اکب یا حبیب اللہ دکھائے وصل کے گلزار یا حبیب اللہ تیری وصال کا بیمار یا حبیب اللہ
--	--

بدر کو جلد بلانا و ان کہین جلد سے
نہیں تو جان سے جائیگا زار یا حبیب اللہ

ایضاً در لغت پیغمبر خدا محمد مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وسلم کہے کیا وصف کوئے مصطفیٰ کا وہ رحمت عالمین خیر البشر ہے اگر چہ خاک سے خاکے بنا وہ ہوا منظور جب قدرت عیان ہو بنے ساری خدائی اس کی جناسط بلا کر فرش سے پر غشش اس کو	وہ نوری نور ہے نور خدا کا شفیع ہے عاصی نور جزا کا ولے وہ نور تھا سارا خدا کا سمایا نور اس میں کبریا کا جایا نقشہ ارض و سما کا دکھایا جلوہ نور و ضیا کا
---	---

بدر کو بخش دینا اسے خدایا
نہ ہو غشہ او سے روز جزا کا

کتبہ نور الدین عفی عنہ